P O T T
ᵖKi\ f⁴ oe
cjm

COLECȚIE
COORDONATĂ DE
Magdalena
Mărculescu
Joya Goffney

Iartă-mă când plâng prea mult

Traducere din limba englezi de Oana Duşmănescu

A

ê ‘s S i

Dtp

Eugeniu Ursu

Corectură

Irina Mogîlăeva

Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări reprezintă este protejat prin copyright (dreptul de autor) nu poate fi folosit în nici un fel decât cu acordul scris al autorului. Orice altă utilizare, inclusiv reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, înregistrarea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin Internet, sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitate recuperării informației, altele decât cele pentru care a fost destinată, vândută sau dată spre folosință, sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferat.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Copyright © 2021 by Jaya Caffrey

all rights reserved

Titlul ediției originale: Forever Me (Wish I Were) High City

Autor: Jaye Gaither

Copyright © Editura Art, 2022 pentru prezenta ediție

© Art Klick Grafică S.R.L. Toate drepturile rezervate

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 30 30

e-mail: [redacted]

www.edituraart.ro

ISBN (print): 978-606-40-1183-1

ISBN (epub): 9786064016386

Pentru A-May, al cărei nume credeam că e, pe bune, A liniuță May, până la o vârstă stânjenitor de avansată.

Meriți toată dragostea din lume. Eu îți ofer toată dragostea mea și cuvintele acestea

1. Ziua în care mi-am pierdut jurnalul

— Frank Sinatra.

— Ce cântec? întreabă Auden.

— Scrie *Frank Sinatra* și gata!

— Dar domnul Green vrea să fim exacți.

Carter oftează. Stă pe iarbă în fața mea, cu picioarele îndoite și brațele în jurul lor, și se ceartă cu Auden. Nu pot să fiu atentă la ei. Îmi atrag atenția mânecile suflecate ale tricoului lui Carter, materialul alb contrastând cu pielea lui închisă la culoare. Nu am mai picat niciodată în grup cu el, dar acum, că suntem aici, parcă nu sunt în stare să mă concentrez la nimic altceva decât la înfățișarea lui.

Când s-a mutat aici în clasa a zecea, îmi amintesc că m-am gândit că arată altfel decât băieții albi și bogați de care eram înconjurată dintotdeauna — de ei, de bermudele lor, de tricourile cu guler, în timp ce el purta tricouri uzate și un șort lăbărțat, de baschet. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Iar când,

în cele din urmă, mi-a întâlnit privirea s-a uitat imediat în jos. Nu ştiu. Pentru un motiv oarecare, mi s-a părut că m-a văzut, că m-a *văzut* cu adevărat, pentru că avem aceeaşi piele închisă la culoare, dar nu. M-a privit la fel de apatic cum s-a uitat şi la restul lumii.

— Ăăă... Quinn?

Îmi dezlipesc ochii de pe obrazul neras al lui Carter şi descopăr că se holbează şi el la mine, cu sprâncenele ridicate, ca şi cum s-ar întreba dacă nu cumva sunt nebună.

Am simţit cum mi se înroşesc obrajii şi mi-am acoperit gura cu vârful degetelor.

— Despre ce vorbeaţi? îl întreb pe Auden, prea înspăimântată ca să mă uit din nou la Carter.

E a treia oară când mă prinde zgâindu-mă la el, pe ziua de azi. Auden îşi mută privirea, plin de nerăbdare.

— Vreo sugestie de coloană sonoră pentru scenariul nostru despre JFK? Proiectul la care lucrăm de câteva ore.

Îmi ating gâtul cu degetele. *Corect.* înghit în sec şi caut răspunsuri pe cerul fără nori.

— Ce cântece avem până acum? zic trăgând de timp şi smulgând câteva fire de iarbă.

Auden verifică lista pe care o ţine în poală şi oftează exasperat. Asta e faza cu Auden: e drăguţ, dar nu e deloc relaxat. Am mai fost în grup cu el până acum şi, în clipa în care am primit tema, a şi început să arunce cu ordine în stânga şi-n dreapta. Totodată, e genul de persoană care ajunge să facă toată munca din grup, pentru că nimeni nu-i îndeplineşte ordinele. Oamenii tind să profite de asta. Mă străduiesc din răsputeri să nu devin unul dintre acei oameni, însă Carter...

Stăpâneşte-te, Quinn!

În timp ce Auden continuă să citească titlul melodiilor de pe lista noastră pentru coloana sonoră, îmi scot caietul roşu cu spirală din rucsac, trec de paginile pe care am făcut lista cu ce-mi trebuie şi de cea cu ce trebuie să fac şi ajung la secţiunea cu liste diverse. Dacă-mi notez rapid toate gândurile mele despre Carter, poate că apoi o să pot să mă concentrez la asasinarea lui JFK.

I. ...*şmecher. în toate securile cuvântului.*
z. ...atrăgător. Wgro-zi-tor de a tră gă tor".
3. *...ui* „negru, adevărat", aşa cu.ru. am auzit că se pune ■problema pe coridoarele şcolii noastre particulare, unde elevii sunt predominant albi, lucru care mă face să mă îndoiesc de -faptul că -pielea mea neagră e autentică. N-am. auzit pe nimeni care să-mi spună că sunt o „negresă adevărată". t>e fapt, întotdeauna am auzit doar contrariul. Pariez că el nu a fost vreodată nevoit să asculte cum albii spun glume cu negri în prezenţa sa. c-red că trebuie să -fie tare*

4. ...un tip *din* fundul clasei, cu *-fruntea* permanent lipită *de* pupitru — lucru care-i completează perfect *aura* mistică. Nu-şi împărtăşeşte niciodată gândurile cu restul clasei, probabil de-asta sunt atât de şocată *acum*, pentru că *am*, în sfârşit, *acces* la
s. ...nu e materialist, ca alţi băieţi din şcoala *noastră*. Nu *dă doi* bani pe lucrurile de firmă. Bacă e *ceva ce încă mai* poate fi folosit, *atunci* pentru el e bun. îmi place asta. şi eu mă consider destul de nepretenţioasă.
fc. ...conştient de felul în care *miroase*. îi simt mirosul de aici şi nu e deloc *vreo* apă de colonie din aia *enervantă cu care se dau ceilalţi băieţi, carter miroase pur şi simplu, a curat.*
J-. ... nepăsător în. *ce* le priveşte pe fetele *de la şcoală, nu-* şi doreşte să iasă *iu. oraş cu ele, lucru -profund* dezamăgitor.
8. ...un. fustaugiu? Am auzit *zvonuri* despre el şi emily Hayes, cum *că* şi-au pus-o la o petrecere *anul* trecut. Totuşi, acest lucru *nu a* fost vreodată *confirmat.*
J). ...oarecum antisocial. Nu prea îşi pierde vremea cu puştii albi pe la şcoală, ceea ce înseamnă că nu are foarte mulţi prieteni. îl văd vorbind doar cu olivia Thomas. Be fiecare dată când îi văd râzând împreună, îmi *doresc* să am şi eu prieteni de culoare.
— Hilary!

Ridic privirea de pe listă şi dau de ochii curioşi ai lui Carter.

— Ştii că putem preda o singură listă pentru întregul grup, da? adaugă el.

Nu-mi poate vedea jurnalul, dar mie mi se pare că ştie că scriu despre el. Cu obrajii aprinşi, închid caietul.

— Nu asta fac.

îmi cobor privirea pe coperta de un roşu-lucios.

— Şi, te rog, nu-mi mai spune aşa! Nu semăn deloc cu ea.

îmi spune Hilary de când a fost azi la mine în casă. S-a
dat jos din Nissanul Versa al lui Auden, a ridicat privirea spre casa mea, de parcă era Will din *Prinţul din Bel-Air*, şi a zis:

— Frateee, nu ştiam că o duci aşa de bine. Stai în casa asta ca a lui Hilary Banks şi ai de toate....

Eu cred că sunt cel puţin o *Ashley*.

Se uită amuzat la mine, cu braţele pe genunchi.

— Presupun că eşti mai deşteaptă decât Hilary. Dar fac pariu că eşti la fel de răsfăţată ca ea. Tot ce trebuie să faci ca să obţii ce vrei e să strigi „Tati!"

— Poftim? întreb, luată prin surprindere. Nu sunt răsfăţată.

— Ba chiar vorbeşti ca ea! râde el, dându-şi capul pe

— Ba nu! zic cu glas scăzut. Nu vorbesc deloc ca ea.

El clatină din cap, dezaprobându-mă în glumă.

— Nu are de ce să-ţi fie ruşine, Hilary!

îmi dau ochii peste cap ca şi cum m-ar enerva, dar, sincer, mă bucur de atenţia pe care mi-o acordă. Nu sunt
obişnuită ca băiatul ăsta să facă mai mult decât să-mi amnce o privire şi să se uite imediat în altă parte.

— Cine e Hilary? întreabă Auden, amintindu-ne că nu suntem singuri.

— Asta e dinaintea epocii tale, amice!

Carter se ridică în picioare, trăgându-şi tricoul alb peste şortul negru de baschet. Vine spre mine,

iar trupul lui îmi ia tot soarele.

— Trebuie să merg repede la toaletă. îmi arăţi şi mie unde

Ar fi uşor să-i explic unde e (treci prin hol şi prin living, apoi e prima uşa la dreaptă), dar am prilejul de a rămâne singură cu el. Cum aş putea refuza? îmi simt pulsul în urechi, în timp ce el mă urmează până la uşa din spate.

— Scuze. Unde vă duceţi? întreabă mama de pe scaunul ei, din curtea interioară.

Se uită prin telefon, „supraveghindu-ne", ca şi cum nu am fi în clasa a douăsprezecea, cu numai două luni înainte de absolvire.

— Îi arăt lui Carter unde e baia.

Mama se întoarce la telefonul ei.

— OK. Să vii imediat înapoi, Quinn.

îmi vine să oftez. Înţeleg, nu zic că nu. Nu e obişnuită să vină la noi vreun băiat, altul decât Matt, vecinul nostru. Şi mai ales un băiat de culoare, înalt, frumos şi misterios.

Când uşa se închide în urma lui, îmi dau seama brusc cât de mare şi goală e bucătăria. Că suntem complet singuri. Că, în timp ce-l conduc prin living, habar nu am unde-i fug ochii. îmi dau la o parte părul de pe ceafă, trecându-mi-l peste umăr.

— Frumoasă casă ai, Hilary!

Mă întorc spre el şi merg cu spatele pe lângă canapeaua de un alb imaculat şi pe lângă măsuţele de lemn.

— De ce-mi tot spui aşa? N-am stabilit că sunt mai deşteaptă decât ea? rânjesc eu, intrând în jocul lui.

— Dar oare eşti?

Mă lovesc cu spatele de tocul uşii de la baia mică.

— Asta vrea să fie o glumă?

— Păi..., ridică el din umeri, apropiind-se de mine şi uitându-se la mobila din living. Să intri la Columbia nu înseamnă că eşti deşteaptă. înseamnă doar că eşti bogată.

Mi se strânge stomacul când pomeneşte de Columbia. Tonul lui nu mai e glumeţ, la fel şi expresia feţei. Zâmbetul îi piere când vine lângă mine, lângă tocul uşii, atât de aproape, încât îi simt mirosul curat şi mai intens. Apoi, spune:

— Şi, evident, eşti foarte bogată.

Arată spre vaza de câteva mii de dolari de pe policioară şi spre şemineul electric de 150 de centimetri diametru. Are un glas aşa de amar când spune asta! Apoi mă cercetează de la şlapi până în creştetul capului.

— Fetele ca tine nu trebuie să muncească atât de mult precum unul ca mine.

Strâng din dinţi. Habar nu are cât a trebuit să muncesc eu. Şi, chiar dacă sunt bogată, sunt unul dintre cei numai cinci copii de culoare de la şcoala noastră. Am de-a face cu aceleaşi mizerii rasiste cu care se confruntă şi el.

— Nu ştii nimic despre mine.

Mormăie gândindu-se puţin şi ridică arătătorul.

— Ştiu că ai intrat la Columbia.

Un alt pumn în stomac. Carter mijeşte ochii şi-şi coboară glasul.

— Dar mai ştiu şi că ai dificultăţi la toate cursurile.

Ridic din sprâncene.

— Cine ţi-a spus asta? Întreb înainte ca măcar să-mi treacă prin cap să-l contrazic.

— E evident, surâde el. Iar eu sunt un bun observator.

E evident că am dificultăţi? Nu sunt scrise pe fruntea mea notele pe care le-am luat, aşadar de unde ştie el ce dificultăţi am? Şi, oricum, cine e el să vorbească? Nu scoate un cuvânt în clasă şi nici nu-şi ia notiţe. Mă îndoiesc că notele lui sunt mai bune decât ele mele.

Dă din cap, făcând inventarul obiectelor noastre de mobilier.

— Pariez că tatăl tău a donat o bibliotecă sau ceva de genul ăsta.

Privirea lui condescendentă se opreşte asupra mea.

— Asta e singura cale prin care-mi imaginez că *tu* ai intrat la Columbia.

Spune *tu* de parcă ar şti exact cât sunt de ştearsă. Presupunerea lui mi se strecoară pe sub piele şi se cuibăreşte în mine.

— Ştii ceva? Toaleta e acolo! arăt din cap spre stânga. Descurcă-te singur! adaug, după care trec pe lângă el aproape atingându-l cu umărul.

Cine se crede? N-am schimbat decât două vorbe şi deja crede că ştie totul despre mine. Am zis că e atrăgător? Am greşit! Arată ca noroiul de pe tălpile pantofilor mei. Uite, cam atât interes prezintă pentru mine acum.

Trântesc uşa care dă spre curtea interioară, făcând să se zguduie geamurile. Mama ridică repede capul. Mă întreabă din priviri dacă nu cumva mi-am pierdut minţile.

— Scuze, zic anticipativ.

Când apar, Auden stă cu capul în jos, studiind lista pentru coloana sonoră. îmi iau jurnalul şi-l deschid la lista despre Carter.

— Totul e-n regulă? întreabă Auden.

— E perfect!

CARTER, ESTE…

io. …un dobitoc cart-şi permite să-i judece pe alţii.

n. *…un ticălos* pretenţios oare *crede că le* ştie pe toate şi *că e mai bun* decât toţi ceilalţi.

12. …mult mai puţin, atrăgător decât pare. Mi-aş fi dorit *să nu* fi aflat niciodată cât de *urât* gândeşte.

îmi trec prin cap şi alte insulte, în timp ce el iese vesel pe uşa din spate, cu un zâmbet arogant pe buze. Se aşază pe iarbă, dar eu nu-l bag în seamă.

— A venit tatăl tău acasă, zice el zâmbind, dar e un zâmbet şovăitor, de parcă s-ar chinui să-l păstreze pe buze. Când m-a văzut, a crezut că sunt un hoţ.

Carter îşi lasă privirea în jos, strângând cu putere din buze.

— Cred că nu e obişnuit să vadă în casă un cioroi.

Stomacul mi se face ghem şi mă cuprinde un val de
transpiraţie rece. Auden se uită la noi.

— Bun, eu trebuie să plec.

Carter dă din cap furios, dezamăgit şi jignit. Arată de parcă mi-ar spune: *Ţi-am zis eu. Ţi-am zis că ştiu exact cine eşti*. însă se înşală. Trebuie să fie o greşeală la mijloc.

îmi las jurnalul în iarbă şi dau fuga în curtea interioară. Mama observă că vin ca uraganul.

— Quinn, ce s-a întâmplat?

îl prind din urmă pe tata în bucătărie, exact când face primul pas pe scări, cu pantofii de oraş în mână.

— Ce i-ai spus lui Carter?

Mă priveşte peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— Cine e Carter? o face pe prostul, dar eu nu am timp de aşa ceva.

Arăt în spatele meu.

— Băiatul care tocmai a ieşit pe uşa aia. Are senzaţia că l- ai luat drept un hoţ.

— Desmond, pe bune? şuieră mama, închizând uşa din spate în urma ei.

— *Nu* l-am luat drept hoţ! se strâmbă el. Nu era nimeni în casă şi mă trezesc că un străin iese din baie. N-am făcut decât să-l întreb ce caută la mine-n casă.

îmi dau ochii peste cap exasperată şi clatin din cap. Acum îmi pot imagina scena: Carter iese din baie când tata trece prin hol, după ce şi-a scos deja pantofii la intrare. Când se întâlnesc, glasul tatei bubuie: *Ce cauţi la mine-n casă?* Şi se uită la el acuzator. Dar nu va recunoaşte şi nici nu-şi va cere scuze. El nu-şi cere scuze niciodată pentru nimic.

— L-ai întrebat ce caută la noi în casă?! în mod evident, e colegul meu de clasă.

— Ţi-am cunoscut o grămadă de colegi, dar pe băiatul ăsta nu l-am mai văzut niciodată.

— Nu-mi vine să cred, Desmond, spune mama.

El se uită rapid la ea.

— Wendy, tu te-ai găsit să vorbeşti?

— Poftim? Eu nu aş fi presupus niciodată că e un infractor. Bazându-mă pe ce? Pe înfăţişarea lui? Eu sunt din Chicago...

Tata ridică mâinile în aer, aruncând pantofii pe podea.

— Hai c-o luăm de la început! Eşti din Chicago. Ştim asta, Wendy! Ce-ar fi să nu mai aduci vorba despre asta de fiecare dată când ai ocazia?

Minunat! Au găsit un pretext ca să se certe.

Dar în bucătărie se lasă tăcerea când se deschide uşa de la curtea interioară. Carter şi Auden intră cu rucsacurile în spate, dându-şi seama că întrerup un scandal. Eu stau înspăimântată între părinţii mei.

Mama li se adresează, cu zâmbetul ei fermecător de gazdă primitoare:

— Plecaţi deja?

— Da, doamnă, zice Auden. Mulţumim că ne-aţi primit.

— Vreţi ceva la pachet pentru drum? Carter?

îl întreabă în mod special pe el, încercând să atenueze conflictul pe care l-a avut cu tata.

— Nu, doamnă, spune acesta, privind peste umăr.

Apoi trece pe lângă mine, dezgustat.

— Ne vedem la şcoală, Quinn, zice Auden.

Carter nu spune nimic.

După aceea, uşa de la intrare se închide şi nu mai pot face nimic ca să-i schimb părerea despre mine sau despre familia mea bogată şi îngâmfată.

Mama se repede la tata.

— L-ai insultat pe băiatu' ăla. Ar trebui să-ţi ceri scuze.

— Nu-mi cer scuze. Dacă el crede că am presupus că e un infractor, atunci părerea mea e că asta spune mai multe despre el decât despre mine.

Mama râde, trecând pe lângă mine şi îndreptându-se spre bar.

— Nu-ţi asumi niciodată responsabilitatea pentru felul în care-i faci să se simtă pe oameni.

— Nu sunt responsabil pentru percepţiile sucite ale altora. N-am făcut altceva decât să-l întreb ce caută la mine în casă. N-am greşit cu nimic!

— Tu nu greşeşti niciodată cu nimic, Desmond!

Cearta asta nu mai este despre Carter.

Am auzit destule, aşa că ies din casă şi încerc să-mi scot din minte dezgustul din ochii lui Carter. Ce crede oare despre noi? Nici măcar eu nu ştiu ce să cred despre noi. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar e mare păcat că a trebuit să treacă prin aşa ceva într-o casă de negri. în casa

îi aud ţipând chiar dacă sunt în curtea interioară. Ca de obicei, nu mi-e de-ajuns să ies afară, aşa că

plec. Mă duc la casa de lângă noi, la Matt, şi mă caţăr pe trambulina lui, făcând tot ce pot ca să-mi ţin fusta, să nu mi-o zboare vântul. îi scriu un mesaj: **Sunt la bază. Tu unde eşti?**

După câteva clipe, îmi răspunde: **Vin imediat.**

îmi întind picioarele în faţă şi aştept, îndoindu-mi genunchii şi cercetându-mi oja de pe unghii. Fiecare clipă care trece face ca inima să-mi bubuie şi mai tare.

Apoi uşa din spate se deschide. Matt iese îmbrăcat într- un tricou roşu cu negru, cu emblema Şcolii Private Hayworth, şi cu un şort galben-lucios. E desculţ. Apoi o ia la fugă, cu părul lui castaniu-perfect fluturând în vânt. Când ajunge la marginea trambulinei, se trânteşte pe ea într-o parte, aruncându-mă în sus şi obligându-mă să-mi lipesc fusta de picioare. Mă apucă râsul fără să vreau.

El se aşază în faţa mea, cu picioarele depărtate.

— Quinnly!

Zâmbeşte şi simt cum îmi creşte moralul când îl văd.

— Mattly, zic, cu un zâmbet mult mai puţin strălucitor decât al lui.

El observă asta şi surâsul i se şterge.

— Ce s-a întâmplat?

Mă prinde de picioare şi se trage mai aproape. Se apleacă, cuprinzându-mi picioarele cu braţele. Ne place să jucăm acest joc de-a balansoarul, când eu mă împing cu degetele de la picioare pe pieptul lui, iar el îmi împinge tălpile cu pieptul. Spune că e un mod excelent de a-mi întări gambele şi, pentru el, în acelaşi timp, un fel excelent de a-şi întări coapsele. La urma urmelor, e jucător de fotbal şi trupul lui trădează acest lucru.

Eu nu am nevoie să-mi întăresc gambele — *urăsc* fotbalul —, dar acest joc al nostru mă face întotdeauna să mă simt mai bine.

— Părinţii mei iar se ceartă, zic, bucurându-mă de atingerea moale şi caldă a tricoului său, simţindu-i pieptul încordat.

— Ce s-a mai întâmplat, de data asta?

— Chestiile obişnuite.

Nu prea vreau să vorbesc despre faza cu Carter.

— Tata nu poate să recunoască niciodată când greşeşte şi e limpede că dacă mama

ţipă la el nu ajută cu nimic.

— E mai bine totuşi că ţipă unul la altul.

Ridică privirea şi în ochii lui se reflectă o rază de soare. Părinţii lui nu se ceartă — sau, mai degrabă, se ceartă pe tăcute. E la fel de intens, dacă nu cumva şi mai şi decât ţipetele părinţilor mei.

— Când vor înceta certurile, atunci să te îngrijorezi! zâmbeşte el trist.

— Pentru ce anume să mă-ngrijorez?

— Pentru divorţ.

Îmi apăs degetele de la picioare în pieptul lui, înfigându-mi călcâiele în trambulină.

— Părinţii tăi…

Clatină din cap, răvăşindu-şi părul pe frunte, apoi îşi trece degetele prin el aranjându-şi-l la loc.

— Nu, până nu mă mut eu.

— De unde ştii?

— I-am auzit vorbind despre asta când credeau că nu sunt prin preajmă.

Îmi mişc muşchii gambelor, lăsându-l să-mi împingă tălpile cu pieptul.

— Îmi pare rău, Matt.

El ridică din umeri.

— Cred că e naşpa, dar nu voi fi pe-aici să văd cu ochii

— Dar când o să vii acasă de Ziua Recunoştinţei sau în vacanţa de Crăciun?

— Nu m-am gândit la asta! spune ridicându-şi sprâncenele, după care mă priveşte în ochi, încruntându- se. Mulţumesc, Quinnly!

Izbucnesc în râs.

— Îmi pare rău!

— Ai reuşit să-mi strici perspectiva.

Râde şi el. Îmi las mâinile pe lângă corp, îndreptându- mi faţa spre soare.

— Se vor simţi vinovaţi, aşa că vei primi de două ori mai multe cadouri de Crăciun şi de două ori mai multă mâncare de Ziua Recunoştinţei.

— Nu aşa merge treaba la mine acasă. S-a terminat cu cadourile de Crăciun cam de când am împlinit 14 ani.

— Pe bune? întreb absentă.

Cerul e atât de albastru şi de senin! Inspir

profund, iar aerul e fierbinte.

— Noi n-avem bani de Columbia, mă tachinează el.

Mă încordez, desprinzându-mi privirea de pe cer.

— Mai mult decât atât, nu avem bani de un Mercedes nou-nouţ drept cadou de absolvire.

Mă crispez, cedând sub povara vinovăţiei.

— Doamne, mi-aş fi dorit ca ai mei să nu fi făcut asta!

— Nu-ţi place Merţanu'?

Îmi dau ochii peste cap, împingându-l în piept cu toată forţa degetelor mele de la picioare. El râde, înclinându-se

— Ce nu-ţi convine la el?

— Eu doar..., oftez şi mă întind pe spate, gândindu-mă că mama m-ar omorî dacă ar afla că am pus capul pe trambulina asta murdară. Simt că nu-l merit.

— Quinn, ai intrat la Columbia, pentru numele lui Dumnezeu! Normal că-l meriţi.

Închid ochii cât pot de strâns.

— Ba nu, nu-l merit, şoptesc în vânt, fiindu-mi teamă să recunosc exact de ce nu-l merit.

Dacă ar şti Matt! Dacă ar şti *părinţii mei* Ar da imediat înapoi Mercedesul.

— Şi, apropo, încă n-am apucat să mă plimb cu el.

— Nimeni n-a apucat.

— Minciuni. Când ţi-au făcut părinţii tăi surpriza, Destany a fost prima persoană care a mers cu el.

Trupul mi se preface în stană de piatră când îi pomeneşte numele. *Vă rog, nu întrebaţi!*

— Că veni vorba despre...

~~O,~~ Doamne, o luăm de la capăt.

— Ce s-a întâmplat între voi două? Ce s-a întâmplat weekendul trecut, la petrecerea lui Chase?

Nu spun nimic. Am ochii larg deschişi, lăsând să se scufunde în ei albastrul vast al cerului texan.

— Quinn, spune el, bătându-mă uşor peste picioare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Matt.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta.

— Am auzit nişte aiureli de tot rahatul!

Vorbeşte urât, dar pe un ton reţinut. Matt nu înjură decât dacă chiar e ceva important.

— Ce anume ai auzit? întreb, de parcă nu aş şti deja.

— Că voi două vă certaţi din cauza *mea*.

închid ochii, exasperată.

Matt îmi eliberează picioarele şi se dă într-o parte. Acum gleznele mele sunt reci şi uşoare. El se târăşte în jurul meu şi se aşază turceşte lângă obrazul meu.

— E adevărat? întreabă.

întorc capul spre el şi mă uit în ochii lui îngrijoraţi.

— Nu ne certăm din cauza ta. Nici măcar nu ne mai certăm. Divorţul nostru e finalizat.

Mă priveşte în ochi cu severitate.

— Dacă aveai o problemă cu faptul că am invitat-o în oraş, mi-ai fi spus, nu-i aşa?

— Matt, noi doi suntem prieteni. Poţi ieşi în oraş cu cine vrei tu.

închid din nou ochii. Putem să ne jucăm iar de-a balansoarul şi să vorbim despre altceva? Pentru că, oricâte probleme aş avea cu faptul că Matt şi-a dat întâlnire cu Destany, nu sunt atât de meschină încât să las chestia asta să strice o prietenie ce durează de 10 ani.

Matt îşi ridică picioarele, îmi prinde o şuviţă de păr şi se joacă cu ea. Mă gândesc agitată la cantitatea de balsam pe care mi-am trântit-o de dimineaţă pe păr şi mă întreb dacă o simte. îmi trag şuviţa de păr din mâinile lui şi mi-o arunc peste umăr. Lucrul ăsta nu rămâne neobservat. îşi lasă mâinile în jos, dezamăgit.

— Ei bine, n-o prea pot invita acum în oraş. Dacă vreau să mai fii prietena mea.

Mă rostogolesc pe o parte, privindu-l, cu cotul sprijinit pe trambulină.

— E adevărat.

— De-asta merit să ştiu.

îmi cercetează faţa cu ochii lui albaştri, oprindu-se apoi la mâna pe care mi-o ţin pe abdomen. îmi prinde degetele în mâna sa. Apoi uşa din spate se deschide scârţâind. Mama lui scoate capul afară.

— Matt?

Îmi retrag degetele din mâna lui.

— O, Quinn!

Ne priveşte atent. Zâmbeşte.

— Bună, scumpo!

— Bună seara, doamnă Radd, spun, ridicându-mă în capul oaselor şi aranjându-mi rochia.

— E gata cina! Îşi sprijină ea capul de uşă. Eşti binevenită, dacă vrei.

— Mulţumesc, dar ar trebui să plec. Sunt sigură că mama găteşte ceva.

Asta e o minciună gogonată. Mama nu mi-a mai gătit de secole întregi. Dar nici nu vreau să rămân la ei la cină, cu Matt care-mi pune toate acele întrebări despre el şi despre Destany — iar eu nu sunt pregătită să răspund la niciuna dintre ele.

— Spune-i lui Wendy că o salut!

Dau din cap, zâmbind. Apoi mă holbez la Matt, care

— Vin imediat, mamă!

— Bine! răspunde ea şi se retrage din cadrul uşii. Mă bucur că te-am văzut, Quinn!

— Şi eu mă bucur!

Matt se întoarce spre mine cu o privire obosită.

— Chiar poţi să rămâi! Ştiu că mama ta nu găteşte.

Zâmbesc.

— Mă duc să verific casa, să văd dacă nu a sărit în aer.

— Poţi să-mi spui măcar de ce e secret?

— E mai bine pentru tine să nu ştii.

Şi cu asta, mă ridic în picioare şi mă îndrept spre marginea trambulinei.

— Asta mă face să-mi doresc să ştiu mai multe.

Mă uit la el peste umăr.

— Port rochie. Te deranjează dacă te întorci cu spatele?

Se uită la picioarele mele goale, apoi oftează şi închide
ochii. Dau fuga spre margine, cu telefonul în mână, străduindu-mă să-mi ţin rochia în jos în cazul în care mama lui se uită pe fereastră. După ce-mi pun

papucii la loc, spun:

— Pa, Mattly. Mulţumesc că ai venit să ne întâlnim!

— Ne vedem la şcoală!

Sunt foarte multe motive pentru care nu-i pot spune ce s-a întâmplat între mine şi Destany. Şi toate îmi vin în minte în drum spre casă — şi mi-e greu să mă gândesc la ele, dar mi-e la fel de greu şi să *nu* mă gândesc.

De exemplu, un motiv ar fi că dacă i-aş povesti lui Matt ar însemna să retrăiesc weekendul trecut.

Al doilea motiv: dacă i-aş povesti, îşi va da seama cine este ea cu adevărat, iar el o s-o vadă cu alţi ochi după

Al treilea: dacă lucrurile pe care i le povestesc *nu-l vor face să o vadă cu alţi ochi,* atunci eu o să-l văd cu alţi ochi.

Al patrulea: el s-ar putea să nu considere că e o problemă atât de mare cum mi se pare mie.

Al cincilea: dacă va sfârşi şi el prin a mă răni, atunci voi rămâne cu totul singură.

Trebuie să scriu toate astea, ca să nu mai fiu atât de obsedată şi astfel nu voi mai simţi această nevoie continuă de a mă întoarce din drum şi de a-i spune totul, în ideea că poate va pricepe.

Al şaselea: nu va putea niciodată să înţeleagă de ce simt ceea ce simt, pentru că el e alb.

Când ajung din nou în curtea noastră din spate, îmi caut jurnalul prin iarbă. E undeva pe lângă rucsacul meu. Când îl ridic, văd o dungă de cerneală neagră pe coperta roşie şi, preţ de câteva secunde, mă holbez derutată la ea. De unde e toată cerneala asta? Mă uit la coperta din spate, unde mă aştept să-mi găsesc numele scris pe etichetă, dar nu găsesc decât nişte pete aiurea de grăsime.

Ăsta nu este jurnalul meu.

Stomacul mi se face ghem. Imposibil! Desigur că este jurnalul meu. *Trebuie* să fie jurnalul meu. Adică... acum două secunde îl aveam. Nu-i aşa? Scriam lista aceea despre Carter, apoi l-am pus pe iarbă şi m-am năpustit în casă, iar acum, iată-l! Cumva, coperta din faţă s-a murdărit de cerneală. Listele mele sunt în jurnal, în siguranţă. Trebuie să fie!

Dar când deschid caietul cu spirală, dau de

însemnările ilizibile ale lui Carter... şi nu de listele mele.

2. Lucruri pe care nu le recunosc niciodată cu glas tare

Disperată, deschid rucsacul: caietul de istorie, biologie, analiză matematică, orice, în afară de jurnalul meu cu liste. Mi se înceţoşează vederea.

Nu pentru că mi-ar citi cineva listele cu treburile pe care le am de făcut sau pe cele despre cum se schimbă un cauciuc ori despre zilele în care am plâns de m-am umflat. E vorba despre lista cu băieţii pe care i-am sărutat, lista de motive pentru care sunt îndrăgostită de Matt şi asta:

l. Tata vai-a spus că atunci când va muri bunica ttattie, aceasta îmi va lăsa o moştenire considerabilă. Mi-am permis să-wi închipui cât de mult va mai dura până când moare.

Z. Nu *avu* Luat 3-f *de puncte* la ACT. *AVU* luat *ZA.*

3. *Scrisoarea vuea de acceptare la Columbia era un fals. Am făcut-o eu singură, în Microsoft: Word.*

A. Nu vui-am dorit niciodată să merg la Columbia. Acesta e visul părinţilor vuei, nu al meu.

5. Suut îndrăgostită de Mattliew Tzadd.

6>. Uram acolo când fotografiile oliviei Tboiuas au fost vandalizate. 6u am condus maşina cu care am fugit de la faţa locului.

J-. Acceptam să fiu numită Oreo (albă -pe dinăuntru, neagră pe dinafară), până când mi-am dat seama de consecinţe — le-am conştientizat mult prea târziu.

Sunt lucrurile pe care nu le rostesc cu voce tare nici măcar când sunt singură, pentru că, dacă le-aş recunoaşte, chestia asta mi-ar schimba existenţa pentru totdeauna. Şi apoi am o mare revelaţie — Carter mi-ar putea schimba existenţa pentru totdeauna.

Deschid telefonul şi îi scriu un mesaj: Hei, jurnalul tău e la mine. Crezi că e posibil ca jurnalul meu să fie la tine? Arată ca al tău şi e extrem de personal, aşa că, te rog, nu-l răsfoi. Doar uită-te ca să vezi dacă e numele meu pe ultima copertă.

Sper să nu-l citească. Te rog, Doamne, nu-l lăsa să-l citească!

Apoi îi scriu un mesaj lui Auden. Îmi răspunde: **Nu e la mine, îmi pare rău.**

Mă uit să văd dacă mi-a răspuns Carter şi... nimic. Când, în cele din urmă, intru în casă, mama stă la bar cu un pahar de vin în faţă. Presupun că tata a plecat din nou, s-a întors la spital sau la Gold's Gym ori pe unde dispare el mereu. Mama mă întreabă:

— Unde ai fost? La Matt?

— Da. Doamna Radd îţi trimite salutări.

Mă duc sus, holbându-mă la mesajul necitit, ca şi cum l-aş putea forţa pe Carter să-l vadă.

Numele lui apare de câteva ori în jurnalul meu. Mai întâi, la jocul *Cu cine ai vrea să ţi-o tragi/Cu cine ai vrea să te căsătoreşti/Pe cine ai vrea să omori,* unde de obicei alegeam să mi-o trag cu el; apoi, apare pe lista *Sexy sau nu,* unde am scris despre el că este sexy; mai apare pe lista de *Băieţi cu care aş repopula Pământul după apocalipsă,* ceea ce, recunosc, este practic o copie a listei cu băieţi sexy. Şi mai e şi pe lista de azi după-amiază, al cărei titlu conţine numele lui. Nu-mi pot imagina ce va face Carter cu informaţiile astea. De fapt, îmi pot închipui mai multe scenarii diferite, mai ales după întâlnirea de gradul trei de azi cu tata, dar mă străduiesc să gândesc pozitiv.

În cazul în care Carter e în posesia jurnalului meu cu spirală, va observa diferenţa dintre coperta mea şi felul în care arată a lui. Va avea o reacţie de genul: *Uau, coperta asta e prea curată ca să fie jurnalul meu.* Apoi, dându-şi seama de greşeală, o să şi-l caute pe-al lui şi, în cele din urmă, o să citească mesajul de la mine.

Ăsta e scenariul ideal.

Mintea mea refuză să creadă în cel mai rău scenariu dintre toate: Carter nu va observa că jurnalul din posesia lui are o copertă care arată

diferit. îl va deschide la ultima secţiune, cea mai personală din tot jurnalul *meu,* va face asta căutând secţiunea de istorie din jurnalul *lui* şi prima listă care o să-i sară în ochi va fi:

Cu CINE M-AŞ SĂRUTĂ
i. Mattloew landei V
z. Michnel Bjordau.
3. **Brysou, *Tiller***
4. Z,ny ***n*** Malite
5. Bĺggy ■Simi'w.ou.s
fe. *Ouincij* Broww,
J-. Kijanmynolds.
8. Noah Cin.ti.iAeo _J. carter
BeiAiAett

Lucru care nu este foarte stânjenitor, dar *este* interesant, mai ales că am pus şi numele *lui* în coada listei. De acolo, va da curios pagina şi va ajunge să citească tot.

Mă preling pe covor, ca o rochie de mătase după o noapte lungă la bal, şi aştept, dar nu primesc nimic de la Carter. Fac un duş lung, mă întorc, tot nimic. Deschid *Crimă şi pedeapsă,* mă prefac vreo jumătate de oră că citesc pentru cursul de engleză şi tot nimic.

Dacă aş şti unde locuieşte...

Poate că un film mă va ajuta să mă relaxez. Dacă aş avea jurnalul, m-aş uita pe lista de filme ce pot fi revăzute la nesfârşit şi aş alege unul de-acolo. Dar... hai să fiu sinceră: o ştiu pe dinafară.

FILME CE POT FI R.EVĂZ.U.TE LA NESFÂRŞIT
Î. isragoste şi baschet *z.* atu —
Pierduţi în Atlanta 3. Acasă *de Crăciun*
a. Hoaţa *de* identitate
5. tseadţool
b. vineri
J-. Tsezmăţ cu fetele *8.*
Pantera Neagră JJ. *Cu* drag,
siruon UD. *şefa a* intrat la apă

Destany m-a ajutat să fac lista asta. Numai ea poate să vadă de mai multe ori aceleaşi filme, la fel ca mine. Mama şi tata au o regulă strictă, care spune că un film poate fi văzut o singură dată; iar pe Hattie... eram norocoasă dacă o convingeam să vadă

un film cap-coadă; dar Destany? Ea înţelege că unele filme sunt atât de bune, încât pot deveni preferatele cuiva, totuşi e foarte greu să le tot vezi de nu ştiu câte ori.

Mă trântesc pe pat şi pun *Dragoste şi baschet*. Mă bag sub pătură şi încerc să mă las absorbită de poveste, dar simt că mă roade ceva, parcă nu am stare, ochii îmi tot sunt atraşi de telefon, din două în două secunde. Unde e? Ce face oare de nu se uită la telefon *de două ore încoace*?

Mama deschide uşa. Priveşte spre televizor şi oftează, văzând că mă uit iarăşi la filmul ăsta.

— A venit mâncarea!

Opresc filmul în mijlocul unei scene de despărţire, apoi o urmez pe mama la parter. Iau doar două guri din sandviciul meu. Nu pot înghiţi mai mult. Dau să mă întorc în camera mea, când mama mă întreabă:

— Asta e tot ce ai de gând să mănânci?

— N-am poftă de mâncare, răspund şi continui să urc scările.

— E totul OK?

Mă opresc şi mă uit peste umăr, cu mâna stângă pe balustradă şi cu dreapta strângând telefonul. Pare îngrijorată. Seamănă cu mine, dar părul ei e mai supus, la fel şi trupul ei. Are totuşi aceiaşi ochi rotunzi şi aceleaşi buze pline.

— Sunt OK, zic, apoi mă întorc şi încep să urc din nou treptele.

— Stai, Quinn! A sunat tatăl tău de la serviciu. Vrea să-l suni pe celular.

Mă opresc, agitată.

— Nu prea am chef să discut cu el acum.

— Ştiu, dar e important.

— Mamă, n-am chef deloc să ţipe la mine acum, ca să-mi găsesc un apartament.

— E vorba despre Hattie.

Pământul se opreşte din rotaţia în jurul axei sale. Spatele începe să mă doară de atâta nemişcare.

— Ce-i cu ea?

— E OK, spune repede mama, ca să mă calmeze înainte de a mă ambala mai tare.

— Atunci, ce-i cu ea?

— Mai bine sună-l!

Dau fuga la etaj şi îl sun pe tata, dar intră mesageria vocală. Sun din nou, închizând uşa de la dormitor. Şi din nou, aterizând cu faţa lipită de pat. În cele din urmă, îmi răspunde.

— Quinn, eşti OK?

— Mama mi-a spus să te sun şi să te întreb despre Hattie. Ce s-a întâmplat? Se simte bine?

— Quinn!

Îmi rosteşte numele ca şi cum ar putea să-mi insufle aer ca să pot respira bine. Nu poate.

— A avut un mic accident, dar e bine. Am consultat-o chiar eu, ca să fim siguri.

— Ce a păţit? întreb cu voce mai blândă şi mă rostogolesc cu faţa în sus. Ce fel de accident?

— A căzut.

— Poftim?

Oamenii de vârsta ei nu ar trebui să cadă. O căzătură ar putea s-o facă praf şi pulbere — şi corpul, nu doar creierul. Mi-o imaginez zbătându-se pe gresie, zbârcită, cu oasele ei fragile fracturate.

— O, Doamne, tată!

— E-n regulă. Nu şi-a rupt nimic. O doare puţin.

Mă întreb dacă era singură când s-a întâmplat asta, dacă a plâns. N-am văzut-o niciodată plângând pe Hattie. S-a chinuit pe podeaua rece până când a venit cineva să o ridice? Cât timp a trecut până a găsit-o cineva? Mă întreb câtă durere poate suporta acum, dacă creierul ei amorţit face să-i amorţească şi trupul. Sau poate că a uitat ce înseamnă durerea. Sper că a uitat. Sper că acesta a fost primul lucru pe care l-a uitat.

Îmi vine să suspin, dar încerc să mă abţin.

— Trebuie s-o muţi! Oamenii ăia sunt incompetenţi!

— Quinn, îţi promit, e pe mâini bune. Ascultă-mă! zice el şi glasul îi tremură, ca şi cum e în mers. Vino cu mine în weekend, ca s-o vezi! Până acum nu te-am obligat, pentru că ştiu că ai o perioadă grea...

— Nu.

— Când o să pleci la Columbia, n-o să mai ai când s-o vezi. Nu face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu cu bunicul tău. Nu vrei să regreţi

tot acest timp pe care ai fi putut să-l petreci cu Hattie înainte să...

— Nu-mi spune așa ceva!

— O să vorbim despre asta mai târziu, oftează tata. Mai gândește-te!

Să mă mai gândesc, de parcă aș avea de ales. Hattie e permanent prezentă în mintea mea, undeva în fundal, uneori copleșindu-mă.

Ies din casă și mă postez în fața balansoarului de pe veranda lui Hattie, din curtea interioară. Îmi amintesc cum l-am găsit vara trecută, printre celelalte șezlonguri de- ale noastre, ca și cum ar fi fost doar o piesă obișnuită de mobilier. Dar încă miroase ca veranda ei, a lemn de stejar proaspăt tăiat pentru șemineu și puțin a brad de aprins focul.

Dacă te lui după Hattie, să stai afară este o activitate în sine. Ea și cu mine obișnuiam să stăm pe balansoarul de pe veranda ei, privind păsările, copacii și norii, uneori stând de vorbă, alteori nu. Puteam face asta ore întregi, bând limonadă sau ceai, sau ambele.

Mă așez și mă leagăn în întuneric, privind semiluna îngropându-se încet în spatele copacilor. Mă gândesc la Hattie. Îmi fac o mie de griji. Dacă aș fi avut jurnalul la îndemână, aș fi făcut o listă cu toate grijile mele.

îmi fac griji că era singură când a căzut, îmi fac griji că a durut-o.

îmi fac griji că a plâns, îmi fac griji că nu a plâns.

îmi fac griji că e supărată pe mine pentru că nu m-am dus niciodată să o vizitez.

îmi fac griji că nu a mai rămas nimic din ea, așa cum mi-o amintesc eu.

îmi fac griji că, atunci când, în sfârșit, voi merge să o văd, nu mă va mai recunoaște.

îmi fac griji că va muri înainte să-mi iau inima în dinți și să mă duc la ea.

Toate aceste îngrijorări îmi taie respirația și se transformă lent în vinovăție sfâșietoare și în teamă paralizantă. Dacă nu pun toate astea pe hârtie, teama îmi va face mult mai rău decât să-mi taie respirația. Am nevoie de jurnalul meu *acum*.

Apoi, ca la un semnal, telefonul îmi bipăie în

poală. E trecut de ora 11 seara. Îl iau în grabă şi mă concentrez cu greu ca să văd mesajul de la Carter — un singur cuvânt: **Deah.**

Deci e la el, dar nu am niciun indiciu dacă l-a citit sau nu. Răspund, tastând de 10 ori mesajul înainte să i-l trimit: **Am nevoie de jurnal. Nu l-ai citit, da?**

Văd punctele care arată că-mi răspunde, apoi dispar. Mai am puţin şi fac implozie, când, după alte zece minute, îmi răspunde: **Facem schimb mâine. Ne vedem dimineaţă, la dulapul meu.**

Nu mi-a răspuns la întrebare. De ce nu mi-a răspuns la întrebare?

Simt cum mă furnică pielea, apoi îmi amorţeşte. Poate că e ca mama — când îi scriu mai multe întrebări deodată, îmi răspunde întotdeauna la una singură. Poate că, pur şi simplu, *a uitat* să răspundă la acea întrebare extrem de importantă. Aşa că îi scriu: **OK. Unde e dulapul tău?**

3. Chestii de făcut înainte de absolvire

Dulapul lui este pe coridorul B şi are numărul 177. Stau rezemată de el, încălţată cu cizmele mele cafenii şi butucănoase şi îmbrăcată în rochia galbenă, fără mâneci. Mi-am strâns părul rebel într-un coc în creştet şi m-am machiat; pielea mea maroniu-închis luceşte de atâta ulei pentru bebeluşi şi mi-am dat cu un parfum uşor. Nu, nu m-am aranjat pentru că ştiam că o să mă întâlnesc cu el; şi nu, nu „pozez" lângă dulapul lui, cu picioarele încrucişate. Aşa arăt eu întotdeauna.

Iar dacă înfăţişarea mea îl face să se poarte mai amabil cu mine, de ce m-aş plânge?

Nu mi-a răspuns la întrebare azi-noapte şi n-am putut adormi, pentru că m-am tot întrebat: de ce? Nu avea cum să-mi citească jurnalul, nu-i aşa? Nu ar fi capabil să-mi invadeze brutal intimitatea, în halul ăsta. Dar dacă a făcut- o? Atunci va şti toate minciunile pe care le-am spus. Va afla ce fel de monstru sunt. Îmi muşc buza de jos, emoţionată, pentru că, poate, le va spune şi altora.

Elevii forfotesc pe coridor. Cercetez mulţimea, văd cum dulăpioarele se deschid şi se închid la loc,

dar nici urmă de Carter. Iar el e de obicei uşor de observat, mai înalt ca majoritatea, cu pielea mult mai închisă la culoare, dar nu văd decât chipuri albe şi siluete de înălţime medie.

Apoi, în toiul căutărilor mele, o văd întâmplător pe Destany exact în clipa în care mă vede şi ea. Am avut grijă să nu ni se întâlnească privirile toată săptămâna.

Defilează pe coridor, purtând o bluză de dantelă albă, ce-i evidenţiază bronzul pe care şi l-a tras în timpul vacanţei de primăvară, în jeanşi mulaţi şi pantofi roşii cu toc şi cu vârf ascuţit. Se loveşte şold în şold cu Gia Teller, care e îmbrăcată, practic, la fel.

Vin spre mine. îmi feresc privirea, uitându-mă în jos, la ecranul telefonului, însă apoi se opresc în faţa mea. Gia descuie dulăpiorul cu numărul 176, cel de lângă al lui Carter. *Cred că-ţi bap joc de mine.* Apoi, spune:

— Uite cine e, în sfârşit, pregătită să vorbească.

Fac un pas timid în spate.

Gia mă măsoară din cap până-n picioare, apoi zâmbeşte.

— Arăţi tare drăguţ.

O cunosc destul de bine ca să ştiu că nu spune asta din amabilitate.

Destany se bagă între mine şi Gia, cu ochi mari şi rotunzi.

— Quinn, ce bine că eşti aici! Mă tot învârteam fără

Mai fac un pas înapoi. Mă doare inima, pentru că şi eu mă simţeam fără rost. îmi plăcea să mergem la Starbucks după ore, ca să ne îndopăm cu cafeină, deşi nu avem nevoie, şi să ne înveselim ziua. Îşi lua cafeaua, sorbea iute o înghiţitură, apoi întindea braţele larg şi spunea:

— Hai, Quinn. Înveseleşte-te!

Nu fusesem în stare să mă înveselesc deloc toată săptămâna.

I-aş putea povesti despre ziua de ieri, cu Matt, cum m-a luat de mână pe trambulină. E un progres major la capitolul Matt. Ar fi atât de bucuroasă pentru mine!

Aş putea pur şi simplu s-o iert. Am putea dormi una la alta peste weekend, doar eu şi ea. Fără Gia.

Fără drame. Doamne, ce bine sună! A fost naşpa să fiu singură. Cel puţin, când eram prietene, aveam pe cineva cu care să mă plimb pe hol, cu care să iau prânzul, cu care să fac schimb de mesaje în timpul orelor. Au trecut de-abia patru zile şi simt deja cum clachez.

— Îmi pare rău pentru Matt şi pentru petrecere, spune ea apoi. Flirta cu mine şi n-ar fi trebuit să-i dau nas. Nici măcar un pic...

Gia se bagă şi ea:

— Nu e vina lui Dessie că lui Matt îi place de ea.

Sângele îmi fierbe în vine. Urăsc să o aud pe Gia folosind porecla pe care i-am dat-o eu lui Destany. Îmi dau seama că nu sunt pregătită să port această conversaţie, mai ales cu Gia de faţă. Mă uit în spatele lor, sperând că-l văd pe Carter venind şi salvându-mă de această interacţiune îngrozitoare.

— Hai să uităm de toată povestea! propune Destany. Ştiu că uneori ne lăsăm copleşite de sentimente şi luăm decizii pripite. Putem însă reveni la normal. Ne putem preface că nimic...

Mă îndepărtez.

— Quinn!

Gia rânjeşte răutăcioasă.

— Ţi-am spus, Dessie. Prietenele adevărate nu te părăsesc din cauza unui tip. Las-o să se care!

Cred că urlă în urma mea, pentru că altfel nu aş avea cum să o aud de la o asemenea distanţă, dat fiind faptul că, practic, am luat-o la fugă. Se întorc câteva capete. Au auzit cu toţii ce a spus. Iar acum mă judecă.

Mă duc la cursul de psihologie fără jurnalul meu. Plec de la psihologie şi-mi doresc din tot sufletul să fi avut jurnalul. Noaptea petrecerii lui Chase îmi revine copleşitor în minte. Drumul spre casă a fost cea mai rea parte. A trebuit să stau singură pe bancheta din spate şi să încerc să nu fac o criză de nervi.

Eram uluită. Eram dezgustată. Eram rănită, dincolo de orice raţiune. Destany şi Gia chicoteau pe locurile din faţă şi, pentru că nu m-am alăturat lor, Destany s-a răsucit spre mine.

— Quinn, ce-ai păţit?

Nu puteam vorbi. Ştiam că, dacă voi încerca să

spun ceva ,voi exploda, aşa că am tăcut şi mi-am lipit privirea de fereastră.

Carter îmi scrie un mesaj după ce sună clopoţelul. **Ai uitat?**

Ne vedem după prima oră.

Doamna Henderson închide uşa şi porneşte filmul ei preferat, despre tehnici de meditaţie şi respiraţie. Şi, dintr- odată, îi sunt recunoscătoare pentru această rutină.

— Concentraţi-vă la respiraţie. Inspiraţi... şi expiraţi. Dacă mintea vă zboară la altceva e perfect normal. Acceptaţi-vă gândul, apoi reveniţi la respiraţie.

Mintea mea o ia razna pe câmpii, dar fac ce spune doamna asta cu glas blând, doar că nu-mi accept deloc gândurile dezlănţuite. îmi reîndrept brusc atenţia spre respiraţie. Fără să mă gândesc la ea. Fără griji. Respir şi

Dar după ce se scurg aceste 10 minute, tot ce am reprimat se întoarce ca un potop. Am nevoie de jurnalul meu. Nu pot face asta la nesfârşit. Nu-mi pasă dacă Gia şi Destany vânează dulapul lui Carter. O să-mi recapăt jurnalul, într-un fel sau altul.

Mă chinui în cele 50 de minute de la curs, apoi, în sfârşit, sună clopoţelul. Mă întorc pe coridorul B şi mă dor picioarele, plus că mă simt de-a dreptul caraghioasă în rochia asta şi machiată. îl zăresc pe Carter lângă dulapul său. Gia şi Destany nu sunt prin preajmă, din fericire. Are rucsacul deschis, atârnat peste piept. Poartă pantaloni negri de trening, un tricou albastru mulat pe bicepşi şi nişte tenişi vechi. Mi se usucă gura şi încetinesc pasul, întâlnirea cu el are un anumit efect asupra trupului meu. De parcă aş fi înghiţit bomboane Icy Hot.

Cred că astea se numesc emoţii. Am atât de multe motive să fiu emoţionată acum... iar capul mi-e deja plin de liste.

Când mă apropii, Carter mă priveşte o clipă, apoi se uită iar în rucsac. Mă sprijin de dulapul Giei, ţinând în mână jurnalul lui, cu copertă aproape la fel ca a jurnalului

— Hei!

— Ce faci? zice el nepăsător, luându-mi jurnalul din mâini şi aruncându-l în dulap.

Mă bâlbâi, nu ştiu cum să încep.

— Deci... l-ai citit?

Aştept să recunoască. Cu siguranţă, nu-mi uşurează existenţa.

Carter ridică privirea şi ochii lui mă paralizează. Se uită în ochii mei în tăcere preţ de o clipă, apoi, în cele din urmă, clatină din cap.

— Neah.

Răsuflu uşurată.

— N-am trecut de prima pagină.

Mă încordez din nou. Stai puţin! Pe prima pagină e o listă cu lucruri pe care le am de făcut, dar nu orice listă, ci lista mea cu *Chestii de făcut înainte de absolvire*. E, practic, o hartă explicită a tuturor minciunilor mele.

±. *să* vizitez cele *două universităţi la oare avu* fost acceptată.

2. *să recunosc că-l iubesc pe Matttoew izadd.*

3. *să experimentez viaţa de noapte din Austin, despre care se spune că e incredibilă.*

A. Să le spun. părinţilor mei că nu am intrat la Columbia.

s. s-o vizitez pe bunica Hattie.

e>. să-i spun. lui tsestany motivul real pentru care am

J-. Lasă-lpe acesta la *urvuă.* ştii ce ai *de* făcut.

Cu ochii mari, îl întreb:

— Şi chiar ai citit prima pagină? Pe toată?

El scotoceşte în continuare prin rucsac.

— Dap.

Mintea mi-o ia din nou la galop, blocând această revelaţie stânjenitoare. Apoi Carter are tupeul să-mi zică:

— Ştii că mai avem doar două luni până când absolvim,

îmi zâmbeşte.

— Când plănuieşti să le spui părinţilor tăi că nu ai intrat la Columbia?

Înainte să mă pot abţine, îmi îndrept un deget spre mutra lui.

— Nu e treaba ta!

— Ziceam şi eu aşa, ai şapte chestii pe listă şi mai sunt doar opt săptămâni.

Întind mâna.

— Am venit să-mi dai jurnalul, nu să-mi spui părerile tale.

Rânjeşte, reîncepând să scotocească prin rucsac.

— Greşeala mea.

— Şi aş aprecia dacă ţi-ai ţine gura.

Poate că ar trebui să-l rog frumos? Sunt, practic, tot la mila lui, dar nu mă pot stăpâni când se uită aşa la mine, de parcă aş fi o jalnică fată bogată care nu poate intra la o facultate din Ivy League, în ciuda faptului că tatăl ei a donat o bibliotecă întreagă.

— Nicio problemă. E clar că nu ai nevoie de ajutorul meu ca să te faci de baftă.

— Ce vrea să-nsemne asta?

El râde, înfuriindu-mă şi mai tare.

— Nimic, Hilary. Nimic.

Îmi strâng pumnii de-o parte şi de alta a corpului.

— Acum poţi să-mi dai jurnalul înapoi?

Nu mai am niciun strop de răbdare. Imediat ce-mi voi primi jurnalul, îi voi adăuga numele pe lista de *Lucruri fără de care omenirea s-ar descurca mai bine,* după sosul ţărănesc şi Nickelback.

— Dap! zice el.

Dar scotoceşte în continuare în rucsac. De ce nu l-a găsit încă? Apoi mă uit la faţa lui şi-i remarc sprâncenele ridicate a nedumerire.

— Ăăă…, faceu.

— Doar o clipă!

Abandonează rucsacul şi se uită în dulap. Îşi mişcă mâinile frenetic, iar bătăile inimii mele se accelerează exponenţial.

Carter se uită în spate şi în faţă şi iar în spate. Ochii încep să-mi lăcrimeze.

— Îl ai? întreb, sperând că are un raft secret sau nişte buzunare mai adânci decât credeam.

Se opreşte şi se întoarce spre mine, cu ochi miraţi. Inima mi se prăbuşeşte 10 etaje.

— Ştiu că-l aveam la prima oră, spune el, trântind uşa dulapului.

— Ce materie ai avut?

Nu-mi răspunde. O ia la goană, închizând

fermoarul rucsacului din mers. Fug după el, dar sunt incapabilă să ţin pasul.

— Aşteaptă-mă!

Carter nu mă aşteaptă. Dar e atât de înalt, încât îi pot vedea capul deasupra tuturor celorlalţi. Observ cum o taie pe coridorul care leagă holul B de holul C — BC, cum îi spunem noi. După ce ajung pe culoar, îl zăresc cum dă buzna în clasa de pe partea dreaptă, unde este laboratorul de biologie al doamnei Yates.

Până când ajung şi eu în clasă, băncile se umplu deja de copiii de la cea de-a doua oră. Carter e în cadrul uşii. Nu văd mai nimic dincolo de el. Doamna Yates stă în faţa clasei, scriind ceva pe tabla magnetică.

— Nu am găsit nimic deocamdată! spune ea. Copii, a văzut vreunul dintre voi un jurnal, când aţi intrat?

Nimeni nu o bagă în seamă, nimeni nu se sinchiseşte să răspundă.

— în ce bancă ai stat? întreb gâfâind, străduindu-mă să- mi recapăt suflul.

Nu-mi răspunde nici de data asta. Se duce pe al treilea rând de bănci şi se opreşte lângă Timothy O'Malley, care se uită la el cu frică. Carter pune o mână pe pupitru, înghesuindu-l pe Timmy.

Inima îmi bate cu putere, acoperind parcă zgomotele din clasă. Când Carter se întoarce fără să ţină nimic în mână, îl întreb:

— Deci? Unde e?

— Jur că-n autobuz îl aveam, spune, şi ochii lui mă imploră să-l cred. Credeam că-l am la primă oră, dar..., clatină el din cap, ca şi cum ar încerca să alunge incertitudinea. Cred că era caietul meu de biologie.

— Deci? întreb, cu glas tremurat.

Mă străduiesc să-mi controlez expresia feţei. Nu-l pot lăsa să mă vadă plângând în hohote. N-aş putea trăi cu gândul ăsta. Carter îşi lasă bărbia în jos şi mă priveşte direct în ochi.

— Cred că l-am uitat în autobuz.

4. Locuri în care-mi închipui că ar putea fi jurnalul meu

Sună clopoţelul. Am întârziat.

— Ce-ai *făcuuut*?

— Ăsta e un lucru bun, spune el.

— În ce fel e ăsta un lucru bun?

— Scuzaţi-mă, zice doamna Yates, cu mâinile în şolduri. Voi doi, ieşiţi, vă rog, din clasă!

Carter îşi dă ochii peste cap şi mă scoate din clasă. Doamna Yates închide uşa în urma noastră.

— De ce e bine că mi-ai pierdut jurnalul?

— Nu că l-am pierdut, ci că l-am uitat în autobuz. Nu cunoşti pe nimeni care merge cu cursa orăşenească, presupune el. Aşadar, dacă-ţi găseşte cineva jurnalul şi-l citeşte n-o să însemne nimic pentru persoana respectivă.

Asta e adevărat.

— Dar eu tot nu îl am.

— Da, dar..., ridică el din umeri.

— În jurnalul ăsta sunt toate detaliile despre mine. Fără el, nu ştiu cine sunt.

Mă priveşte de parcă aş fi nebună.

— Tu eşti tu. De ce ai nevoie de un caiet ca să fii cine eşti?

— Nu e un caiet. E un...

încerc să găsesc un cuvânt mai inspirat pentru listele mele.

— E fundamentul meu. Nu-mi arată în ce direcţie să mă duc, ci îmi spune unde am fost.

— OK. Atunci, fă-ţi altul!

Mă uit la el stupefiată.

— Nu-mi pot face altul aşa... pur şi simplu!

— Ce se întâmplă aici? îl auzim pe director, domnul Falcon, în spatele nostru.

— Ne duceam la ore, domnule!

Carter face un pas în spate, cu ochii la mine.

— Ne vedem mai târziu!

Apoi se întoarce cu spatele şi o ia la goană spre holul C. Am buzele crispate. Toată povestea asta a

fost o pierdere de vreme de la cap la coadă. Jurnalul meu a dispărut pentru totdeauna. Nu eram pregătită pentru posibilitatea asta. Am crezut întotdeauna că, până la momentul în care voi fi suficient de nebună încât să mă descotorosesc de el, voi găsi alte metode care să mă ajute.

Mă întorc în direcţia opusă, străduindu-mă să nu plâng. Domnul Falcon se uită la mine şi expresia îi devine mai blândă.

— E totul în regulă, domnişoară Jackson?

— Da, domnule!

Trec pe lângă el în grabă, ca să ajung la ora de analiză matematică, unde domnul Foster mă muştruluieşte şi îşi dă ochii peste cap că am întârziat, după care mă aşez la locul meu, dar nu sunt în stare să-mi iau notiţe.

Carter crede că-mi pot face un alt jurnal. Mă gândesc la listele mele: *Lucruri de făcut înainte de absolvire, Lucruri de cumpărat pentru căminul de la colegiu/apartament, Lucruri de aruncat când mă mut.* Apoi la listele mele cu diverse informaţii: *Cum să interpretăm limbajul trupului, Cum să ne facem prieteni noi, Cum să uităm şi să iertăm.* N-am ajuns să stăpânesc toate aceste tehnici. Cărţile mele favorite, filmele favorite, mâncărurile favorite, străzile favorite, pe care să accelerezi cu geamurile deschise la maşină. Cele mai bune, cele mai rele zile din viaţa mea, precum şi cele de neuitat! Şi apoi, ultima secţiune: diverse. Asta, probabil, e cel mai greu de refăcut.

Mă întreb pe unde o fi jurnalul meu acum. Poate că zace abandonat pe scaunul din autobuz unde a stat Carter, pentru că nu e nimeni interesat să-l ia. Poate că, la capătul traseului, şoferul autobuzului îl va găsi şi-l va arunca la gunoi. Sau poate că-l va duce la ghişeul de obiecte pierdute.

Dar dacă cineva *este* interesat să-l ia? Poate vreun student sexy. Va citi cele şapte lucruri pe care trebuie să le fac înainte de absolvire. Va afla că sunt îndrăgostită de un tip pe nume Matt. Şi va şti că nu am intrat la Columbia şi că părinţii mei nu au fost înştiinţaţi de asta, deocamdată. Va vedea că mă feresc de o fată pe nume Destany. Va vedea că sunt un dezastru ambulant.

Apoi, poate se va plictisi de listele mele şi va lăsa

jurnalul pe un scaun, ca să-l găsească un alt călător cu autobuzul. Poate că o mulțime de oameni străini îmi vor citi listele. Sau poate că nu le va citi nimeni.

ì. *Pe scau.nu.1 din autobuz pe care a stat carter.*
z. La capătului, traseului, la ghişeul *de obiecte* pierdute.
:3. Acasă la cineva care a călătorit cu autobuzul.
A. Poate că acel călător e un, student sexy care, după cerni citeşte jurnalul, se îndrăgosteşte de ruine. Acuru a plecat să ruă găsească. *s.* La *cafeneaua* unde studentul sexy îşi coruandă un latte ruare de soia cu dublu sbot de vanilie şi cu carnruel deasupra, pentru că a citit lista cu preferinţele ruele la capitolul cafea, de la cea ruai bună la *cea* ruai naşpa.
6>. în rucsacul lui carter, pentru că e diavolul în persoană şi vrea să vadă curu luruea ruea se năruie.

Telefonul îmi vibrează pe bancă. Cu spatele la mine, domnul Foster arată către nişte simboluri neinteligibile scrise pe tabla lui inteligentă. Deschid mesajul sub bancă. Apoi totul se estompează în jurul meu şi nu văd în faţa ochilor decât cele cinci cuvinte de pe ecran: **Jurnalul tău e la mine.**

Suspin şi-mi acopăr gura cu mâna.

Domnul Foster se întoarce şi se uită fix la mine. La fel face şi restul clasei.

— Ai vreo problemă, domnişoară Jackson? mă întreabă el.

Scutur din cap, cu buzele lipite. Profesorul se întoarce la mâzgălelile de pe tablă. Chiar ar trebui să-mi iau notiţe. Sunt deja atât de rătăcită în clasa asta, dar nu-mi pot desprinde privirea de la poza de profil, care e un smiley desenat de mână. Cine e acolo? Cineva care mi-a găsit jurnalul în autobuz? Studentul sexy din visurile mele? Carter?

Scriu: Poţi să mi-l dai înapoi, te rog? Unde ne putem întâlni?

Îmi muşc buza de jos şi aştept, holbându-mă la chelia domnului Foster. Văd dansând punctele care arată că cineva îmi scrie un răspuns. **încă nu. Mai**

întâi, am o condiție.

Ce fel de condiție? Mâinile îmi zboară peste taste: **Cine ești și ce vrei?**

Îmi sprijin ambele coate de pupitru, agitându-mi degetele și îndreptându-mi bărbia.

Când telefonul îmi vibrează din nou, aproape că-l scap pe jos când vreau să-l iau din poală. **Vreau să îndeplinești lista asta.** Apoi apare o poză cu scrisul meu de mână:

1. *să* vizitez cele *două* universități *la oare avu* fost acceptată.
2. să *recunosc* că-l iubesc pe Matthew Rodd.
3. să experimentez viața de noapte din Austin, despre care se spune că e incredibilă.

A. Să le spun părinților ruei că nu am. intrat la Columbia.

s. s-o vizitez pe bunica Hattie.

6. să-i spun lui Testany motivul real pentru care am tot evitat-o.

J-. să las ce e mai bun la sfârșit, știi ce ai de făcut.

Rămân cu gura căscată de uimire. Carter. Felul în care mă tot împingea să definitivez această listă. *Ai șapte lucruri de făcut și au mai rămas doar opt săptămâni.* Respir precipitat. O să-l ucid! Nu, o să distrug tot ceea ce iubește el! **Dă-mi înapoi jurnalul, dobitocule! Crezi că nu știu că ești tu, Carter?**

Văd cum dansează din nou punctulețele care anunță un răspuns. **Definitivează lista, altfel jurnalul tău devine public.**

Fă-l public! Te provoc! O să te distrug!

Când o să sune clopoțelul o să mă duc direct la biroul directorului. Carter o să-și dorească să nu fi pus în viața lui mâna pe jurnalul meu. Nu știe că mama e avocată? Dacă vreun detaliu din jurnalul meu devine public, s-a zis cu viitorul lui!

Telefonul îmi vibrează în poală. **N-ar trebui să mă ispitești în halul ăsta.** Apoi vibrează din nou, dar nu e un mesaj nou. Am fost etichetată într-o poză nouă.

5. Cinci minciuni

1. Nu. avu vumic împotrivă ca prietenii vuti albi să rostească în preajma vuta cuvântul care începe cu

z. Am tot evitat-o -pe Tcestany, pentru că Mattkiew tzadd a flirtat cu ea.

3. Am intrat la Columbia doar pe baza discriminării pozitive.

4. A fost *„vuai uşor"* să *renunţ* La testany pentru *că eu am* intrat la Columbia şi ea nu.

s. şi mai *ales că am* intrat la Columbia.

Nu sunt singura persoană etichetată în poză. Toată lumea din clasă, toată lumea din *şcoală* a fost etichetată. Aud cum telefoanele le vibrează tuturor în acelaşi timp şi văd cum citesc pe sub bănci lista făcută de mine.

Apoi ridică, unul câte unul, capetele. Kaide, Lucy, Macy şi Trish se uită la mine de parcă aş fi micul lor dejun. Ieri eram una dintre ei — viitoare studentă în Ivy League. Acum sunt doar o mincinoasă ratată.

Când sună clopoţelul, ştiu că ar trebui să dau fuga în biroul directorului, dar rămân lipită de scaun. Toţi viermuiesc în jurul meu ca o haită de hiene.

— Deci, e adevărat? întreabă Kaide-care-merge-la- Harvard. Chiar nu ai intrat la Columbia?

Buzele îmi tremură. Nu m-am trezit azi-dimineaţă pregătită să recunosc această chestie. Cu greu am recunoscut-o faţă de mine însămi. Toate aceste luni în care am minţit m-au făcut cumva să cred că am intrat la Columbia. Asta, plus anii în care părinţii mei mi-au pregătit viaţa de la New York, de parcă aş fi fost acceptată la facultate încă de la naştere.

Lucy-care-merge-la-Princeton clatină din cap, în timp de Macy şi Trish, de la Dartmouth, rânjesc la mine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Kaide. Discriminarea pozitivă nu te-a putut salva?

Încremenesc. Cele două fete de la Dartmouth râd, dar Lucy pare surprinsă.

— Asta e rasism!

— De ce e rasism? E doar o întrebare. Nu pentru asta există discriminarea pozitivă? Să le dea o şansă oamenilor care nu sunt albi, pentru că nu sunt albi?

Nu ştiu cum să mă simt în acest moment. Desigur, stânjenită, dar, mai mult decât orice, mi-e ruşine. Mi-e ruşine că nu deschid gura ca să le spun cât de mult au fost nevoiţi părinţii mei să muncească doar pentru a fi *luaţi în seamă* printre numeroşi albi mai puţin calificaţi.

Nu. îi las să plece cu ideile astea în cap, ca întotdeauna. Să vorbeşti împotriva rasismului când eşti singurul copil de culoare din clasă mi se pare o idee proastă, mai ales în aceste împrejurări: toţi au fost acceptaţi la facultăţi de elită, în timp ce eu sunt negresa care a minţit că a fost acceptată.

Telefonul îmi vibrează în poală. Mi-e teamă să mă uit **şi** să văd ce mi-a mai pregătit Carter. **Dacă te duci la director să te plângi, voi trimite această listă părinţilor tăi.**

Ştii ceva? Nu. N-o să mă duc la director. O să mă ocup eu însămi de problemă. Mă mănâncă palma să-l bat măr, pentru că mi-a „pierdut" jurnalul.

Ies ca din puşcă din clasă, sub o mare de priviri critice. Capetele ca de manechin mă urmăresc de-a lungul holului, în timp ce eu îl caut din priviri pe Carter. Când ajung pe holul C, îi zăresc creştetul deasupra tuturor celorlalte feţe. Mijesc ochii, dar, din nefericire, îmi dau din nou lacrimile. Sunt atât de furioasă! Şi, când mă înfurii, plâng. Iar dacă las chestia asta să ajungă prea departe, plâng în hohote. E de-a dreptul neplăcut.

Când ajung lângă el, îl înşfac de braţ şi-l răsucesc cu faţa spre mine. Rămâne cu gura căscată când îl prind de guler şi-l trag cu mutra în dreptul meu.

— Frate, ce căcat...

— Dă-mi înapoi jurnalul până nu-ţi distrug viaţa! rostesc, scrâşnind din dinţi.

— Ce tot spui?

Mă priveşte în ochi, cu faţa aproape lipită de a mea.

— Ştiu că tu mă şantajezi!

Elevii se holbează la noi, dar nu-mi pasă. Carter îmi desprinde degetele de pe gulerul lui şi-şi îndreaptă spatele, devenind dintr-odată mult mai înalt decât mine.

— Cine te şantajează?

Urăsc faptul că, pur şi simplu, nu recunoaşte. Deja a făcut public în toată şcoala faptul că am fost respinsă de Columbia. Nu mi-a făcut destul rău?

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Ce am făcut ca să merit asta?

El se uită în jur pe hol, apoi îşi coboară bărbia şi spune

— Explică-mi despre ce vorbeşti!

Scot telefonul şi-i bag postarea sub nas. Se uită la lista mea cu minciuni de parcă ar fi prima oară când o vede.

— Cine a postat chestia asta?

Îşi scoate telefonul din buzunar.

— Stai, la asta se uita toată lumea din clasă?

— Ca şi cum n-ai şti!

Deschide notificarea postării.

— Hei, Miss Columbia! zice Daria Mason rânjind când trece pe lângă mine şi pe lângă Carter.

Inima îmi bate tot mai tare. Au aflat cu toţii despre Columbia şi, cu siguranţă, le vor spune părinţilor mei. Nu va mai dura mult până când vor afla şi ei.

— Quinn, spune, făcându-mă atentă la el, tu crezi că eu am făcut asta?

— Ştiu că tu ai făcut-o! răd forţat. Dă-mi jurnalul înapoi şi lasă-mă dracului în pace!

Sună clopoţelul de intrare. Iar am întârziat.

— Uite, trebuie să mă duc la oră! zice şi se îndepărtează cu spatele. N-am făcut eu asta, OK? Jur, n-am făcut-o eu!

Apoi îmi întoarce spatele şi mă abandonează în mijlocul dezastrului.

Pe naiba n-a făcut-o el! Dacă n-a făcut-o el, atunci un alt barbar anonim a citit totul despre mine, îmi fluturã ameninţãtor secretele în faţa ochilor şi mă forţează să apăs pe trăgaci înaintea lui. Un barbar anonim e mult mai intimidant decât Carter, aşa că asta nu poate fi o opţiune. E Carter. Trebuie să fie Carter. Te implor, Doamne, să fie Carter!

A treia oră o am cu Destany. Fac pariu că ea şi Gia savurează toată povestea asta. Poate că ea m-a

rănit weekendul trecut, dar eu mint de luni bune în privința acceptării mele la Columbia. Nu pot da ochii cu ea când sunt în halul ăsta. Așa că ies în fugă din școală și mă refugiez în spatele clădirii.

Ușile dau spre o colină înverzită, la baza căreia este un stejar. În depărtare, pajiștea e mărginită de un gard de lemn, de copaci și de tufișuri dese și, în acest moment, e ceață... o ceață joasă și densă. Îmi imaginez că escaladez gardul, croindu-mi o potecă prin desiș, asemănătoare cu cărările de lângă casa lui Hattie, pe care le explorez plimbându-mă cu Gatorul ei și cu ea alături de mine.

Mă uit în sus la cerul cenușiu. O mică parte din mine și-ar dori să plouă, dar cealaltă parte, mai importantă, știe că asta ar însemna un coșmar pentru părul meu. Odinioară, asta nu mă oprea și, cu siguranță, nu o oprea nici pe Hattie.

Când aveam 15 ani, am mers cu Gatorul până la pârâul din străfundurile pădurii care se întindea în spatele casei ei. Norii se adunau pe cer, cenușii și negri. Am întrebat-o:

— Dacă începe să plouă cât timp suntem aici? Dacă se împotmolește mașina și rămânem aici, fără mâncare, fără apă și fără telefoane mobile?

— Dacă rămânem împotmolite, o să-ți arăt cum să ne salvăm.

Dar, încă de la vremea aceea, trupul ei era cocârjat când stătea în picioare, iar când cobora treptele, trebuia să se țină de balustradă. M-am întrebat cum naiba ar putea să- mi arate cum se scoate din nămol un Gator, când ea de- abia mai e în stare să coboare singură de pe verandă?

M-am văicărit când primele picături de ploaie au stropit parbrizul.

— Hattie, ar trebui să ne întoarcem!

— Vino-ncoace, fetițo! a zis ea, alintându-mă, deși crescusem mai înaltă și mai solidă ca ea. Ziceai că vrei să mergi azi să înoți, nu-i așa?

— Da, dar ziceam și eu așa. Nu voiam să spun că trebuie să riscăm totul ca să mergem să facem o baie.

M-a mângâiat cu degetul mare pe obraz, când am întors pe cărarea ce ducea la balta unde înotam.

— Fetița mea, ești prea tânără ca să

fii atât de precaută.

— Şi tu eşti prea bătrână, ca să fii atât de nesăbuită, am mormăit eu.

M-a ciupit de braţ.

— Te-am auzit.

A râs, iar eu m-am încruntat, frecându-mi braţul acolo de unde mă ciupise.

— Dacă încă mă pot mişca, de ce să stau nemişcată?

Aceasta era mereu explicaţia ei când părinţii mei şi cu
mine încercam să o mai domolim.

Mă gândesc: *Dacă încă mă pot mişca, de ce să stau nemişcată?* Poate pentru că mi-e prea teamă să mă clintesc. Pentru că, dacă mă clintesc din loc, oamenii s-ar putea să mă vadă. Pentru că e mai simplu să rămâi nemişcat.

Hattie nu alegea niciodată calea mai simplă. Dacă i-ar fi furat cineva jurnalul şi ar fi şantajat-o cu dezvăluirea secretelor ei, ar fi... La naiba, Hattie nu avea secrete. Şi dacă ar fi avut, n-ar fi permis nimănui să le folosească împotriva ei. Ar fi urlat tot adevărul pe coridoarele şcolii, apoi l-ar fi distrus pe Carter Bennett!

Dar eu nu am curajul ei. Când sună clopoţelul pentru ora a patra, nu mă clintesc. Rămân afară şi las picăturile de ploaie să facă din părul meu un iad. Şi ştiu că n-ar trebui, dar nu mă pot abţine. Trag cu ochiul la postarea de pe Instagram.

Gia a comentat prima: Deeeeci târfa asta nici măcar nu a intrat la Columbia? E de-a dreptul ridicol. Comentariul are 35 de like-uri.

Kaide-de-la-Harvard a comentat sub ea: Ar trebui, probabil, să nu mai fredonez muzica lui Drake şi Vontae şi DaBaby şi a oricărui rapper din istorie când sunt prin preajma ta? Ce anume te face atât de specială?

Aparent, trebuie să-ţi aprobe toate alegerile muzicale, pentru că e de culoare.

Nici măcar discriminarea pozitivă nu poate compensa cât eşti de naşpa.

Nimic de la Destany.

Iarba e udă, aşa că mă aşez pe rucsac. Mă sprijin în palme, stând cu picioarele încrucişate în faţa mea şi holbându-mă prin gardul de lemn. Aş putea sta aici o veşnicie, aş putea lipsi de la absolvire, aş

putea să nu mă duc niciodată la facultate şi să nu mai dau ochii vreodată cu părinţii mei. Nici cu Destany, nici cu Hattie.

În timpul pauzei de prânz, telefonul îmi vibrează. Nu vreau să mă uit la el cât timp sunt aici, în spaţiul meu sigur, dar nu mă pot stăpâni. Carter mă întreabă: **Unde eşti?**

Las telefonul jos. Sunt obosită. Disperată. Mă gândesc serios să sar gardul şi să fug pentru totdeauna. Dar iau telefonul şi răspund: **în spate.**

Un minut mai târziu, aud uşa închizându-se în spatele meu. Ceaţa s-a risipit, după-amiaza s-a încălzit, soarele îmi arde deja pielea.

— Hei, spune el, sprijinindu-se cu spatele de gard şi stând cu faţa spre mine.

Nu ridic privirea.

— Nu eu ţi-am postat lista.

— Aşa să fie? întind gâtul şi mă uit la el.

Zâmbesc. Apoi îmi iau telefonul şi deschid mesajele schimbate între mine şi şantajist.

— Deci ăsta nu eşti tu?

Se apleacă şi-ml ia telefonul, apoi se uită prin mesaje, încruntându-se din ce în ce mai mult.

— Erai atât de insistent când mă încurajai să termin odată lista aia...! izbucnesc în râs. Vrei să spui că toată povestea asta e o simplă coincidenţă?

— Da! La naiba, e o simplă coincidenţă!

— Dacă şantajistul nu eşti tu, atunci cine e? întreb.

— Nu ştiu! Credeam că am uitat jurnalul tău în autobuz, dar se pare că nu. E cineva de la cursul doamnei Yates.

Îmi îndrept privirea înapoi spre pădure, pentru că încă mă gândesc să sar gardul. Toate astea sunt prea mult pentru mine.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? mă întreabă.

— Nu. Cred că ai pe cineva care lucrează pentru tine.

— Quinn, de ce aş face asta?

— De-aia! şuier eu. Ai avut atât de multe de spus despre acceptarea mea la Columbia şi despre faptul că sunt bogată şi despre faptul că nu

trebuie să muncesc la fel de mult ca tine! Şi acum, că ştii adevărul...

Expresia feţei i se îmblânzeşte.

— Uite care-i faza, eu nu aş face niciodată o tâmpenie atât de mare. Nu-mi pasă atât de mult de tine sau de viitorul tău!

Asta mă doare. Carter ar fi trebuit să mă consoleze, aşa că mă doare.

Telefonul meu îi vibrează în mână. Expresia îi devine sumbră când se uită la el.

— în mod clar, spune înapoindu-mi-l, n-aveam cum să-ţi trimit eu mesajul ăsta.

Iau telefonul şi citesc noul mesaj: Dacă nu faci ceva de pe listă până mâine la miezul nopţii, o altă listă din jurnal va deveni publică.

îmi dau lacrimile şi-mi tremură buzele.

— Te rog, spune-i omului tău să înceteze, îl implor! Ce ţi- am făcut eu ţie? Te rog, Carter!

— încerc să-ţi spun că nu sunt eu! răspunde vârându-şi mâinile în buzunare. N-ai decât să crezi ce vrei! adaugă şi se dezlipeşte de gard. Distracţie plăcută cu şantajistul tău!

El pleacă, iar eu mă uit la mesaj cu ochii înceţoşaţi. Când am făcut acea listă, a fost în ideea de a mă mai elibera puţin de presiune. Era tot ce mă rodea. Nu aveam intenţia s-o pun în aplicare vreodată, pentru că, pur şi simplu, *nu pot.*

Iar acum, sunt forţată să o fac.

Mă simt ca şi cum un balon s-ar umfla în mine, luându-mi tot aerul. Mi se pare că, oriunde m-aş duce, totul e periculos, în toate direcţiile, şi nu am pe nimeni care să mă ajute. E prea mult. îmi pun mâinile pe faţă, în timp ce lacrimile îmi ţâşnesc din ochi.

Unele fete plâng şi e uşor să-ţi fie milă de ele. Genele li se zbat ca nişte fluturaşi drăgălaşi şi lacrimile li se scurg pe obraji. însă nu şi eu. Eu plâng în hohote. Lacrimile îmi ţâşnesc ca dintr-un hidrant pentru incendii, care s-a stricat. Buzele mele groase se subţiază şi se întind, iar saliva mi se scurge din colţurile gurii. Pielea mi se ridează şi se strânge, iar ochii mi se umflă. Ar fi o crimă să mă vadă cineva în halul ăsta.

Rămân pe loc o vreme, chiulind de la alte câteva cursuri şi lăsând vântul să-mi usuce faţa. Nici nu

încerc să mănânc de prânz pachețelul pe care mi l-am pregătit. Nu cred că stomacul meu poate accepta acum vreun strop de hrană.

Dacă bunica Hattie ar mai fi acasă, aș sări în mașină și aș conduce 45 de minute până la ea. M-aș schimba de hainele astea stupide, mi-aș pune niște pantaloni comozi și cizmele de șantier. Aș ajuta-o să pună semințe în grădină și să plivească buruienile. Pe vremuri, așa îmi rezolvam toate problemele legate de gândurile mele, de inima mea, de sufletul meu. Ce n-aș da să pot face asta și

Când clopoțelul sună pentru a șaptea oră, arunc o ultimă privire spre copacii din jur, apoi mă ridic în picioare.

6. Dacă aș putea schimba ceva legat de ziua de azi

La ora de istorie a domnului Green sunt colegă cu Destany, cu Matt și, desigur, cu Carter. Asta e o adevărată rețetă pentru un dezastru. Mă duc la toaletă, scot un șervețel demachiant și-mi șterg fața de machiajul distrus. Semăn cu mine. Par oficată *la culme*.

Când revin, Auden deja s-a așezat în bancă, dar locul lui Carter e gol. Apoi dau ochi în ochi cu Destany. Pare derutată. Se întreabă dacă faza cu Columbia are de-a face cu purtarea mea actuală. E ușurată că nu sunt chiar nevinovată în privința situației dintre noi.

Înainte să iau loc, domnul Green mă oprește.

— Ești OK, Quinn? mă întreabă, cu o expresie tulburată.

Îmi mut privirea spre podeaua de gresie, apoi mă uit
din nou la el.

— Da, sunt bine.

Stai, oare și el știe despre Columbia?

— Arăți de parcă ai fi plâns, zice el încet.

Ah, slavă Cerului! E foarte apropiat de părinții mei, practic îi are în agenda telefonului pe apelare rapidă.

— E doar SPM-ul, îl asigur.

Mijește ochii, deloc convins.

— Sunt bine.

Dau din cap și mă așez, cu o mie de ochi în ceafă, încerc să-mi stăpânesc agitația, ca să nu mă ia cu transpirație. Peste nici două secunde, cineva se așază în bancă lângă mine, dar îmi dau seama imediat că nu e Carter.

Mă uit în ochii albaștri ai lui Matt.

— Quinnly, spune el, unde ai umblat azi?

Oare m-a căutat?

— M-am ascuns.

— Te simți bine?

Prezența lui lângă mine și faptul că încă îmi vorbește după faza cu Columbia mă fac să mă simt mai bine. Dau din cap, mușcându-mi buza de jos.

Mă studiază de parcă ar încerca să-și dea seama de ce am mințit și în ce alte privințe am mai făcut-o.

— Când aveai de gând să-mi spui?

Se încruntă și mă ciupește de obraz. Zâmbesc spre el.

— Niciodată.

Apoi cineva își drege glasul în spatele nostru. Carter se uită fix la degetele lui Matt de pe obrazul meu. Pare oarecum ofticat, dar nu pe cât sunt eu.

— Ah, îmi pare rău, Carter!

Matt își ia mâna de pe fața mea și pleacă iute de pe scaunul lui Carter, dar nu mă slăbește din priviri.

— Ne vedem la bază diseară?

— OK, răspund recunoscătoare.

E singurul meu aliat din toată școala asta nenorocită.

Carter se așază alături, dar nu se uită la mine.

— Testul va începe când sună clopoțelul, zice domnul Green.

Inima îmi stă în loc. N-am învățat nimic aseară. Eram prea ocupată să mă frământ întrebându-mă dacă jurnalul meu e sau nu la Carter. Deschid manualul și încerc să-mi îndes în cap fiecare cuvințel, dar simt că detaliile mi se scurg din creier ca nisipul. Apoi se aude clopoțelul.

— Hei, te simți bine?

Carter se uită la mine cu sprâncenele împreunate, de parcă i-ar păsa de-adevăratelea.

— Ce te interesează pe tine? Mă chinui la toate orele, nu- i așa? Ce mai contează încă

un 4?

Dar nota mea de la materia aceasta este cea mai mare dintre notele mele, fără însă să fie ceva impresionant. Nu am nevoie de chestia asta acum.

Domnul Green împarte testele, apoi îşi setează cronometrul. Când începe testul, mă ia groaza. Nu ştiu nimic din ce-i acolo. Cele trei minute zboară rapid şi apoi, când se aude soneria, mai sunt trei întrebări la care nu am răspuns — automat 70 de puncte, ca să nu mai vorbesc de cazul în care oi fi greşit şi vreunul dintre celelalte şapte răspunsuri.

N-am avut niciodată un punctaj altfel decât perfect la aceste teste-fulger. E uimitor cum Carter a intrat în viaţa mea şi a întors totul cu fundul în sus, în mai puţin de 24 de ore.

După ce predăm testele, domnul Green strânge temele de ieri şi ne dă temele pentru azi.

— Aceasta e o listă cu filme despre JFK, inclusiv câte un rezumat al fiecăruia dintre ele. La finalul orei, o să trag la sorţi numerele şi fiecare grup va trebui să-şi aleagă trei DVD-uri, pe care să le luaţi acasă şi să le vizionaţi în weekend.

— Domnule Green, şi dacă stricăm vreun DVD? întreabă cineva din spatele clasei.

— Îl strici, îl plăteşti.

— Domnule Green, dacă nu avem aparat la care să punem DVD-urile, pentru că sunt o formă străveche de tehnologie?

Toată clasa râde, inclusiv domnul Green.

— Mikey, sunt convins că măcar o persoană din grupul tău are DVD-player.

— Nu cred că este o convingere care are legătură cu realitatea, mormăie Mikey.

— Bine! Gata cu întrebările! Treceţi la treabă!

Mă uit imediat la Auden şi spun:

— Eu vreau să fiu Kennedy, dar cred că... — zic arătând spre Carter — el ar trebui să-l joace pe Oswald.

— Pe bune, Quinn? se strâmbă Carter.

— Ce conspiraţie ar trebui să folosim pentru scenariul nostru? îl întreb pe Auden şi doar pe Auden.

— Cred că a fost mâna celor de la CIA.

— Serios? Eu cred că a fost Cuba.

— Eu cred că a fost Johnson, spune Carter.

— Deci e între Cuba şi CIA, zic, ignorându-l din nou.

Carter se întoarce şi se uită urât la mine.

— Ar fi mai uşor să găsim dovezi în sprijinul teoriei despre Johnson.

— Probabil că e adevărat, spune Auden.

Mă reazem de spătarul scaunului, încrucişându-mi braţele la piept.

— Nu sunt de acord!

— Chiar nu eşti de acord, Quinn? Sau eşti furioasă din cauza jurnalului?

— Sunt furioasă din cauza jurnalului. Şi cred şi că te înşeli.

— Doar n-o să-mi distrugi acum scorul GPA din cauza unei tâmpenii.

— *Eu* îţi distrug scorul GPA? zic şi mă întorc spre el. Tot ce văd că faci dintotdeauna este să stai în bancă, cu capul în jos.

— Chiar vrei să purtăm această discuţie, Miss Columbia? rânjeşte el la mine, iar eu mijesc ochii.

— Gata, încetează!

N-am de gând să-mi bat capul cu asta o lună întreagă.

— Atunci, du-te în alt grup! îl îndemn.

— Am încercat deja. Domnul Green nu ne lasă să ne schimbăm grupul.

Închid gura brusc. A cerut chestia asta deja?

— Oameni buni, zice Auden. E totul în regulă?

Nu-l băgăm în seamă.

— Eu sunt cea care ar trebui să meargă în alt grup. Eu sunt cea nevoită să lucreze cu persoana care-mi distruge

Carter expiră zgomotos pe nas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Quinn, eram lângă tine când ai primit mesajul! Cum aş fi putut să ţi-l trimit eu?

— Ai pe cineva care lucrează pentru tine.

Clatină din cap spre mine, apoi pe buze îi apare un zâmbet.

— Sunt flatat că mă crezi atât de calculat, dar, cum spuneam, nu-mi pasă nici de tine, nici de problemele tale.

— Dacă nu-ți pasă, atunci de ce simți nevoia să-ți bagi nasul în treburile mele, spunând că n-aș putea intra niciodată la Columbia fără ca tata să doneze o bibliotecă?

— În mod clar, am avut dreptate, râde Carter.

— Dar nu era treaba ta!

— Oameni buni! șuieră Auden.

Niciunul dintre noi nu se uită la el.

— Deci, acum îmi faci public jurnalul și mă șantajezi ca să le spun părinților mei despre faza cu Columbia. Ești un om foarte crud, Carter Bennett!

— O, Doamne! își împreunează el mâinile, enervat. Ce trebuie să fac ca să nu te mai porți în halul ăsta?

— Oh, habar n-am, mă strâmb eu. Să-mi dai jurnalul înapoi?

— Cum să fac asta, dacă nu-i la mine?

— Hei!

Auden bate cu mâna în bancă. Ne întoarcem și ne uităm la el, îngroziți.

— Nu știu ce aveți voi doi de împărțit, dar, de când am început să lucrăm împreună, totul e o dramă! spune uitându-se pe lista cu filme. După ore, n-aveți decât să vă rupeți capetele unul celuilalt, mă doare-n cot, dar cât suntem aici, putem, *vă rog, să ne concentrăm?*

Ultima parte o rostește șuierat, ca o mamă care-și ceartă copilul în vârstă de patru ani, în magazin.

Carter își trece mâna peste frunte și oftează. Apoi se uită la mine cu sprâncenele ridicate, întrebându-mă în tăcere dacă am de gând să mă comport frumos, de parcă *eu* aș fi problema aici. Chestie care mă scoate din minți, fiindcă ce pot să fac? Să uit cum viața mea se prăbușește chiar sub ochii mei?

Inspir și expir pe nas precipitat, ca și cum nu am destul aer în plămâni. Sunt atât de furioasă și de neconsolată, încât simt cum lacrimile mi se adună

iar. Fără jurnalul în care să-mi notez toate motivele pentru care sunt supărată, simt că voi exploda.

— Tu mi-ai pierdut jurnalul! ţâşnesc din mine vorbele, fără să le pot opri. Din cauza *ta*, un nebun are acces la toate listele mele atât de personale. Şi nici măcar nu-ţi ceri scuze pentru asta! Acum toată lumea ştie despre Columbia. Acum cineva mă şantajează că le va spune părinţilor mei. Şi poate că acea persoană nu eşti tu, dar dacă nu eşti tu, nu am nici cea mai vagă idee cine e şi unde să-ncerc s-o găsesc. Aşa că pe tine dau vina! mă răstesc eu. Dau vina pe tine pentru că nu ştiu ce altceva să fac. Toată viaţa mea se duce dracului...

— îmi pare rău, spune Carter.

încremenesc de uimire. *Stai, poftim*?

— Ai dreptate, eu ţi-am pierdut jurnalul. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă aş fi avut grijă de el, îşi lasă el privirea în pământ şi oftează. Iisuse! adaugă şi se uită spre Auden, apoi din nou la mine. Ce-ar fi să te ajut să-l găseşti? Atunci o să ştii cu siguranţă că nu sunt eu făptaşul... şi că nu te ajută cu nimic dacă tot susţii asta.

Închid gura brusc, surprinsă de faptul că m-am expus atât de mult. Dar şi mai surprinsă sunt de faptul că şi-a cerut scuze, în cele din urmă. Mă ţin cu mâinile de bancă, nevoind să recunosc cât de tare mi-ar plăcea să mă ajute, cât de uşurată m-aş simţi.

Întinde mâna, luându-mă pe nepregătite.

— De acord? mă întreabă.

Mă gândesc, muşcându-mi buza de jos. Vreau să mă ajute, dar dacă *el* este cel care mă şantajează? Presupun că nu există niciun motiv să nu colaborez cu el şi, în acelaşi timp, să-l suspectez. Ţine-ţi duşmanii aproape, corect? Aşa că dau mâna cu el.

— Asta nu înseamnă că am încredere în tine.

— Nici nu trebuie.

Apoi ne întoarcem amândoi cu faţa spre Auden.

— Deci..., zice el şi se uită întrebător când la Carter, când la mine, neînţelegând nimic din scena la care a fost martor. Dacă alegem teoria cu Johnson, cred că ar trebui să vedem mai întâi filmul *JFK* din 1991.

i. *cA avu* -purtat *rochia* asta inutil de extravagantă şi

pantofii ăştia *care-vui provoacă dureri, z. că avu* chiulit de la atâtea *ore.*
3.că le-avu lăsat pe bestany şi pe *şia* să *vuă* împiedice să-mi primesc jurnalul înapoi înaintea primei ore.
A. Că nu l-am bătut la cap pe Carter să-mi înapoieze jurnalul, din clipa în care a intrat în campus.
5". *Că* nu m-am gândit să-i spun să ne întâlnim în staţia de autobuz, sau *că* nu l-am adus la şcoală cu maşina de dimineaţă. *e>. că l-avu provocat* pe şantojist să *facă* publică *o* listă de-a le mele.
ƒ-. şi în primul şi-n primul rând, că m-am dat jos din pat să vin la şcoală.

7. Cum să rezolv cazul jurnalului dispărut

Merg cu Carter spre parcare, unde este Mercedesul meu. După ce îmi arunc geanta în spate, mă aşez lângă el. Mirosul lui îmi umple deja maşina, aţâţând conexiunile din creierul meu care controlează atracţia şi raţiunea. Pornesc motorul, apoi aerul condiţionat, sperând să-i elimin din preajma mea mirosul, şi las geamurile în jos ca măsură suplimentară.

Se minunează când vede tableta de pe mijlocul bordului.

— Frate, ce tare e...

Se uită prin aplicaţia mea Apple Music, dar nu pune niciun cântec.

— Cred că e grozav să primeşti o maşină ca asta la 18 ani.

Se uită la mine, cu o mină serioasă. Fără să fie sarcastic.
Fără să glumească.

întorc capul şi mă scarpin în ceafă.

— Am primit-o cadou pentru că am intrat la Columbia.

Tace o clipă, apoi spune:

— Asta e naşpa!

— Mda..., zic şi mă uit spre el. Centura de siguranţă, te rog!

Îşi ajustează scaunul ca să nu stea prea aproape de bord şi nici să se dea cu capul de plafon. îmi reamintesc că ultima persoană care a stat aici a fost

Destany, când am fost la biblioteca publică după şcoală, săptămâna trecută, „să ne uităm la cărţi". În realitate, voia să flirteze cu tipul care lucrează la recepţie.

Carter îşi prinde centura, în cele din urmă. În parcare e încă aglomeraţie când ies de pe locul meu. Matt urcă pe treapta camionetei sale diesel când trec pe lângă el. Se uită la Carter, pasagerul meu, iar eu sunt cât pe ce să intru în fundul maşinii din faţa mea, văzând cum ne urmăreşte cu privirea.

Când pun brusc frână, Carter se răsuceşte spre mine, cu ochii mari.

— Dacă ai de gând să mă omori…

— Nu am de gând.

— Poate nu chiar să mă omori, doar să mă sperii puţin.

— Eşti la mine-n maşină pentru un singur motiv, aşa că hai să trecem la treabă!

Matt iese din parcare după mine. Aud vuietul camionetei lui. Îl simt. Când arunc o privire în oglinda retrovizoare, simt că se uită spre mine, dar ştiu că nu poate vedea prin geamul fumuriu. Intru pe autostradă, închizând geamurile. Matt mă urmează îndeaproape.

— Bine, hai să ne uităm la profilul ăsta, spune Carter.

Matt nu lasă mult spaţiu între maşina mea şi camioneta lui. Nu are intenţia de a lăsa pe altcineva să se strecoare între noi. Ajung la primul semafor de pe autostradă, apoi mă uit din nou în oglindă la el. Are oglinda lăsată în jos, aşa că de-abia îi pot zări faţa.

— Poza e înnegrită, în afara unui smiley. Ai mai văzut vreodată chestia asta?

Matt îşi ridică o idee oglinda, ca şi cum ar încerca să vadă mai bine ce se întâmplă în maşina mea.

— Hm, Quinn? zice Carter, întorcându-se spre mine.

Îmi iau ochii din oglinda retrovizoare.

— Ce este?

— Ce tot faci...? Întreabă şi se întoarce să se uite prin lunetă, apoi mă priveşte încruntat. Văd că e iubitul tău în urma noastră.

— Nu e iubitul meu.

— Ar trebui să-i spui ce simţi pentru

el, mă tachinează Carter. Am văzut că stătea numai lângă tine la ora domnului Green. E clar că şi el te place.

Oftez, apăsând pe acceleraţie când semaforul se face verde.

— Aşa e Matt. într-o zi flirtează cu mine, a doua zi are o iubită nouă.

— Asta înseamnă că eşti pur şi simplu prea disponibilă, comentează el şi îşi sprijină cotul de consola de pe mijlocul maşinii. Trebuie să ieşi cu alţi tipi. Să-i dai de înţeles că ai şi alte variante. Fă-l gelos!

Mă uit la Carter, cum stă pe scaunul din faţă, apoi mă uit spre Matt, care vine în urma noastră, şi mă gândesc la faptul că ne urmăreşte de când am ieşit din parcare.

— Dar nu cu mine, zice Carter. Eu sunt aici pentru un singur lucru. Da?

— Nu mi-am *propus* niciodată să ies cu tine.

— Am văzut asta în ochii tăi, Jackson! zâmbeşte el. îmi pare rău, nu sunt interesat de tine în sensul ăsta.

— Nici eu nu sunt interesată de tine.

— Eşti sigură?

— Da. Deloc, răspund.

Deşi sunt multe liste în jurnalul meu care sugerează altceva. Apoi îmi dau seama — cu ochii larg căscaţi — că, dacă şantajistul meu este Carter, a citit acele liste şi ştie exact cât de sexy îl consider.

Aşa că îl testez.

— Ai vreun motiv să crezi că mint?

Râneşte. Apoi arată spre semaforul verde din faţa noastră.

— Poate doar faptul că te-am prins holbându-te la mine de vreo 10 ori ieri.

Obrajii îmi iau foc. Calc acceleraţia şi pornim smucit de pe loc.

— Nu mă hol…

Nu de 10 ori. Poate de vreo trei ori şi jumătate. Cel mult patru.

— Aveai ceva pe faţă.

Râde, dându-şi capul pe spate.

— Aveam ceva pe faţă?

— Da. Aveai… ceva.

— Da. Eram sexy.

Nemernic arogant!

— De ce purtăm, mă rog, această discuție? Singurul motiv pentru care te-am lăsat să urci la mine-n mașină e ca să aflăm cine e individul care mă șantajează.

— Asta încercam să fac! Ți-am pus o întrebare, dar tu erai prea ocupată să-ți pândești iubițelul.

— OK, zi mai departe, îi spun când intrăm spre strada care duce în cartierul meu.

Văd camioneta lui Matt încetinind și cotind. Mă gândesc dacă el se întreabă cumva unde mergem, Carter și cu mine. Poate că are dreptate Carter. Poate că nu e un lucru rău ca Matt să creadă că am și alte variante, chiar dacă el, Carter, nu este, categoric, una dintre ele.

— Hm, Quinn? face Carter, răsucindu-se spre mine.

— Ce?

— Pe bune? Mă pui pe mine să mă concentrez, dar tu nu ești în stare să răspunzi la o simplă întrebare.

— Scuze! Mă gândeam la altceva.

— Nu mai spune!

— De data asta, te ascult, jur!

Oftează, apoi îmi bagă telefonul sub nas.

— Poza asta de profil înseamnă ceva pentru tine?

Mă uit la drum, apoi la smiley-ul alb.

— Nu.

Carter își retrage brațul.

— OK, deci e probabil anonim, zice el și își coboară ochii spre ecran. Numele profilului e doar un șir de cifre. Crezi că ar putea fi o dată?

Mă gândisem la asta mai devreme, când m-am autoexilat în spatele școlii, dar acum, că o sugerează el, mă răzgândesc.

— Nu. Ar fi prea evident.

— Mda, zice el. Dar e un 2021 pe acolo. Nu crezi că e o coincidență prea mare ca să fie ignorată?

— Cred că și faptul că tu ai fost ultima persoană care a pus mâna pe jurnalul meu e o coincidență prea mare ca să fie ignorată, dar uită-te la noi, cum o ignorăm.

Se întoarce spre mine și se uită urât.

— Vrei să te ajut sau nu?

— Ziceam şi eu aşa! răspund, dându-mi ochii peste cap.

— Poate ai rezolvat cazul de una singură sau poate eşti pregătită să-ţi vezi jurnalul postat online în întregime. Habar n-am!

Strâng cu putere din buze.

— Tot ce ştiu, Quinn, este că timpul trece, fie că eu sunt şantajistul, fie că nu. Vrei să te ajut sau nu?

— Bine! Da! Ai dreptate, termenul e mâine, la miezul nopţii. Deci cum îi dăm de cap?

El se ridică în scaun.

— Ne trebuie suspecţi, ne trebuie motive...

±. Fă o listă cu toate locurile -posibile de unde ar fi putut

a. Fă o listă cu toţi cei prezenţi în fiecare loc.

3. ***stabileşte pentru fiecare persoană ce motive ar avea s-o facă.***

A. ~~***iivvestighează-i pe suspecţi.***~~

s. găseşte jurnalul.

— Dar nu ştiu dacă avem suficient timp să descoperim misterul până mâine, înainte de miezul nopţii! continuă Carter. Trebuie să mă duc direct acasă după ce vedem filmul la Auden.

— De ce? îl întreb eu fără să mă gândesc.

Mă priveşte ca şi cum aş fi depăşit limita.

— Pentru că am lucruri de făcut. Îndatoriri. Responsabilităţi. Chestii pentru care tu nu ai fost nevoită să-ţi faci griji niciodată în viaţa ta confortabilă.

— Hei! zic şi arăt cu degetul spre el. Viaţa mea nu e confortabilă.

Mă priveşte ca şi cum ar vrea să înceapă o ceartă. În schimb, spune:

— Poate ar trebui să te gândeşti să faci ceva de pe lista aia, ca să câştigăm timp.

Simt cum tensiunea mi se adună în piept.

— Nu pot să fac nimic de pe lista

aia. De-asta o şi foloseşte şantajistul împotriva mea. Pentru că ştie că nu pot s-o duc la bun sfârşit.

— Uau, calmează-te! O să facem lucrul cel mai uşor.

— Care lucru *uşor*?

— Trebuie să fie ceva. Lasă-mă să mai văd o dată lista!

Iau telefonul de pe consolă şi i-l întind. Intră pe mesajele mele de pe Instagram.

— OK, ia să vedem!... Mâine mergem să vizităm un colegiu la care ai fost acceptată.

— Amândoi? zic şi îi arunc o privire, apoi mă concentrez din nou la drum. Vii cu mine?

— Da, îmi răspunde, de parcă ar fi ceva evident.

— Ah! OK, mişto!

Îmi dau seama că singurătatea a fost cea mai grea parte din povestea asta. Nimeni nu a ştiut că am fost respinsă de Columbia şi nu am fost niciodată destul de curajoasă să vizitez locuri noi de una singură. Acum nu mai trebuie să fiu singură. Ideea de a merge acolo e *uşoară*.

— Ia-o pe ieşirea asta, spune Carter, apoi mă întreabă: La ce şcoli ai intrat?

— La Universitatea Houston şi la Sam Houston State.

— Sunt amândouă în Houston?

— Sam Houston e în Huntsville.

— Unde e asta? se uită derutat la mine.

Înainte să-i explic, clatină din cap.

— Neah, hai să mergem la UH! zice şi arată spre parbriz. Ia-o la stânga, la semafor.

— E cam naşpa că singurele şcoli la care am intrat sunt în locuri pline de infractori.

— Cum adică? mă priveşte el.

— Houston este unul dintre cele mai periculoase oraşe din America. Iar în Huntsville, dacă nu ştiai, zic eu aruncându-i o privire scurtă, e o închisoare.

— Mai întâi de toate, spune Carter, evident ofensat, toate oraşele sunt periculoase în felul lor. În al doilea rând, UH este în centrul Houstonului. Nu te duce în sud şi n-o să ai probleme!

— Asta mă face să mă simt mai bine! zic, dându-mi ochii peste cap. Şi, oricum, ce e UH? Adică, pentru ce programe sunt cunoscuţi?

— Nu ştiu, Quinn. Poate că ar trebui să studiezi problema asta, de vreme ce sunt mari şanse să te duci acolo.

Mă strâmb.

— De ce naiba respingi ideea înainte să fi vizitat măcar campusul?

— Nu o resping, dă-o-ncolo de treabă!

— Ba da. Ştiu că nu e la înălţimea standardelor de la Columbia, dar... nici tu nu eşti.

Au. Adică da, e adevărat, totuşi sună dur.

— Asta a fost o cruzime, spun.

— Scuze, dar mi-ai ridicat-o la fileu. Dă-i o şansă şcolii din Houston. Cine ştie? Poate c-o să-ţi placă mai mult decât Columbia.

Zâmbesc vag. Poate că are dreptate. M-am simţit întotdeauna intimidată de campusul de la Columbia, cu toată aprecierea şi tot prestigiul de care mi-au vorbit părinţii mei. Poate că mă voi simţi mai la locul meu într- un campus precum cel de la UH.

8. Dacă jurnalul meu e la Carter, atunci ştie...

Ajungem acasă la Auden, în Pflugerville, chiar lângă Austin. Două maşini Nissan Versas sunt parcate pe alee. Una neagră, cea a lui Auden, şi una albă. Parchez lângă bordură, uitându-mă pe geamul din dreptul lui Carter la curtea perfectă, cu căsuţe pentru păsări şi cu tufe de trandafiri ce străjuiesc casa.

În timp ce înaintăm pe alee, uşa de la intrare se deschide şi Auden coboară scările în grabă.

— Auziţi, oameni buni, trebuie să vă avertizez în privinţa mamei.

— Nu-i plac negrii? întreabă Carter imediat.

Ciudat! Tot la asta mă gândisem şi eu.

Auden clatină din cap.

— Nu, adoră negrii.

Amândoi ridicăm din sprâncene spre el.

— Adică nu-i *adoră*... Îi plac negrii la

fel de mult cât îi plac şi celelalte rase.

Zâmbesc, străduindu-mă să nu izbucnesc în râs.

— Atunci care-i problema? face Carter.

— Uneori exagerează. Dacă vă oferă ceva de mâncare, să nu acceptaţi nimic.

— De ce să nu acceptăm? mă încrunt eu. E otrăvită?

— Nu, oftează Auden. Dar aşa o încurajaţi. Vă rog...

Apoi uşa de la intrare se deschide brusc. O doamnă cu coc lejer, cu un tricou gri îndesat în jeanşi şi cu o pereche de tenişi albi imaculaţi iese şi exclamă:

— Salutare! Voi sunteţi prietenii lui Auden de la şcoală? Quinn şi Carter, nu-i aşa? Vă rog să intraţi! Fac fursecuri!

Auden se întoarce spre ea:

— Venim imediat, mamă.

Apoi se uită la noi peste umăr, stânjenit.

— Îmi pare foarte rău.

Femeia intră în casă, lăsându-l pe Auden încordat, iar pe mine şi Carter un pic nedumeriţi.

Înăuntru miroase a vanilie, patchouli şi fursecuri. Trecem pe lângă un salon întunecat şi pe lângă bucătăria de vizavi de acesta, înaintând pe un coridor neluminat. Mama lui Auden vine în urma noastră, ciripind nonstop.

— Vreţi ceva de băut?

Spunem amândoi în acelaşi timp:

— Nu, doamnă.

— Nici tu, Auden?

— E-n regulă, mamă.

— Nici fursecuri? Sunt calde încă.

Mă uit peste umăr, tentată să accept un fursec. Mi-ar prinde grozav acum un fursec. Dar Auden îmi aruncă o privire şi spune:

— Nu, mamă, mulţumim.

Coridorul dă într-un foaier cu gresie albă şi pereţi albi, unde sunt trei uşi. Pe fiecare perete sunt rafturi cu bibelouri şi fotografii. Auden şi Carter trec de o uşă pliantă din PVC. Eu mai rămân să admir fotografiile cu micul Auden, cu părul lui castaniu şi ondulat răvăşit şi cu ochelari pe nas, din cele mai vechi timpuri.

La început, fotografiile prezintă o familie de trei

persoane, dar, pe măsură ce Auden creşte, pozele sunt doar cu el şi cu mama lui. Mă uit la cea mai mare fotografie de pe perete, reprezentându-l pe tatăl său în uniformă militară, cu o panglică galbenă prinsă în marginea de jos a ramei. Simt că mi se frânge inima.

— Vii, Quinn? mă întreabă Auden din spatele meu.

Când mă uit în ochii lui, îmi dau seama că nu-şi doreşte să-l întreb nimic despre tatăl lui, aşa că nu-l întreb.

Îl urmez pe Auden, coborând trei trepte într-un spaţiu intim, confortabil. Acolo sunt o canapea mică de răchită acoperită cu perne în formă de petale de trandafir şi un scaun asortat. Mi se taie respiraţia. Arată ca setul din livingul lui Hattie. Aproape că văd trupul micuţ al lui Hattie scufundat în acel scaun. Apoi Auden se trânteşte în el, iar eu oftez încet.

El ridică privirea, deschizând cutia cu DVD-ul de la domnul Green.

— Totul e-n regulă?

Carter stă pe canapea, holbându-se şi el la mine.

— Da, sunt OK.

Intru în cameră şi privesc covorul cu imprimeu floral.

— Setul acesta de mobilier, zic, încercând să par relaxată. E nou?

— Nu chiar.

Se ghemuieşte în faţa micului televizor, pornind DVD player-ul.

— Mama l-a cumpărat dintr-o curte, acum câteva luni.

Închid ochii deznădăjduită. Părinţii mei nu i-ar vinde lucrurile lui Hattie, nu-i aşa? N-ar face în ruptul capului una ca asta. Într-o bună zi, Hattie o să se simtă mai bine. Într-o bună zi, o să se întoarcă acasă.

— Din ce curte? întreb.

— Sincer să fiu, am venit pur şi simplu într-o zi acasă şi aveam mobilă nouă.

Se uită curios la mine. Îmi citeşte intenţia în privire.

— Te rog, n-o întreba. Nu se va mai opri niciodată. Te rog, nu face asta.

— N-o întreb.

Oricum nu vreau să aflu răspunsul.

Mă aşez lângă Carter pe canapea, spunându-mi că nu miroase a Hattie. Sunt sigură că mama lui Auden a cumpărat această mobilă din vreo casă veche şi prăfuită unde totul mirosea a mentă şi tutun, exact ca în casa lui Hattie. E doar o coincidenţă. Acesta nu e mobilierul lui Hattie. Nu e. Pentru că dacă ar fi, aş lua-o razna, aşa că nu e şi gata!

Când începe filmul, ne luăm cu toţii pix şi hârtie. Domnul Green a cerut câte o pagină de notiţe de la fiecare dintre noi — o metodă prin care vrea să se asigure că nu face toată treaba grupului o singură persoană.

Mă holbez la televizor fără să văd cu adevărat imaginile colorate şi aud voci fără să le ascult. În schimb, în mintea mea se desfăşoară o scenă cu totul diferită: eu coborând din maşina tatei şi urcând treptele casei lui Hattie. Deschid uşa care nu era niciodată încuiată. Hattie stă pe fotoliul în formă de trandafir.

— Bună, fetiţa mea!

Cu ochelarii pe nas, Hattie nu zâmbeşte. Dar expresia ei neschimbată e primitoare, ca şi cum sosirea mea la uşa ei nu e nimic nou. Pur şi simplu, am venit acasă.

La finalul filmului, am doar o jumătate de pagină de notiţe. Carter îşi aruncă privirea pe foaia mea. Pare că ar vrea să mă ajute, dar se răzgândeşte.

— Pot să iau eu DVD-ul? îl întreb pe Auden.

— Sigur că da.

În timp ce mă îndrept spre uşă, Carter mă anunţă:

— Olivia vine cu noi mâine.

— Olivia Thomas? spun, întorcându-mă brusc.

— Da, zice el, de parcă ar fi ceva de la sine înţeles.

Auden e atent la noi.

— De ce? întreb, incapabilă să mă abţin.

Dar ştiu deja că ei sunt prieteni şi nu e vorba că nu-mi place de Olivia. Doar că, de la incidentul cu vandalismul, când o văd, tot corpul meu îşi cere scuze în tăcere, nişte scuze pe care nu voi fi niciodată în stare să le rostesc cu glas tare.

— Uite-aşa, spune Carter, mutându-şi privirea. E din Houston. Ne poate fi ghid. Şi pentru că vreau eu să vină.

— Cum îi conving pe părinţii mei să mă lase să plec?

— Nu le spune! mă priveşte el de parcă aş fi nebună.

— Să chiulesc, pur şi simplu?

— Ia-ţi o zi liberă, pentru vizitarea facultăţii.

— Deci, voi doi nu veniţi mâine la şcoală? întreabă Auden.

Mă uit la el gânditoare.

— Vizităm Universitatea Houston. Ar trebui să vii şi tu cu

Mă gândesc că, dacă invit mai mulţi oameni, ei o să fie un tampon între mine şi Olivia. Şi nici nu vreau ca Auden să creadă că el face toată munca pentru grupul nostru. Deocamdată, Carter şi cu mine nu prea am făcut mare lucru.

Auden pare surprins de invitaţia mea.

— Ah! OK, spune, dând aprobator din cap. Poate c-o să vin.

Când ieşim din foaier, mama lui Auden ne întâmpină în hol, stând în întuneric ca o fantomă. Din fericire, Carter e în faţa mea. Îl poate aborda pe el prima dată.

Sfârşim prin a primi pungulițe cu fursecuri, o rundă de îmbrăţişări şi încă o privire plină de milă din partea lui Auden, după care pornim cu toţii spre alee.

— A fost tare de treabă, spun când ne suim în maşină. Lui Auden nu ar trebui să-i fie ruşine cu ea.

— Nu cred că vin prea mulţi oameni în vizită la el, zice Carter.

Mă gândesc la asta, încercând să-l plasez pe Auden într- un anume strat social al şcolii noastre. Habar nu am cine-i sunt prietenii sau dacă are aşa ceva.

Când ajungem în centru, pe I-35 traficul e aglomerat. Carter tace, în vreme ce mintea mea e un vârtej de emoţii conflictuale: mulţumire, furie, anxietate. Stăm de cinci minute într-un blocaj, iar el rupe tăcerea.

— Am o întrebare.

Asta mă ia pe nepregătite.

— Hm? ridic eu din sprâncene.

— Care e ultimul lucru de pe lista cu lucruri pe care le ai de făcut?

Îi arunc o privire, apoi clatin din cap.

— Nu.

— Tot nu ai încredere în mine.

— N-am niciun motiv să am încredere. E un fapt clar şi de nezdruncinat că tu ai fost ultima persoană care a umblat cu jurnalul meu.

— Care e treaba cu jurnalul ăsta, de fapt?

Carter se întoarce spre mine. îi simt privirea pe obraz, dar nu mă pot răsuci ca să mă uit în ochii lui.

— E un jurnal plin cu liste? Ce fel de liste?

— Unele extrem de personale.

— Cum ar fi? insistă el. Vreau să te ajut, dar trebuie să aflu de ce acest jurnal e atât de important.

Nu-i răspund. Şi exact când mi se pare că va insista din nou, zice:

— Te rog, spune-mi!

Nu la asta mă aştept din partea lui — să mă întrebe cu frumosul şi, mai ales, să fie atât de curios.

— Am o listă cu cele mai îngrozitoare amintiri ale mele.

— Spune-mi una dintre ele!

— Nu, refuz eu. Am o listă cu toate lucrurile pe care am jurat să nu le rostesc niciodată cu voce tare. Am o listă cu toate momentele pe care le-am trăit cu Matt...

— Stai aşa! Ţii un jurnal al tuturor momentelor trăite cu Matt? zice el şi se dă un pic înapoi. La naiba, eşti căzută în cap după el. îl spionezi?

îi arunc o privire exasperată.

— Nu-l spionez. OK? Sunt doar organizată.

Râde.

— Ai vorbit ca o adevărată spioană obsedată!

Nu-mi vine să cred că discut despre asta cu el. Nu credeam niciodată că o să vorbesc cu cineva

despre listele mele, cu atât mai puţin cu Carter Bennett. Dar, sincer, e un sentiment plăcut, de parcă în sfârşit am găsit pe cineva alături de care să pot fi eu însămi. E doar surprinzător că acel cineva este el.

Tace o clipă, uitându-se pe geam. Apoi se întoarce din nou spre mine.

— Ce alte liste mai ai?

— Am o listă cu zilele în care am plâns de m-am umflat!

Se uită la mine strâmbându-se.

— Ţii socoteala tuturor zilelor în care plângi? Chestia asta e deprimantă ca naiba.

— în care plâng în hohote. E o diferenţă?

— Ai fi scris şi data de azi?

— Dap! mă strâmb eu.

— Ai fi început să scrii o listă despre mine?

Dacă ar fi avut jurnalul, ar fi ştiut că deja am o listă despre el.

— Probabil, îi răspund.

— Şi despre cât de tare mă urăşti?

— Despre cât de tare nu am încredere în tine.

Se uită la mine o vreme, apoi se întoarce iar spre geam, fără să-mi mai pună nicio întrebare.

C>AC.ĂJU.R.NALW.L MEU. 6 LA CAR.TBR, ATUNCI ŞTIE...

1. -*...că îl* ~~ooixsider «trăgător.~~

2. ~~—~~*...că* ~~**a** existat un, moment în. oare mi-am~~ *dorit* ~~să l~~

3. ~~...oă îl eorvsider mal degrabă potrivit pentru sex, n,u să mă oăsătoreso ou el sau să l ucid.~~

4. ~~...că mi se pare şi un. ticălos înfumurat.~~

~~***s.*** ~~...cât ***de*** sofisticat scriu despre cum visez să fac sex cu Matt.~~

~~***e>.*** ...cât de des plâng prea mult, în, hohote (cam o dată pe săptămână).~~

~~***J-.***~~ ~~...cât de implicată am fost în campania împotriva oliviei Thomas, acum câteva luni — şi, când spun implicată, asta înseamnă că am aşteptat în maşină în timp ce fotografiile~~

~~ei au fost vandalizate.~~

Carter locuieşte în partea de est a Austinului. Cerşetorii stau la semafoare ţinând în mână cartoane cu diverse texte, murdari pe faţă, provocându-mă îndrăzneţ să-i privesc în ochi şi, când fac asta, ei o consideră o invitaţie să-mi bată în geam şi să-mi ceară mărunţiş.

Îmi spune să merg drept înainte, complexul unde stă e pe dreapta, la două străzi distanţă. Apoi îi sună telefonul. Mă uit din greşeală la telefonul pe care îl ţine în poală. Faţa frumuşică a Oliviei Thomas apare pe ecran.

— Hei! răspunde el.

Apoi glasul îi devine mai catifelat şi mai dulce, o faţetă a sa care nu credeam că există.

— Hei, iubito!

Strâng cu putere volanul, simţind cum îmi pierd buna dispoziţie. Habar nu aveam că sunt împreună. Credeam că el nu iese la întâlniri cu fete din Hayworth. Încerc să par că nu-i ascult deloc conversaţia, dar stăm la semafor, aşa că nu prea am la ce altceva să mă concentrez.

— Aproape că am ajuns acasă.

Arată spre un complex de locuinţe cu o poartă automată.

— 3 000, apoi apasă, îmi spune el, apoi vorbeşte la telefon: Acum cobor din maşină. Ne vedem într-o secundă!

Apoi închide.

Nu ştiu de ce mă simt dezamăgită. Există o şansă destul de mare ca el să fie cel care mă şantajează. Şi chiar dacă nu e el, din cauza lui mi-a dispărut jurnalul. Ca să nu mai spun că nu s-a purtat tocmai frumos cu mine. Nu-mi place de el. Sigur, arată bine, la naiba!, dar asta e tot. Am stabilit deja că are o minte urâtă, la fel cum îi sunt şi vorbele.

Tastez codul şi trec de poartă. Arată spre clădirea în care stă Olivia. Când opresc maşina, o văd stând la baza scărilor, aşteptându-l, însă Carter nu se dă jos. Mă-ntorc spre el şi văd că mă studiază, întrebând:

— Când ai de gând să-mi spui care e ultimul lucru de pe listă?

— Niciodată.

— Când ai de gând să ai încredere în mine? îşi ridică el bărbia.

— Când îmi primesc jurnalul înapoi, nicio clipă mai devreme!

Dă din cap, uitându-se la mine ca şi cum nu o să uite niciodată ce i-am spus.

— E corect, cred.

Apoi coboară din maşină şi aleargă spre iubita lui, care- 1 aşteaptă pe trepte. Olivia se ridică în picioare când se apropie. Le stă bine împreună, statura ei micuţă făcându-l pe Carter să pară şi mai puternic. Dacă eu aş fi lângă el, n- aş face altceva decât să-l eclipsez.

Apoi Carter face semn cu capul spre maşina mea. Olivia se uită la mine şi-mi face cu mâna, zâmbindu-mi scurt. Inima mi-o ia la trap. Mă întreb ce crede ea despre mine sau dacă suspectează că am avut ceva de-a face cu vandalizarea pozelor ei. Presupun că voi afla mâine, când o să mergem cu toţii la Houston.

Flutur şi eu din mână, apoi dau în grabă în marşarier şi ies din parcare.

9. Ce ştiu despre mama

1 . A crescut în. *oraşul* chicago.
a. *Nu* vorbeşte despre copilăria ei.
3. Fratele *mai mart îi era* cel «».ai bu.i* prieten- şi *protectorul* ei.
4. A *avut* izn. profesor care *a* ajutat-o să iasă din. ghetou, şi să intre la Columbia.
5. Când l-a cunoscut pe tata, credea că e *un înfumurat.*
e>. O enervează când tata şi cu ruine nu *terminăm de* mâncat tot ce avem în. *farfurie.*
J-. Mama ei a murit de inimă.
5. Nu ***ne-am*** dus la înmormântare.
J.–nu ştie pe unde e tatăl ei.
10. Fratele ei a fost împuşcat mortal înainte să mă

11. Restul familiei ei nu o bagă în seamă.
12. Tata şi cu ruine suntem singurele rude care i-au

Când ajung în bucătărie, ea stă la bar, uitându-se la iPad, cu un pahar de vin roşu în faţă.

— Scuză-mă. Unde ai fost?

— Ah, iartă-mă, mamă. Am fost la Auden. Eu...

— Ai uitat să mă anunţi unde eşti, spune ea. Ştiu că te muţi la New York peste câteva luni, dar cât timp eşti încă aici, trebuie să respecţi regulile noastre. Acum vino şi mănâncă! Ţi se răceşte mâncarea.

Când pomeneşte de mâncare, stomacul îmi chiorăie. Au trecut 24 de ore de când am mâncat. Vreau să mănânc

Mă aşez lângă ea la bar, înfigându-mă în cartoful copt de la Jason's Deli, iar ea zice:

— Că veni vorba despre Columbia, am primit ieri un telefon interesant.

Încremenesc, cu gura plină de cartofi, şi simt cum îmi stă inima-n loc. Deja a început? De ce a trecut şantajistul la atac?

— Ai picat testul la istorie.

Răsuflu uşurată, scuipând fărâmiţe de cartof pe blat. Asta n-ar trebui să fie o uşurare, dar este.

— Mamă...

— Ştii că Universitatea Columbia îţi poate retrage acceptarea dacă scorul tău GPA scade între momentul acceptării şi finalul anului şcolar?

— Da.

— Chiar ştii? Pentru că ai picat un test important.

Mă priveşte stupefiată.

— O să repar lucrurile. Am avut o zi infernală.

— O zi infernală? spune ea, întorcându-se spre mine cu furie în ochi. Aproape că-mi vine să-ţi iau înapoi maşina după discuţia la telefon cu domnul Green.

Te rog, ia-o!

— Te lasă să mai dai o dată testul mâine-dimineaţă, dar ar fi bine să pricepi că nu vei avea multe şanse ca asta, mai ales cu pielea noastră neagră. Trebuie să munceşti de două ori mai mult ca altcineva.

— Ştiu.

— Tu ştii cât de mult a trebuit să

muncesc eu pentru ca oamenii să mă ia în serios ca avocat?

Dau aprobator din cap.

— Gândește-te ce vrei să faci în viață, Quinn. Alege-ți o specializare. Alege-ți un apartament. Indecizia asta aiuritoare e pur și simplu — face dispreţuitor semn cu mâna — un lux pe care numai băieții albi și bogați și-l pot permite. Tu nu faci parte din categoria asta. Tu trebuie să te ridici peste acest nivel, dacă vrei să ai o șansă.

Nu fac parte din categoria asta. Și nici nu mă ridic peste acest nivel. Nu am nicio șansă. Dar cum îi pot spune ei toate astea? Cum să-i spun că acest test nu e primul pe care-l pic de când sunt la Hayworth? Și, mai rău decât atât, cum să-i spun că nu am intrat la Columbia?

După ce-mi termin mâncarea, mama zice:

— Treci la învățat, înainte să vină tatăl tău acasă.

— Vine acasă? întreb, înșfăcându-mi rucsacul și îndreptându-mă spre ușa ce dă spre curtea interioară.

Nu l-am mai văzut de la incidentul cu Carter încoace. Nici nu cred că vreau să dau ochii cu el.

— Da, ajunge acasă în scurt timp. Mai bine te duci să înveți la tine în cameră.

Ceea ce înseamnă că preferă să nu fiu prin preajmă când vine tata, pentru că în seara asta sigur se vor certa.

— Învăț mai bine aici, afară.

— Quinn!

Ies iute, apoi bag capul înăuntru o clipă ca să zic:

— Doar până când ajunge el acasă.

Mă așez pe leagănul Iul Hattie, învăț pentru testul pe care o să-l dau din nou și-i scriu lui Carter să facă rezervări pentru turul de mâine, de la UH.

Seara se lasă peste curtea noastră din spate. Cartierul e liniștit — nu seamănă deloc cu casa lui Hattie. La Hattie, noaptea se auzea un cor de bufnițe, greieri, din când în când, câte un urlet de coiot, iar ea îmi cânta până adormeam. *Nu-ți fie teamă, sunt aici.* Glasul lui Hattie, cântând în grădină. Glasul lui Hattie, cântând pe locul din dreapta al mașinuței ei Gator, dus de vânt în toate direcțiile. Glasul lui Hattie, răsunându-mi în minte.

Tata mă ducea la Hattie când se certa cu mama,

dar, după ce ajungeam acolo, îmi făceam doar griji pentru ce se întâmpla acasă. Mă întreb dacă, atunci când mă voi întoarce, vor mai fi aici amândoi. N-am dat niciodată glas acestei temeri, dar Hattie ştia. Îmi citise asta în ochi.

O urmam în bucătărie, mă aşezam la masă în timp ce ea gătea o oală de orez alb şi îi povesteam ce făcusem în ziua respectivă, până când părinţii mei începuseră să se certe. Când ajungeam la partea asta, mă uitam în sus cu ochii umezi, ca să nu-mi curgă lacrimile.

Hattie umplea tăcerea cu glasul ei: *Nu-ţi fie teamă, sunt aici.* Era un lucru pe care mă puteam baza întotdeauna — Hattie era mereu alături de mine. Dar acum nu mai e. Acum casa ei e goală. Acum mintea ei e plină de amintiri din care eu nu fac parte.

Acum tot ce mi-a rămas de la ea e leagănul de pe verandă.

Uşa de la curtea interioară se deschide, iar eu revin la realitate.

— Quinn?

Tata ocoleşte şezlongurile şi-mi zâmbeşte. Tenul lui maroniu pare obosit, mai ales în jurul ochilor, iar barba lui pare mai cărunţă. Se înclină şi încearcă să mă sărute pe frunte, dar eu mă feresc, evitând contactul vizual. Se opreşte uluit.

— S-a întâmplat ceva?

O spune într-un fel acuzator, de parcă, dacă s-a întâmplat ceva, sigur *e* vina mea.

Scutur din cap.

— Totul e-n regulă.

Ai făcut un băiat de culoare să se simtă în nesiguranţă la

Am pielea la fel de închisă ca a lui, deci habar nu am ce anume crezi despre mine. Şi eu sunt o infractoare?

Nu ai discutat cu mine despre asta şi chiar simt nevoia s-o facem, pentru că am impresia că habar nu am cine eşti.

Şi mi se pare că nu pot avea încredere în tine.

Şi cred că o să explodez dacă evităm problema asta la nesfârşit.

— Cred că ar trebui să te duci să înveţi la etaj, spune el.

Închid manualul, îmi iau telefonul şi rucsacul, fără să-i
arunc nici măcar o privire.

— De fapt, mă duc la Matt.

— E cam târziu să apari acolo din senin.

Trec pe lângă el cu rucsacul pe umăr.

— M-a invitat să mă duc.

— Cum de nu au aflat părinţii tăi? Cum de ai ţinut un secret atât de mare?

Matt scutură din cap, holbându-se la ecranul consolei sale Nintendo Switch.

— Mă pricep foarte bine la asta.

Stă pe fotoliul său în partea cealaltă a camerei, cu părul ud, îmbrăcat cu pantalonii de pijama şi fără tricou. Eu zac întinsă pe spate în patul lui, uitându-mă la pop-cornul de pe tavanul său, ca să nu mă uit la părul de pe pieptul lui dezgolit.

— N-au cerut să vadă scrisoarea de acceptare?

— Ba da. Au înrămat-o şi aşa mai departe.

— Poftim? face el, ridicând uluit privirea. Ţi-ai făcut-o singură?

— În Word.

— Uau! face el. Şi când ai de gând să le spui adevărul?

— Nu plănuisem să le spun niciodată.

Îşi aşază consola pe fotoliu şi rămâne şezând pe marginea lui.

— Cum?

Nu ştie ce altceva să spună.

— O să... O să le spun, pur şi simplu, că nu vreau să merg la New York, apoi o să ies din cameră.

Îşi împreunează mâinile şi-şi lipeşte degetele arătătoare

— E cea mai mare nebunie pe care am auzit-o vreodată. Îi cunosc pe părinţii tăi...

— Nu m-am gândit încă. Dar ultimul lucru de care am nevoie e să le spună altcineva înainte să găsesc eu o cale de a le spune.

Oftează, luând din nou consola. Şi exact când

zice:

— Mă rog, pot să am grijă să nu afle părinţii mei...

Mama lui intră pe uşă cu braţele pline de prosoape împachetate.

— Te asiguri să nu afle părinţii tăi ce anume? întreabă ea, uitându-se ba la unul, ba la celălalt cu o sprânceană ridicată.

Mă sprijin cu coatele pe genunchi, cu gura şi ochii larg deschişi. Matt se uită la ecranul consolei cu aceeaşi expresie. Încercăm amândoi să inventăm o minciună şi nu ştiu ce-i trece prin cap lui Matt, dar eu nu mă pot gândi la altceva decât la adevăr.

— Ar fi bine să-mi spună cineva ceva, zice ea, aşezând prosoapele pe pat şi punându-şi mâinile în şolduri.

Matt îşi mută privirea la mine.

— E un secret, mamă.

Ea strânge din buze. Apoi ridică mâinile şi ne întoarce spatele.

— Cum vreţi! Dar oricum o să aflu despre ce e vorba.

Şi iese din cameră cu un aer plin de încredere.

Matt şi cu mine ne uităm unul la celălalt, cu figurile pline de o groază mută. A fost cât pe ce! Îmi şopteşte: *Secretul tău nu e-n siguranţă.*

Şoptesc şi eu: *Evident.*

Apoi dă din cap şi se ridică în picioare, cu consola în mână. Cobor din pat şi-l urmez spre uşă, dar dăm nas în nas cu mama lui care stă cu urechea lipită de perete. Pare la fel de surprinsă ca noi.

— Mamă, ce faci aici? întreabă Matt, uluit.

— Tocmai veneam să-ţi aduc...

Are mâinile goale.

— Ce să-mi aduci? întreabă el.

Ea se uită în jur pe holul întunecat.

— Să-ţi aduc o veste bună: mâine avem friptură la cină. Eşti bine-venită la noi, Quinn.

Matt scutură din cap şi trece pe lângă mama sa.

— E vegetariană.

Îl imit, clătinând şi eu, ghiduşă, din cap.

— Deci nu vreţi friptură? strigă după noi.

Coborâm scările, trecem pe lângă capetele de cerb de pe pereţi şi călcăm pe pieile de vacă de pe

podea, apoi ieşim prin bucătărie, pe uşa din spate. Matt nu se obosește să-şi pună pe el un tricou şi niciunul dintre noi nu se obosește să se încalţe. Alergăm prin curte până la trambulină. El sare direct pe trambulină, ca un adevărat sportiv ce e. Eu mă opresc şi mă caţăr încet, cu grijă. Apoi trecem în poziţia pentru jocul nostru de-a balansoarul, dar nu cred că l-am jucat vreodată cu el fără să poarte tricou.

— OK, spune, lipindu-se cu pieptul gol de degetele mele de la picioare şi punându-şi braţele pe tibiile mele, jucându-se în continuare netulburat pe consolă.

Are pieptul cald, iar părul său îmi gâdilă tălpile. îmi duc mâinile în spate şi mă uit la cerul negru şi pustiu al

— Simt că nu-l mai cunosc pe tata.

Chestia asta vine din neant şi pentru mine, şi pentru Matt. Nu avusesem de gând să spun aşa ceva, dar acum, că am spus-o, simt că mă podidesc lacrimile.

— De ce? întreabă el, ridicând repede privirea, apoi coborând-o din nou spre jocul său.

— Am crezut întotdeauna că e conştient de... ştii ce vreau să spun?

— Nu, nu ştiu ce vrei să spui.

— Conştient de problemele rasiale şi chestii de genul ăsta.

Matt se încruntă şi rămâne încruntat. Faptul că am pomenit de probleme rasiale îl stânjenește.

— Simt că poate nu-şi iubeşte culoarea pielii pe cât de mult credeam şi poate că...

— Stai, de ce ai crede una ca asta? îşi ridică el privirea spre mine. Asta e o nebunie. îl cunosc de multă vreme pe tatăl tău. Ştiu că se mândreşte cu faptul că e primul negru care e şef al secţiei de chirurgie de la spitalul lui. E al doilea lucru pe care li-l spune oamenilor, după numele său. Urmează faptul că a absolvit la Columbia...

Matt râde şi se întoarce la jocul lui.

— Cred că ţi-e dor de el şi atât. Ştiu că e plecat foarte mult timp de-acasă.

Zâmbesc vag, ridicând ochii la cerul nopţii.

— Mda, zic. Poate.

Nu pricepe. Nimic din toate astea nu contează. Tata poate fi mândru că e primul şef de culoare al secţiei de chirurgie, dar asta nu înseamnă că e mândru de faptul că e

Când mă întorc acasă, părinţii mei încă se ceartă, dar nu pot fugi înapoi la Matt, aşa că mă aşez pe balansoarul de pe verandă şi aştept să se termine cearta. Mama ţipă:

— Ştii că fiica ta îţi vizitează şifonierul când îi e dor de tine?

Habar nu aveam că a remarcat asta.

— Şi când sunt aici, ne certăm, ca acum. Nu-i este mai bine aşa!

— Relaţia cu fiica ta nu ar trebui să fie la distanţă, când locuiţi în aceeaşi casă.

— Şi relaţia noastră, Wendy? De ce nu-ţi mai pasă de noi?

— Sunt singura căreia îi mai pasă de noi. Tu eşti prea ocupat ca să-ţi mai pese.

— Mi-e greu să-mi aduc aminte de ce ne tot certăm aşa.

— Quinn e motivul.

Deci, când o să plec la colegiu, nu o să mai aibă motiv de ceartă.

i. ceasui de argint pe care i l-a dat tatăl lui — cu numele său, tsesmondJachson, gravat în partea de jcxs-.

a. copaowi coloniei sale favorite — cea - pe care mama i-a dăruit-o de aniversarea lor, acum trei ani.

3. Papionul lui.

4. Tenişii lui de muncă.

s. Rezervele sale infinite de halate medicale.

*t>. Bl***4.**

J-. Mama.

10. Zece reguli pe care Olivia Thomas le încalcă zilnic

În clipa în care mă trezesc, trag cu ochiul pe fereastră. Maşina tatei e încă parcată lângă cea a mamei. Stomacul mi se strânge şi mă doare.

Mă îmbrac şi cobor. Aud zăngănit de oale şi cratiţe. Când ajung în bucătărie, îl găsesc pe tata citind indicaţiile de pe o cutie de amestec pentru clătite. Mama e în halat, atârnată în spinarea lui. Această privelişte îmi dă emoţii care se bat cap în cap.

— Neaţa!

Amândoi se întorc spre mine, în timp ce eu iau un măr din castron şi pachetelul cu prânzul de pe blat.

— Lasă alea jos, Quinn! Pregătesc micul dejun, spune

Mama se înalţă pe vârful degetelor de la picioare şi-l sărută pe obraz. Tata zâmbeşte, întorcându-se spre ea.

— Nu vreau să întârzii.

La testul pe care trebuie să-l dau din nou.

Tata oftează, ţinând-o pe mama lipită de el.

— Pantalonii ăştia scurţi nu sunt puţin cam scurţi?

— Tată, spun eu, dându-mi ochii peste cap.

Nu are dreptul să se trezească într-o bună zi de dimineaţă, să hotărască să-mi pregătească micul dejun pentru prima oară după luni întregi, după care să-mi spună cu ce să mă îmbrac.

— Ziceam şi eu aşa... Codul vestimentar de la şcoala asta este inexistent.

— Cu un motiv bun, spun, mergând spre foaier. Îşi dau şi ei seama că hainele pe care le port nu-mi influenţează deloc educaţia.

— Quinn, azi să vii direct acasă după şcoală, zice mama. Ieşim să luăm cina.

Mă uit din nou la ei şi la inimioarele din ochii lor.

— Toţi trei?

Tata dă aprobator din cap, apoi se întoarce din nou spre soţia sa iubitoare.

Şi povestea continuă. Tata va veni acasă imediat după serviciu, la fel ca mama. Vor face tot ce fac ei împreună.
Dar diseară sau poate mâine, depinde de puterea vrăjii aruncate peste iubirea lor, vechile lor certuri vor ieşi din nou la suprafaţă.

Tata va pleca şi nu se va mai întoarce. Se vor ignora reciproc până când tensiunea se va acumula din nou. Cearta se va sfârşi cu o explozie uriaşă, ca aseară. Şi undeva, în mijlocul furiei lor, se vor reîndrăgosti unul de celălalt. De parcă nu s-ar putea iubi fără furia dinainte. E derutant şi înspăimântător, pentru că relaţia lor seamănă cu o bombă cu ceas care ticăie şi nu vreau să fiu eu cea care o va declanşa.

Pe alee, îl văd pe Matt îndreptându-se spre camioneta lui. Ne zărim unul pe altul în acelaşi timp. îmi face cu mâna, îi fac şi eu cu mâna, în timp ce deschid portiera Mercedesului. Pornesc motorul şi aud cum maşina lui revine şi ea la viaţă. Apoi primesc un mesaj: **Aseară a fost totul OK?**

Da, a fost în regulă. Mulţumesc pentru discuţie.

Oricând, Quinnly. Ştii că sunt întotdeauna aici pentru tine.©

Apoi iese în marşarier de pe alee şi pleacă în trombă. Acel emoji care face cu ochiul mă dă pe spate. Rămân holbându-mă la el, stând probabil într-o baltă din poţiunea vrăjită în care au călcat părinţii mei.

Mai multe maşini sunt în parcarea elevilor. Când ajung, Matt se dă jos din camioneta lui. înainte să opresc motorul, portiera din dreapta se deschide şi Carter se strecoară înăuntru.

— Tu de unde mama naibii ai apărut? spun speriată.

— Din staţia de autobuz, zice arătând spre staţia aflată la câţiva metri în urma noastră. Eşti gata să chiuleşti de la şcoală, Jackson?

Îl văd pe Matt traversând parcarea şi uitându-se peste umăr spre maşina mea.

— Trebuie să mă întâlnesc cu domnul Green înainte să plecăm.

Carter îmi urmăreşte privirea.

— La naiba! îl fac gelos pe băiatul ăla alb.

Mă întorc spre Carter şi ridic din umeri cu un zâmbet viclean.

— Nu de-asta sunt aici, Jackson.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, spun, deschizând portiera.

— Hei, zice el.

Cu un picior afară, îi arunc o privire atentă. Are o expresie de-a dreptul contemplativă.

— M-am gândit la ce ai spus ieri, adaugă el.

Îmi iau inima în dinţi instantaneu. El se uită spre consola dintre noi.

— Ai spus că jurnalul e un fel de fundament al tău, care îţi spune cine eşti.

Se uită din nou în ochii mei, iar eu dau din cap.

— Ar fi atât de naşpa să-ţi construieşti un nou fundament? Să te redefineşti?

Îmi retrag înăuntru piciorul pe care-l scosesem afară din maşină.

— Vrei să spui că trebuie să mă redefinesc, pentru că sunt o persoană de căcat?

Pare uluit, apoi izbucneşte în râs.

— Nu!

Încă zâmbeşte derutat şi se scarpină pe obraz.

— Zic doar că e cam greu să te schimbi când ai un jurnal care să-ţi spună cine să fii.

Îşi coboară privirea şi, cu mâna dreaptă, îşi atinge încheietura stângă. Însă apoi ridică din nou ochii, ca şi cum ar aştepta emoţionat reacţia mea. Ridică din umeri.

— Pur şi simplu, m-am gândit aseară la asta.

Mă înfior. Mă simt transparentă, toate părţile din mine pe care mă străduiesc atât de mult să le ascund sunt vizibile pentru el. Îmi dreg glasul şi mă dau jos din maşină, lăsând motorul pornit.

— Mă întorc repede.

Mă îndrept spre clasa domnului Green, cu capul în nori. S-a gândit aseară la mine şi la jurnalul meu? Mă întreb: aseară, cât de târziu? Şi sunt uimită că gândurile sale nu au fost ostile. *E cam greu să te schimbi când ai un jurnal care să-ţi spună cine să fii.* Ei bine, cam asta ar fi ideea. Dar, pentru prima oară, mă gândesc cât de nociv poate fi că scriu pe hârtie cine sunt eu şi cine ar trebui să fiu.

Sunt încă adâncită în gânduri când intru în clasa

domnului Green.

— Quinn, hei. Eşti gata?

Dau din cap, aşezându-mă într-o bancă din faţă.

— Mulţumesc că mi-aţi mai dat o şansă.

— Nicio problemă.

Îmi întinde testul cu faţa în jos.

— Am remarcat cât de supărată erai ieri. M-am gândit că te-a distras ceva anume.

Dau din cap, evitând să-l privesc în ochi. Ştiu că vrea să discut cu el despre asta, dar nu pot. E prea apropiat de părinţii mei. Dacă află că nu am intrat la Columbia, sunt moartă şi îngropată.

Rezolv repede noul set de întrebări şi termin cu un minut înainte să expire timpul.

— Mulţumesc, îi spun cu toată sinceritatea.

Îl ia şi se întoarce la hârtiile de pe catedră.

— Dacă vrei să vorbeşti cu cineva, mă găseşti aici.

— Mulţumesc, am spus, ieşind din clasă ca din puşcă — *dar nu, mulţumesc.*

Ies din clădire, simţindu-mă rebelă, ca şi cum în orice clipă ar putea veni cineva în goană după mine.

Când ajung în parcare, soarele străluceşte cu putere. Îi zăresc pe Carter şi pe Olivia lângă maşina mea. Carter e îmbrăcat cu pantaloni negri de sport până la genunchi şi un tricou gri, iar Olivia, în bluza ei cu decolteu *adânc* şi în jeanşi cu turul lăsat. Arată ca un top model. Olivia arată întotdeauna ca un top model.

O privesc şi mi se face teamă că această excursie va merge prost. Simt că, de câte ori ne uităm una în ochii celeilalte, mă învinovăţeşte din priviri, de parcă ar şti că am fost implicată în campania de denigrare a imaginii sale.

Nu mi-am închipuit niciodată că o voi întâlni în astfel de împrejurări. Îmi închipuiam că voi absolvi, nu o voi mai vedea niciodată, nu mă voi mai gândi la ea, nu mă voi simţi niciodată vinovată faţă de ea. Că va uita şi ea. De-asta există facultatea — ca să uităm ororile petrecute în timpul liceului.

Însă iată-ne aici, gata să fim captive împreună într-o maşină, timp de două ore, până ajungem la Houston, şi încă două ore, la întoarcere.

Ea îşi înalţă mâinile spre cer, iar Carter ridică

neputincios din umeri. Par că se ceartă. Am o teamă iraţională că se ceartă din cauza mea.

Faza e că o fi Olivia micuţă, dar m-ar învinge dacă neam lua la harţă.

l. Are *origini* mixte, *dar,* după c.um spui* vechii m-ei *prieteni,* se *comportă* de parcă mărfi aşa. a. Are bucle superbe, *de fată cu. origini* mixte, *dar* şi le *ascunde* tmpletii*du-şi părul iu. codiţe subţiri.

3. ~~Poartă un, **inel de** argint în, nas în- timpul orelor, mulţi cercei în, urechi şi unul în, buric, expus ostentativ, purtând bluze foarte scurte.~~

4. ~~Are braţele tatuate de când avea îfe ani.~~

5. ~~: Le spune profesorilor pe numele mic. **t>oar donuo.u.1** ¿¡reen (edward) i-a interzis acest lucru, corectând-o.~~

fe. ~~Are câteva bătăi la activ în cei patru ani petrecuţi la rtayworth, toate cu băieţi albi, pe care ea îi numeşte nemernici rasişti, care cred că totul li se cuvine.~~

J-. ~~Le-a câştigat pe toate, cumva însă reuşeşte să-şi păstreze bursa.~~

8. ***B*** ~~foarte sinceră în privinţa faptului că are bursă. Toată lumea ştie cât e de săracă, iar ea nu dă doi bani pe asta.~~

J. B ~~deschisă şi vorbăreaţă cu privire la experienţa ei sexuală, ştiu mai multe despre trecutul sexual al oliviei decât cred că ar trebui să ştiu, mai ales că n- am schimbat nici două vorbe cu fata asta.~~

1O. ~~Toţi prietenii ei sunt băieţi... dar, sincer, acesta poate fi rezultatul campaniei de denigrare a imaginii ei.~~

Când mă apropii, prind cu putere curelele rucsacului. Carter se uită la mine şi zice:

— E vai de capul lui. Nu-i aşa, Quinn?

Olivia mă priveşte. încremenesc, pentru că ochii ei mă ţintuiesc.

— Poftim? Cine? întreb eu, oprindu-mă la trei metri distanţă, cu ochii în ochii lui Carter.

Privirea lui pare mai sigură.

— Vontae.

— Ah!

Deci nu vorbeau despre mine. Vorbeau despre muzică. Despre muzică naspa de tot.

Mă strâmb şi Carter râde, reducând distanţa pe care eu am lăsat-o, grijulie, între noi. Mă cuprinde cu braţul de umeri şi spune:

— Vezi? Asta e fata mea, uite-o!

Cu ochii mari, mă uit la Olivia ca să-i văd reacţia. Se uită la braţul lui Carter de pe umerii mei.

— Voi doi habar n-aveţi de muzică! zice şi îşi dă ochii peste cap, fără să comenteze faptul că iubitul ei mă ţine de umeri. Bine. O să-l iau pe Marqueese cu mine.

— Asta ţi-am şi spus să faci, zice Carter, dându-mi drumul, iar eu răsuflu uşurată.

Ea se văicăreşte:

— Dar o să creadă că e o întâlnire amoroasă şi nu vreau să mă folosesc de el în felul ăsta.

— Atunci du-te singură, Liwy!

Sunt derutată. De ce nu vrea să meargă cu iubita lui la concert? Ce fel de iubit este?

— Ştii bine că mă sperii când vine vorba de parcare! bate ea din picior de parcă ar fi un copil de trei ani. Bine, o să-l întreb pe Marqueese.

Apoi se întoarce cu spatele şi spune:

— Te urăsc.

După care se urcă pe bancheta din spate în maşina mea, al cărei motor e în continuare pornit, de parcă ar mai fi făcut chestia asta de o mie de ori. De parcă prezenţa Oliviei Thomas în maşina mea este ceva absolut normal.

Carter nu răspunde. Pare să nu-i pese deloc.

— Îţi încurajezi iubita să iasă în oraş cu alt tip?

Mă priveşte de parcă l-aş fi scuipat.

— Iubită? Credeai că Liwy e...? râde el în hohote. La naiba, nu!

Apoi aleargă şi bate în geamul din dreptul Oliviei. Ea îl coboară.

— Ce e? zice părând încă supărată pe el.

— Quinn credea că noi doi suntem împreună.

Olivia îşi scoate capul pe geam şi se uită fix în

ochii mei, cu o expresie scârbită.

— Ăsta ar fi incest!

— Cam aşa, spune Carter.

— V-am auzit ieri vorbind la telefon, zic derutată.

El îşi mută privirea.

— Olivia avea grijă de sora mea mai mică în timp ce noi eram acasă la Auden. Vorbeam cu surioara mea.

Clipesc confuză şi obrajii mi se încing.

— Ah! exclam eu.

— Vaaaaai! zice el venind spre mine cu un aer viclean, trecându-şi mâna peste barba crescută pe obraz. Erai geloasă?

— Fatăăăă, ia-l tu dacă vrei, strigă Olivia pe geam, apoi îl închide la loc.

— Nu eram geloasă. Nu te vreau.

— Eşti sigură? rânjeşte el obraznic.

— îmi place de Matt... mai ţii minte?

— Corect! mă aprobă şi zâmbetul îi dispare de pe faţă. Am uitat că ţie îţi plac băieţii albi.

Tresar îngrozită. O spune de parcă mi-ar plăcea exclusiv băieţii albi. Ceea ce nu e cazul şi urăsc faptul că asta crede despre mine, dar, înainte de a apuca să-l contrazic, se îndreaptă spre scaunul din dreapta al maşinii.

— Îl aşteptăm pe Auden, apoi putem pleca! zice şi se urcă în maşină, închizând uşa.

Rămân singură în picioare, ţinând strâns rucsacul şi încercând să-mi adun gândurile înainte de acest drum care va dura două ore. Două ore cu Carter. Două ore cu Olivia. Două ore de emoţii. îmi pregătesc mintea, stomacul şi inima pentru această excursie.

În mod ironic, Auden, singurul alb dintre noi, întârzie. Când soseşte, îşi cere scuze la infinit şi sare pe bancheta din spate, lângă Olivia. În maşină e un amestec de mirosuri: parfumul meu de la Victoria's Secret, săpunul de duş al lui Carter, patchouli de la Auden, a cărui casă are izul ăsta, şi de la Olivia... un parfum discret de lavandă. Pornesc aerul condiţionat, dorindu-mi ca unul dintre noi să rupă odată tăcerea.

Cred că şi Carter îşi doreşte acelaşi lucru, pentru că începe să umble la Apple Music.

— Nici să nu te gândeşti! îi dau peste mână. N-am de gând să conduc două ore ascultând prostia aia de muzică rap.

— Ai fi surprinsă cât de multe lucruri avem în comun! se încruntă el.

— Ce anume avem noi în comun? îl întreb. Nu ştii ce muzică îmi place mie.

— Ştiu că nu-ţi place Vontae.

— Da, şi asta îmi dă mult de bănuit. *De unde* ştii?

Mijesc ochii spre el. Carter zâmbeşte, înclinând din
cap.

— Ai încredere în mine.

Apoi caută din nou pe *touch screen*. Fiindu-mi greu să- mi ţin curiozitatea în frâu, îl las s-o facă.

Şi uite aşa, două ore ascult muzică R&B din anii '90, marea mea plăcere. Carter şi Olivia cântă cu glas tare, în vreme ce eu fredonez încet. Auden se uită tăcut pe geam.

La vreo oră după ce plecăm din Austin, soarele dimineţii străluceşte puternic. Trecem pe lângă case rustice, pe lângă paji şti pustii şi pe lângă staţia părăsită de benzină.

— O, Doamne! şopteşte Olivia, pe bancheta din spate.

Mă uit la ea în oglinda retrovizoare. E lipită toată de geamul din spate.

— Trebuie să întorci, mă roagă ea cu ochi imposibil de refuzat.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Staţia aia de benzină era atât de frumoasă! Trebuie să fac nişte poze.

— Suntem cam presaţi de timp.

— Crede-mă, întoarce! spune Carter. O să te tot bată la

— Cum poţi să-i refuzi fotografei noastre şefe o operă fotografică de calitate? adaugă Auden.

încremenesc.

Ştiu că nu vrea să insinueze nimic, dar mi se pare că-mi activează sentimentul de vinovăţie. Mi se pare că a subliniat unele cuvinte, care nu aveau nevoie de nicio subliniere. Cum e posibil ca *tu*, dintre toţi oamenii de pe lume, să-i refuzi *fotografei* noastre

şefe — ştiind cum ai pus umărul la distrugerea reputaţiei sale şi aşa mai departe — o *operă fotografică* de calitate, având în vedere că ai ajutat la distrugerea fotografiilor ei?

E o fotografă premiată. Departamentul care se ocupă de realizarea albumului anual e mândru de ea. Întreaga şcoală e mândră de ea. I-au pus la dispoziţie un întreg perete de pe holul C ca să-şi expună opera. De parcă ar fi avut mica ei galerie de artă. A expus instantanee cu elevi şi poze făcute în împrejurimile Austinului, nişte poze senzaţionale.

Apoi, în timpul vacanţei de Crăciun, când majoritatea elevilor se bucurau de zilele libere, alţi câţiva pătrundeau fraudulos în clădire. Toate fotografiile ei erau distruse cu marker roşu.

Alertă maximă: fotografa-şefă face o felaţie nemaipomenită.

Olivia Thomas şi-a deschis afacerea.

Fotografiază capete şi suge scule!

Mă uit în oglinda retrovizoare. Olivia îşi ţine mâinile împreunate sub bărbie.

— Mă mişc repede, promit!

Vinovăţia mă zdrobeşte. Întorc maşina atât de repede, încât Carter e nevoit să se ţină de portieră.

Olivia îşi scoate camera şi se întoarce spre Auden.

— Mai ţii minte când ţi-am spus că-mi vând fotografiile online?

El dă din cap aprobator.

— Dacă te plătesc, îmi editezi pozele?

— Pe bune? se luminează el la faţă.

— Da, normal! Eşti cel mai bun editor al albumului, Audee.

Audee? Şi, stai puţin, se ocupă împreună de album?

El zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Sigur că le editez şi nu trebuie să mă plăteşti.

— Ba o să te plătesc, evident!

Când opresc la staţia de benzină, Olivia mă pune să trag maşina la marginea străzii, ca să nu-i intre în cadru.

Studiez pereţii acoperiţi cu graffiti, acoperişul de tablă adăpostind odinioară pompele de combustibil care acum zăceau la pământ. Ferestrele micii clădiri

sunt bătute în cuie, la fel şi uşa. Există şi un panou delabrat, lângă şosea.

Olivia sare din maşină, aproape plângând de bucurie. Auden se dă şi el jos, arătând spre detaliile de pe pereţi. Ea face poze cu prim-planuri din toate unghiurile posibile. Apoi îmi ordonă să mut maşina pe partea cealaltă a drumului, căci, cumva, tot îi intră în cadru. îi urmez indicaţiile fără vreun comentariu.

Carter şi cu mine rămânem în maşină, cu muzica în surdină — Tyrese. El stă rezemat de scaun, întinzându-şi picioarele lungi în spaţiul strâmt, şi se întoarce spre mine. Pare că se simte comod holbându-se la mine.

— Ce e? îl întreb agitată.

Se uită fix la gura mea.

— Nimic.

Respir precipitat. Mă întorc spre geam, uitându-mă la pajiştea de afară şi încercând să respir cât mai calm. Urmează „How You Gonna Act Like That", cântecul meu preferat de la Tyrese. îmi las capul pe spate, închizând ochii şi şoptind versurile.

Dar Carter dă muzica mai tare. Spune:

— Asta e cântecul meu preferat.

Când mă uit la el, zâmbeşte. Eu fac ochii mari.

îşi dă capul pe spate şi, brusc, începe să spună versurile. Când intervin şi cânt partea de fundal, se întoarce spre mine, surprins. Apoi cântăm toate versurile împreună — el tare şi foarte prost, în timp ce eu de-abia mai pot cânta, pentru că râd de mă prăpădesc când îl aud cum chiţăie.

în timpul părţii instrumentale, el întinde mâinile ca şi cum ar juca într-un clip muzical. Apoi mă implică şi pe mine în spectacolul lui, trecându-şi degetul peste obrazul

— Eram un fustangiu şi am ales să-ţi dau ţie inima mea!

îmi muşc buza de jos, temându-mă că o să pun la inimă toate astea. Mai ales că mă ia de mână şi începe să se legene în ritmul muzicii. Are mâna mai caldă decât a

Zâmbesc, sperând ca acest cântec să nu se termine niciodată şi, în acelaşi timp, dorindu-mi să se termine imediat. Trăind senzaţia aia pe care o ai când se întâmplă ceva senzaţional şi când, dacă încerci să prelungeşti clipa, poţi lua foc spontan

distrugând totul!

Mă întind și închid muzica, retrăgându-mi mâna din mâna lui.

— Hei, protestează el. Ce s-a întâmplat?

— De unde știi că-mi place genul ăsta de muzică? mă uit eu la el cu ochii mijiți.

— Am ghicit? spune surâzând.

— Asta vrea să însemne că mi-ai citit jurnalul și mi-ai văzut lista de cântece preferate?

Zâmbetul i se evaporă într-o secundă.

— *Doamne,* Quinn! Asta vrea să însemne că îmi amintesc că, în clasa a zecea, la engleză, am avut de făcut o prezentare despre un moment emoționant din viețile noastre, iar tu ai povestit despre un cântec de la SWV.

—Ții minte asta?

Îmi duc mâna la inimă. Eu de-abia îmi mai amintesc lucrul ăsta. Am făcut o prezentare despre perioada în care Hattie și cu mine am crescut un pui de iepure, pe care l-au omorât coioții. La vremea aia, viața mea era foarte simplă, ăsta fiind cel mai emoționant lucru pe care-l trăisem vreodată. A fost cea mai jalnică prezentare din toată clasa, de-asta mă mir profund că și-o amintește Carter.

— După nebunia cu Taylor Swift, mă aștept să cânți și un cântec de-ale ei.

— Taylor nu e atât de rea, zic eu.

El râde, iar eu zâmbesc și-mi privesc mâinile, pe care mi le țin în poală. Nu-mi vine să cred că-și amintește asta.

— Tu ai povestit despre „Strânge Fruit" a lui Billie Holiday, spun și, când ridic privirea, observ că e la fel de surprins pe cât fusesem și eu mai devreme. A fost o declarație curajoasă, într-o clasă plină de copii albi, dar nu cred că știa cineva melodia aceea.

— Nu o știau. Doamna Dexter însă o știa. A părut atât de afectată!

Râd, iar el zâmbește. Apoi devine din nou serios. Se uită la mine ca și cum m-ar vedea pentru prima oară.

— Nu știam că ești atât de atentă.

Ridic din umeri, uitându-mă în jos, la consola care ne desparte.

— Nici eu nu știam asta despre tine.

Apoi portiera se deschide şi tresărim amândoi, ca şi cum am fost prinşi făcând ceva clandestin. Cam aşa ne-am

Olivia se trânteşte pe bancheta din spate.

— Am făcut nişte poze senzaţionale!

— Ar fi trebuit să vedeţi chestia asta, spune Auden. Uşa din spate era deschisă. Fac pariu că adolescenţii intră acolo tot timpul...

— Se drogheză şi alte rahaturi, spune Olivia.

— De-asta aţi stat atât de mult? o tachinează Carter.

Auden roşeşte. Olivia zice:

— Ei bine, *voi* ce aţi făcut?

Carter se uită la mine, iar eu mă uit la el, întrebându- mă acelaşi lucru. *Ce* am făcut? Şi de ce mă simt atât de aiurea?

Apoi el se întoarce şi se uită pe geam fără să răspundă. Aşa că pornesc din nou radioul şi intru pe autostradă, încercând să uit că niciunul dintre noi doi nu a răspuns la întrebarea Oliviei.

11. Zilele în care culoarea pielii mele a fost supusă judecăţii

Houston arată ca un oraş mai mare decât Austin. Autostrăzile sunt şerpuite, ca spaghetele. Oamenii conduc cu viteză, ţâşnind în stânga şi în dreapta pe ieşirile de pe autostradă. Intru în panică, dar Carter îmi dă instrucţiuni pe unde să o iau. Ajungem la clădirea administrativă exact când se pleacă în turul campusului. Responsabilii cu vizitarea campusului ne înscriu şi ne dau nişte rucsacuri albe cu roşu.

TIMPUL VIZITĂRII CAMPUSULUI

I. *Că* ~~nd~~ *-ridic* ~~mâna şi-l întrib pe ghid~~ *căţi* ~~studenţi~~ *.a* ~~ut fost victimele unui~~ *atac* ~~în timp ce studiau, la această şcoală.~~

a. ~~Când ghidul întreabă câţi dintre noi au fost deja acceptaţi la~~ COL, ~~iar eu nu ridic mâna.~~

3. ~~Când încep să rămân în urmă,~~

plângându-mă că mă dor picioarele.

4. când critic *ncăvccarea* vegetariană de la cantine.

5. Când îi cer să mă care în cârcă pentru că am obosit de atâta mers pejos.

e>. când mă strâmb la un puști care se laudă că *.a* fost acceptat pentru notele sale mari.

J-. când îl calc pe picior în timp ce olivia încearcă să ne facă o poză, la finalul turului.

Mă ceartă în drum spre mașină.

— De ce te porți ca și cum ai fi prea bună ca să vii aici?

— îmi pare *rău.* Nu-mi place campusul.

— Nu-i vorba de asta, spune el.

Olivia și Auden vin la câțiva pași în urma noastră.

— Ai fost disprețuitoare, exact ca ieri, ca și cum ai fi început să crezi că ești făcută pentru Columbia, deși nu ești.

— Știu că nu sunt!

— Nu ai motive să crezi că ești prea bună pentru campusul ăsta, mai ales când ai jumi-juma șanse să înveți

Nu-i răspund.

Poate că are dreptate. Poate că sunt supărată că am fost respinsă de Columbia. Și poate că nu am acceptat încă faptul că UH va face parte din viitorul meu. Însă nu am venit aici să fac turul facultății. Nu am avut nicio dorință reală de a vizita campusul. Am venit doar ca să-l îmblânzesc pe cel care mă șantajează. Dar acum îmi dau seama de ce am scris chestia asta pe listă. E posibil să ajung aici pentru următorii patru ani. E o decizie prea importantă ca să primesc sfaturi proaste.

Când ajungem la mașină, nimeni nu spune nimic. Pornesc motorul și mă holbez la zidul de ciment din fața noastră.

— Pe unde o iau acum?

— Liwy o să-ți dea indicații.

Olivia îmi spune pe unde s-o iau, fără alte comentarii. Doar:

— Stânga. Dreapta. Mergi înainte. Continuă să mergi. Oprește!

Parchez la un colț de stradă înconjurat de clădiri dărăpănate, iarbă ofilită și trotuare distruse. Carter spune:

— Liwy şi Auden, rămâneţi aici!

Când el deschide portiera, Olivia se întinde şi-i strecoară în mână nişte bani.

— Ia-mi şi mie nişte fasole roşie cu orez.

După ce se dă jos din maşină, îi dă ocol şi-mi deschide portiera. Nu vreau să merg. Pare genul de loc din care ţi se fură maşina. Mă uit în spatele lui, la restaurantul părăginit unde se serveşte pui.

— Ştii că sunt vegetariană, nu-i aşa?

— Luăm mâncare pentru toată lumea, iar tu n-ai decât să-ţi savurezi iarba pe care-ar mânca-o doar iepurii.

Pufnesc enervată.

— De ce nu pot să rămân în maşină?

— De ce? Ţi-e frică de negri, cum îi este şi tatălui tău?

Mijesc ochii. Şi am replica pe buze.

— Nu mi-e frică, zic, coborând din maşină.

De ce să-mi fie?

Mă conduce peste drum, fără să o luăm pe trecerea de pietoni. Înăuntru, toate mesele sunt ocupate de oameni de culoare, fie mâncând pui şi cartofi prăjiţi, fie aşteptându-şi comanda. Când sună clopoţelul de la uşă, jumătate dintre ei se uită la noi. Mă înfior toată. Nu sunt obişnuită să fiu înconjurată de oameni de culoare, ca mine. Mă fac să mă simt ca şi cum toţi îşi pot da seama cât sunt de *diferită*. Dar nu au cum, nu-i aşa? M-aş putea pierde printre ei dacă m- aş strădui. Mi-aş putea schimba accentul. Aş putea să rostesc cuvintele la fel ca ei, inclusiv să spun cuvântul care începe cu litera C, şi atunci nimeni nu s-ar prinde de

în stânga este o tejghea unde nişte doamne de culoare, care poartă plase de păr, se învârt ca nişte pui cu capetele retezate (ca să fiu ironică). Când ne aşezăm la coadă, stau aproape lipită de Carter pentru că, să fiu sinceră, mi-e frică. Mi se pare că oamenii de acolo *pot* vedea că eu sunt altfel.

Şi totuşi, arăt exact ca ei. Ar trebui să mă simt mai în siguranţă aici decât la mine în cartier. Albii obişnuiau să-i linşeze pe oamenii ca mine, aşa că de ce mama naibii mă simt mai în siguranţă în apropierea *lori* Trag adânc aer în piept şi ridic

capul.

Când ajungem la casă, Carter e nevoit să strige ca să se facă auzit. Comandă şi plăteşte cu banii pe care îi are de la Olivia. După ce ia bonul, îl urmez către un separeu din fundul restaurantului. Masa e murdară, aşa că evit să o ating. După o clipă, îmi dau seama că nu s-a aşezat. Ridic privirea spre el, vibrând de emoţie.

— Mă întorc imediat. Mă duc la toaletă! zice şi pleacă lăsându-mă acolo, singură.

Nu mă uit la nimeni. îmi doresc să dispar. Dar se pare că mantia care mă face invizibilă nu funcţionează, pentru că, imediat ce Carter pleacă, un băiat negru şi extrem de slab se opreşte lângă mine.

— Sal'tare!

Nu vorbi cu necunoscuţi! Nu vorbi cu necunoscuţi! Nu vorbi cu necunoscuţi! Dar mă uit în ochii lui. Străinul îşi înclină capul într-o parte şi întreabă:

— Ăla e fratele tău?

îmi mut privirea şi clatin din cap.

— Iubitul?

Clatin din nou din cap. Şi imediat îmi dau seama de greşeala comisă.

El îmi analizează faţa, apoi pieptul şi din nou faţa.

— De unde eşti?

Nu ştiu ce să spun. Să spun adevărul pare o idee proastă.

El zâmbeşte când vede că tac.

— Vaaai, eşti timidă. îmi place chestia asta.

Se întinde şi-mi mângâie obrazul, iar eu mă retrag, dezgustată. Din fericire, chiar atunci Carter iese de la toaletă.

— Deci care-i treaba? Cât mai stai pe-aici? zice străinul şi dă să mă atingă din nou pe faţă.

— Sal'tare, frate! spune Carter, oprindu-se în spatele necunoscutului. Sunt destul de sigur că nu vrea s-o atingi.

Slăbănogul se întoarce.

— Ah! E gagica ta? întreabă el, arătând spre mine cu degetul mare.

Carter se uită la mine.

— Da, e gagica mea.

Ahl îmi cobor bărbia, iar inima îmi bate cu disperare. Ştiu că nu vorbeşte serios, dar când îl aud spunând asta, simt fluturii zburându-mi prin stomac.

— Rahat! Păi, nu ştiam, frate!

Slăbănogul îmi aruncă o privire scurtă.

— Chiar nu are nicio importanţă dacă e gagica mea sau nu. N-ai niciun drept să-ţi pui mâinile pe ea.

Şi Carter se apropie amenințător de individ.

Slăbănogul râde, măsurându-l pe Carter din cap până-n picioare.

— Hai că nu i-am făcut nimic, pe bune! Nici n-o vreau, că e urâtă.

Apoi se îndepărtează, iar eu mă simt jignită, scârbită şi puţin derutată. Deci acum sunt *urâtă*?

Carter pare ofticat. Parcă ar vrea să se ducă la el şi să facă o tâmpenie, aşa că zic:

— E-n regulă!

— Nu e-n regulă deloc!

Se aşază, cu maxilarele încleştate.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă-i spuneam că nu eşti gagica mea? S-ar fi simţit liber să te hărţuiască?

Sunt uimită că e atât de enervat. îl văd cum îşi împreunează mâinile pe masă.

— Nu-mi place chestia asta, spune clătinând din cap. Şi dacă ai fi venit aici singură? Nemernicul ăla te-ar fi urmărit probabil până la maşină.

Apoi se uită la mine şi face o pauză.

— De ce zâmbeşti?

— Nu ştiam că-ţi pasă de mine atât de mult! râd eu.

Carter îşi lasă ochii în jos.

— Nu e vorba de tine. E vorba despre… femei, în general.

Apoi ridică privirea şi ochii i se îmblânzesc.

— Dar da, normal că-mi pasă de tine şi că vreau să fii în siguranţă.

Mă înfior şi îi evit ochii, ascunzându-mi zâmbetul.

După ce luăm mâncarea şi ieşim din restaurant, mă calmez când îmi zăresc maşina la locul ei. Trec strada în goană şi mă arunc pe scaunul şoferului,

fără să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla cu Olivia şi cu Auden cât timp am fost noi plecaţi. Simt schimbarea de atmosferă din clipa în care închid portiera. Carter o simte şi el.

Îndrăznim amândoi să tragem cu ochiul spre bancheta din spate. Picioarele Oliviei sunt în poală la Auden. Pare în largul ei şi plictisită. El e încordat, ca şi cum n-ar şti ce să facă cu mâinile.

Carter se uită la mine ridicând din sprâncene. Cu siguranţă, ceva se înfiripă între Auden şi Olivia.

— Unde mergem acum, Liwy? întreabă Carter.

— Ah! Hai să mergem în vechiul meu parc. Mergi până la indicatorul cu stop şi ia-o la stânga.

Străbatem un cartier cu garduri din sârmă ghimpată şi cu case care aproape se prăbuşesc, cu maşini care zac nefolosite în curţi, cu oameni care stau pe verande, ţinând în braţe copilaşi dezbrăcaţi, purtând doar scutece.

~~Inima mi-o ia la galop.~~ Grozavă idee, Quinn. Aduti Mercedesul nou-nouţ într-una dintre zonele din Texas unde criminalitatea e în floare. ~~Cineva o atacat, dacă nu chiar omorât, în acest oraş, în fiecare zi.~~

Olivia se urcă peste Auden arătând spre un complex părăginit de apartamente.

— Prietena mea Holly locuia acolo. Mă-ntreb dacă mai trăieşte aici.

— Tu ai locuit aici? o întreb.

— Nu chiar. Puţin mai la sud. Dar toţi prietenii mei stăteau aici, zice şi apoi arată din nou pe fereastră. Ăsta e magazinul Chevron unde a avut loc un jaf armat. Mai ţii minte că ţi-am povestit despre asta, Carter?

— Aha, zice el, privind pe geam.

— Ai fost acolo în momentul jafului? întreb eu cu ochii

Ea dă din cap aprobator.

— Ce nebunie, spune Auden. Ce s-a întâmplat?

— Nişte idioţi din cartier au încercat să jefuiască magazinul. Doi oameni au murit.

— Şi tu unde erai mai exact? insist eu.

— M-am ascuns în spate, la raionul de lactate.

Nu știu ce să mai spun. Fata asta nu a avut deloc o viață ușoară. Acum mă simt și mai vinovată că i-am îngreunat existența când s-a mutat în Austin.

Mă direcționează spre un parc amărât, plin de oameni de culoare care beau în timpul zilei și... *sărbătoresc*? Când intru în parcare, observ că Mercedesul meu negru e cea mai puțin interesantă mașină de aici. Cea mai interesantă e o Impala roșie cu interior roz, parcată pe diagonală pe două locuri, cu ușile larg deschise, iar în jurul unui grătar sunt adunați mai mulți oameni. Muzica hip-hop urlă din boxe și, când parchez vizavi de ea, observ jantele sale foarte late. Mă holbez în oglinda retrovizoare, uimită că, datorită lor, mașina pare cu cel puțin o jumătate de metru mai lată.

— Cum se descurcă în trafic cu jantele alea atât de late?

Carter se uită în urma noastră cu un surâs entuziasmat.

— Jante Swanga.

— Jante *ranga*? întreb eu, zgâindu-mă în oglindă la cel care mi se pare a fi proprietarul mașinii.

E un individ cu pielea închisă la culoare și cu un aparat strălucitor de aur peste dinții de jos. Zici că se află pe platoul de filmare a unui clip muzical.

— Nu, spune Carter, întorcându-se spre mine. Jante *Swanga*.

— Odată, râde Olivia, l-am văzut pe unul încercând să intre pe o alee îngustă, cu obstacole de ciment, cu jante Swanga. Nu s-a terminat bine.

— Liwy, ai spus povestea asta de o mie de ori.

Ea se tăvălește de râs:

— Dar e atât de amuzantă!

— Hai! Haide să ieșim! zice Carter și deschide portiera, dar eu mă holbez în continuare în oglinda retrovizoare.

Mi-e teamă să nu cumva să atrag atenția asupra mea, să fiu remarcată pentru ceea ce sunt sau, mai ales, pentru ceea ce nu sunt. Totuși, când coborâm din mașină, nimeni nu se sinchisește să ne arunce vreo privire. Carter și cu mine îi urmăm pe Olivia și

pe Auden la o masă de picnic. Ei se aşază pe o parte, mâncând pui şi cartofi prăjiţi, iar eu, vizavi de ei. Carter stă direct pe masă, în faţa mea, cu încălţările pe bancă, lângă coapsele mele. Ia din când în când câte o îmbucătură, cu caietul lui roşu cu spirală în

Olivia îl loveşte uşor pe spate.

— Ce scrii acolo?

— Nimic, mormăie el, fără să-şi ridice capul.

— Ce sunt alea? Scrisori de dragoste?

— Nu.

El trage cu ochiul la mine, apoi se întoarce la caietul lui. Asta mă face să mă simt stânjenită.

Îmi ridic ochii de la sandvişul meu cu unt de caju şi măr şi dau de ochii neşovăitori ai Oliviei. Încremenesc. Îşi înfige dinţii într-un cartof prăjit, holbându-se la mine.

— Deci, care-i faza cu Columbia?

Mi se usucă gura şi îmi transpiră palmele. Auden se furişează pe lângă Carter ca să se uite şi el la mine.

— Ăăă, păi, nu am intrat.

— Dar ai minţit pe toată lumea şi ai spus că ai intrat.

Pare că mă judecă, după cum o spune. O corectez.

— Mi-am minţit părinţii. Părinţii mei au spus tuturor.

— Dar de ce să minţi? întreabă ea, foarte curioasă.

Carter ridică ochii din jurnalul lui, întrebându-se, probabil, acelaşi lucru.

Sunt atât de multe răspunsuri la această întrebare, atât de multe motive!

— Părinţii mei au vrut să merg la Columbia din ziua în care m-am născut. Din păcate, nu se gândiseră c-o să fiu proastă.

— Nu eşti proastă! îşi dă Olivia ochii peste cap.

— Mi-ai văzut notele?

— Am văzut cum scrii. Eşti foarte talentată.

Mă ia prin surprindere.

— Când ai văzut tu cum scriu?

La engleză, fără îndoială, mă descurc cel mai puţin.

— Mai ştii anul trecut, când albumul a avut concursul ăla de descrieri foto?

Se uită scurt la Auden.

— Descrierile tale au fost superamuzante.

— Da, chiar au fost, o aprobă Auden.

— Sunt totuşi destul de sigură că Gia Teller a câştigat acel concurs.

— Dar, dar..., oftează Olivia.

— La album e multă politică, încheie Auden propoziţia în locul ei.

— Tatăl Giei a cumpărat... — se întoarce spre Auden — cât? îşi dă Olivia ochii peste cap. Două pagini de publicitate pentru firma lui amărâtă de vânzări auto?

— Da, aşa cred. în plus, donează sume mari pentru

— De-asta nu puteai să dai o pagină fără să vezi mutra tâmpă a Giei.

Ridic din sprâncene când aud pe ce ton vorbeşte.

— Doamne, o urăsc pe vaca aia! spune ea.

Zâmbesc pieziş, coborându-mi ochii spre sandvişul

-Şi eu.

Când ridic privirea, o văd zâmbind. Apoi spune:

— Ar fi trebuit să câştigi. întotdeauna m-am gândit că ar trebui să lucrezi la anuar. Ai fi o excelentă scriitoare de descrieri foto.

Uau, nu m-am gândit niciodată că descrierile mele au fost atât de grozave. Şi nu credeam c-o să aud asta vreodată din gura *Oliviei Thomas*.

— Mulţumesc, spun.

Ea zâmbeşte în continuare şi mă urmăreşte cu privirea.

— Hei, deci, întrebare.

Ezit să-i întâlnesc privirea curioasă.

— Cum de-a ajuns poza aia să fie postată?

Zâmbesc imperceptibil. Vântul mi se joacă în păr. îmi dau şuviţele după urechi şi ridic privirea spre Carter. El

— Ar trebui să-i spui. Probabil, te poate ajuta foarte mult.

Nu plănuisem să povestesc altcuiva despre jurnalul meu. N-am plănuit să afle despre jurnal nici *Carter*. Darămite Olivia? Am secrete despre ea în acel jurnal.

— Cu ce să mă ajute?

Olivia mijește ochii.

Mă uit la Auden care stă lângă ea. El înclină capul curios, apoi spune:

— Chestia asta are vreo legătură cu cearta voastră de ieri?

Mă uit din nou spre Carter. îmi face semn din cap.

— Poți avea încredere în mine, zice Olivia din senin.

O privesc fix în ochi. Nu de-aici venea ezitarea mea, dar e bine să știu asta.

— Și în mine, spune Auden.

Mă ridic în picioare, mă îndepărtez câțiva metri de masă, cu spatele la ei. Până la urmă, nu-i așa de rea toată treaba cu jurnalul și Carter. A fost grozav să pot vorbi despre listele mele. Și știu că n-aș fi ajuns atât de departe, dacă *el* n-ar fi venit cu mine. Dacă *ei toți* n-ar fi venit cu mine. Poate că mă vor ajuta.

Când mă întorc cu fața la ei, Olivia stă pe masă lângă Carter, aplecată puțin în față, cu toată atenția îndreptată asupra mea. Auden stă pe masă în spatele lor. Mă uit la toți trei, cum așteaptă să zic ceva. Pare că e un moment bun pentru spus povești, dar, din păcate, povestea pe care o spun este despre cea mai proastă zi din viața mea.

12. Cum să-ți faci prieteni noi

Vântul bate azi cu putere, așa că-mi prind părul în coadă, potolindu-l. Un bebeluș plânge undeva, departe. Cineva râde. Din parcare se aude muzică hip-hop.

— Frate, zice nerăbdătoare Olivia.

— Bine, bine.

Mă uit la Olivia, dar mi-e greu s-o privesc în ochi, așa că-mi mut ochii la Carter.

— Tot jurnalul e plin de liste ca asta care a fost postată public. Şi s-a întâmplat ca, ieri, jurnalul meu să dispară.

Olivia ridică brusc din sprâncene.

— Carter, spun eu. Vrei să continui tu de-aici?

— I-am luat jurnalul din greşeală, oftează el. După care l- am cam pierdut.

— Carter! îl loveşte Olivia cu dosul palmei peste piept.

— A fost un accident! se încruntă el, frecându-se peste tricou.

— Deci cineva ţi-a furat jurnalul şi a postat lista aia? întreabă Olivia, întorcându-se spre mine.

— Da, iar lucrurile merg din rău în mai rău. După ce Carter mi-a spus că l-a pierdut, am primit un mesaj privat de pe un profil anonim, acelaşi profil care a postat lista. Mă obligă să bifez una dintre liste, altfel mă ameninţă că- mi va face public tot jurnalul.

Olivia se apleacă în faţă.

— Te şantajează?

— De ce ar vrea să bifezi o listă cu lucruri pe care ţi-ai propus să le faci? întreabă Auden.

— Arată-le lista! dă din cap Carter.

Strâng cu putere telefonul în mână. Lista mea a fost secretă atâta timp! Carter a citit-o împotriva voinţei mele, la fel şi şantajistul, dar să mă expun singură, de bunăvoie, e cu totul altă poveste.

— Hei, spune Carter, trezindu-mă din gândurile mele. E OK. Oamenii ăştia sunt prietenii noştri.

Dar eu încă nu ştiu dacă *el* e în regulă. Oricum ar fi, au aflat de Columbia. Lista asta nu are cum să facă lucrurile cu mult mai naşpa de-atât.

Deschid mesajele pe care le-am schimbat cu şantajistul.

— Asta e lista mea cu „Lucruri de făcut înainte de absolvire". De-asta suntem astăzi aici.

îi dau Oliviei telefonul. Auden citeşte peste umărul ei.

— Stai! Care e ultima chestie de pe listă? întreabă Olivia, ridicând o sprânceană.

— Nu vrea să-mi spună, zice Carter.

Ultimul lucru de pe listă încă e secret. Nici măcar şantajistul nu ştie ce e. Câtă vreme aşa stă situaţia, nu pot fi obligată să-l îndeplinesc.

— Dar uită-te la asta!

Carter îşi deschide caietul cu spiralã.

Olivia se uită peste umărul lui, la fel şi Auden. Mă apropii, curioasă să văd la ce anume lucrează. E harta băncilor de la prima oră, din clasa doamnei Yates.

— Aici stau eu.

Arată spre numele lui dintr-un pătrat.

— Uită-te la toţi cei care sunt în apropierea mea! Cine te urăşte atât de tare ca să facă aşa ceva?

— Nu cred că e cineva care să mă urască! mă încrunt eu.

— Şi totuşi, *cineva* te urăşte suficient de mult cât să te şantajeze.

Arată spre toate pătratele din jurul băncii sale.

— Unul dintre oamenii ăştia?

Degetul îi zăboveşte pe banca din spatele său: Matt RatL

— Cine e Matt Rat?

— Iubiţelul tău! rânjeşte el.

— îl cheamă Matt Radd! mă strâmb eu.

— E tot aia! Ce contează e faptul că stă fix în spatele

— Da, dar el nu ar face în veci aşa ceva.

Carter se apleacă puţin în faţă.

— Eşti sigură?

— Da. Suntem prieteni. De ce-ar face asta?

— Ei bine..., începe el şi se lasă înapoi pe spate, ridicând din sprâncene spre Olivia. Am auzit diverse lucruri despre tine, el şi Destany.

îmi dau ochii peste cap şi fac câţiva paşi înapoi.

— Nu e nimic adevărat!

— Poate că e oficat că te-ai băgat între el şi Destany, spune Carter.

— întâi de toate — spun râzând şi ridicând un deget —, Matt şi cu mine am discutat deja despre asta. Ştie că el nu are nicio legătură cu

ceea ce s-a întâmplat între mine şi Destany. În al doilea rând, îmi este un prieten adevărat, în timp ce cu Destany are o relaţie oarecare.

Carter nu pare convins.

— Bravo, îţi faci singură iluzii!

— Poftim?

— Uite ce cred eu: s-a ofticat că ai intervenit între el şi fata pe care o place de fapt.

Mă crispez.

— Ţi-a găsit jurnalul, a considerat că e o ocazie bună să facă publice secretele tale, aşa că acum are o şansă cu Destany.

— E o prostie. Ar putea ieşi cu ea pur şi simplu. De ce trebuie să mă şantajeze?

— Trebuie să taie toate legăturile dintre tine şi Destany, pentru ca ea să-l accepte. Şi ăsta ar fi motivul lui.

Carter începe să scrie numele lui Matt.

— Nu scrie asta!

Încerc să-i iau creionul din mână.

El se uită la mine de parcă aş fi nebună.

— Trebuie să fii imparţială.

— Iar tu trebuie să fii raţional.

— Aăăm, face Olivia, întrerupându-ne. Ce-ar fi să ne îndreptăm atenţia asupra faptului că Destany este şi ea în clasa aceea?

— Stă oarecum departe de mine, subliniază Carter.

— Da, şi nici ea nu ar face aşa ceva, clatin eu din cap.

Ce fac ei nu sunt altceva decât nişte încercări disperate.

— De unde ştii? întreabă uimită Olivia.

— Pentru că eram cele mai bune prietene.

— *Eram* fiind aici cuvântul-cheie.

— OK. Şi care ar fi motivul ei? îmi pun eu mâinile în şolduri. Dacă vrea să-mi fie din nou prietenă, nu o să reuşească şantajându-mă.

— Cine spune că vrea să-ţi fie din nou prietenă?

— Vrea! S-a rugat de mine toată săptămâna.

— Eu zic s-o treci pe listă, ridică

Olivia din umeri.

Carter o trece pe listă, iar eu oftez adânc.

— O, Doamne sfinte! Ştiţi cine cred eu că e extraordinar de suspect?

Arăt spre pătrăţelul lui Carter. El se uită urât la mine.

— Pe bune, Quinn?

— Ai fost ultima persoană care a avut jurnalul. Dacă tot suntem „imparţiali", scrie şi numele tău acolo.

Desenez în aer nişte ghilimele imaginare.

— Ce să scriu? Ce motiv am eu să te şantajez?

— Să te răzbuni pentru felul în care s-a purtat tatăl meu

El îşi linge buzele.

— Ceea ce a spus tatăl tău a fost o mare porcărie, dar am depăşit momentul.

— Chiar l-ai depăşit?

— Mă doare-n cot dacă tatăl tău îşi urăşte culoarea pielii.

Îmi pică faţa. Îmi las privirea în jos. Deci *nu* sunt nebună când cred că tata urăşte faptul că e negru. Şi Carter are aceeaşi senzaţie.

Carter îmi observă mutra posacă şi dă înapoi.

— Uite, bine, o să scriu şi numele meu, plus faptul că sunt ultima persoană la care a fost jurnalul. Nu e un motiv, dar e un lucru pe care-l ştim cu siguranţă.

— Ne gândim cu toţii la cine o urăşte pe Quinn atât de tare, încât să-i facă una ca asta, zice Auden. Dar adevărata întrebare este: cine ar avea ceva de câştigat dacă o pune pe Quinn într-o lumină proastă?

Ne aplecăm cu toţii capetele deasupra hârtiei. Apoi îl văd, stând chiar în stânga lui Carter: Kaide-de-la-Harvard. Arăt spre numele lui.

— Faptul că le spune tuturor că nu am intrat la Columbia îi va servi ideilor sale rasiste.

— Rahat, ai dreptate! zice Carter. Kaide face sau spune mereu ceva rasist. Şi presupune întotdeauna că trebuie să copiez ca să iau note mai bune ca el.

— Am tot *aşteptat* să-i fac curul arşice, spune Olivia. N-a fost atât de prost să-mi

spună mie rahaturi rasiste, dar am auzit asta despre el.

Olivia scutură din cap, frecându-şi pumnul stâng cu mâna dreaptă.

— Sunt gata să-l bat măr!

— Hai să nu ne lăsăm purtaţi de val, spune Auden. Mai întâi, ne trebuie dovezi.

Carter dă din cap aprobator, apoi mă întreabă:

— I-ai trimis deja poza din campus?

— Ah!

Îmi iau telefonul de pe masa de picnic, selectez poza pe care Olivia ne-a făcut-o în campus şi o trimit.

— OK, deci avem trei suspecţi...

— Patru, zic eu, uitându-mă spre Carter.

Olivia se corectează.

— Patru suspecţi principali, cu unul care iese în evidenţă în faţa celorlalţi.

Apoi telefonul meu face *ding,* în timp ce încă îl ţin în mână. Cobor ochii şi deschid mesajul. Grozav. Dar ăsta pare a fi un singur campus? Acolo zice că trebuie să vizitezi DOUĂ universităţi.

Rămân cu gura căscată.

— O, Doamne Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat?

Îi întind telefonul lui Carter.

— A fost o pierdere de vreme!

— Ce-ai păţit? întreabă Olivia.

Carter îi dă telefonul.

— Cât de departe e cealaltă şcoală de aici?

— Nu ştiu! ridic eu din umeri. La vreo oră sau două. Nu am timp de asta. Trebuie să merg direct acasă după şcoală. Ce mă fac?

Olivia ridică privirea din telefon, cu un rânjet diabolic.

— Am eu o idee, ridică ea sceptică din sprâncene. La unul dintre punctele de pe lista ta scrie că te duci în sudul oraşului Austin.

— Nu, Liwy! oftează Carter.

— Care-i faza? întreb.

— Păi... concertul lui Vontae e diseară, pe Sixth Street.

Mă ţin după un Ford Super Duty argintiu, pe un drum de ţară. Merge cu vreo 10 kilometri peste limita de viteză, ferindu-se de maşinile care circulă mai încet. Pun pe pilot automat şi mă las călăuzită de acesta. Când mă uit în oglinda retrovizoare, văd că Olivia stă strâmb, adormită buştean, cu gura deschisă. Auden e în colţul lui, holbându-se pe geam. Trag cu ochiul spre Carter, să văd dacă el e treaz. Din acest unghi, nu-mi pot da seama. Are capul sprijinit de tetieră şi bărbia aţintită spre cerul de dincolo de geamul lui. Genele îi sunt lăsate în jos.

Fordul depăşeşte o dubiţă. Fac şi eu acelaşi lucru.

Pe măsură ce ne apropiem de Austin, dăm de un trafic bară la bară. Soarele de la ora 3 mă orbeşte şi face ca liniile albe de pe şosea să dispară. Las viziera jos, dar nu mă ajută prea mult.

— Scaunul tău e prea jos.

Mă întorc surprinsă spre Carter. Habar nu aveam că e

— De-asta nu merge faza cu viziera. Trebuie să-ţi ridici scaunul, spune el, arătând spre partea laterală a scaunului

Pipăi laterala şi din greşeală îmi împing scaunul în faţă.

— Nu, butonul din spate!

Nu am primit maşina asta de prea mult timp, de aceea nu m-am familiarizat cu toate butoanele. Nu le-am încercat. Parcă ar fi o maşină pe care am împrumutat-o.

Trag de un mâner şi spătarul scaunului cade pe spate, ca la un şezlong.

— O, Doamne! spun, aducându-l la loc.

— Uite, aici e!

Îşi lărgeşte centura de siguranţă şi, cu o mână pe tetiera scaunului meu, o întinde pe cealaltă peste mine. Mi se opreşte răsuflarea când mă atinge cu braţul pe abdomen. Scaunul se ridică, iar viziera îmi umbreşte acum faţa. Ochii mei însă sunt aţintiţi la buzele lui, care sunt atât de aproape. El întreabă, pe un ton coborât:

— Mai bine?

Braţul lui se sprijină oarecum pe pulpele mele, iar ochii lui mă analizează cu atenţie.

Dau din cap, apoi o maşină claxonează în urma noastră. Când mă uit în faţă, văd că e un kilometru între maşina mea şi cea de dinaintea noastră. Carter se îndepărtează, îşi fixează centura de siguranţă, iar eu accelerez, călcând frâna când prind din urmă traficul.

Olivia încă doarme pe bancheta din spate. Auden se uită în continuare pe geam. Când îndrăznesc să mă uit la Carter, el priveşte drept în faţă. Apoi simte că-l privesc şi se întoarce spre mine, uitându-se în ochii mei.

îmi întorc privirea la drum, apoi din nou spre el.

— îmi cer scuze pentru ce am spus despre tatăl tău.

— Ah! scutur eu din cap. E-n regulă.

Mă uit iar la drum, mă mai mişc cinci centimetri. Şi el stă cu faţa spre parbriz. Nimeni nu spune nimic. Mă gândesc la ceea ce a avut Matt de zis despre asta, aseară.

— Chiar crezi că-şi urăşte culoarea pielii? îl întreb.

Se uită la mine ca şi cum aş fi sărit calul cu întrebarea asta. În loc să-mi răspundă, mă întreabă:

— Tu ce crezi?

Oftez, relaxându-mă pe scaunul meu.

— Nu ştiu. Cred că e cam dur să spunem că urăşte faptul că e negru. Poate că pur şi simplu...

Clipesc, privind spre plafonul maşinii.

— Mă rog, eu nu am fost acolo. Nu ştiu ce ţi-a spus.

Carter continuă, scrâşnind din dinţi:

— Nu a spus: „Hei, tu cine eşti?" A spus: „Pardon? Ce cauţi tu la mine în casă?" Astea au fost primele vorbe care i-au ieşit din gură.

Flutur din gene şi mă întorc cu privirea spre parbriz.

— Toată viaţa mi-a predicat despre greutăţile pe care le voi întâmpina din cauza faptului că sunt neagră — m-a avertizat în privinţa notelor incorecte, a pedepselor exagerate şi tot felul de chestii din astea. Dar eu nu le-am experimentat niciodată, în realitate. Pentru genul ăsta de lucruri nu aveam nevoie... de nicio pregătire.

Carter se înclină spre mine.

— Acestea au fost greutăţile

întâmpinate de generaţia lor.

Îşi încrucişează braţele deasupra consolei. Pare entuziasmat că discută cu mine despre asta.

— Şi pentru generaţia noastră e o ameninţare, cu siguranţă, dar nu la fel de mare.

Dau din cap, entuziasmată la rândul meu. În sfârşit, am pe cineva care vrea să vorbească despre lucrurile acestea.

— Părinţii mei nu m-au avertizat niciodată despre faptul că felul în care vorbesc şi în care mă port îi poate face pe oameni să creadă că sunt albă.

— Da, pricep asta, spune Carter. Mama m-a învăţat despre stereotipii, dar nu m-a învăţat niciodată despre pericolele de a fi excepţia de la acestea.

— A fi excepţia de la stereotipiile negrilor înseamnă automat că nu eşti negru.

Dă din cap, clipind lent. Mă uit la el şi analizez toate stereotipiile în care credeam că se încadrează. Nu bănuiam că şi el a fost nevoit să fie excepţia şi să gestioneze situaţia asta. Din cauza felului în care vorbeşte şi se comportă şi a faptului că toată lumea de la şcoală îl consideră un negru „adevărat". Am lăsat toate aceste presupuneri să-mi coloreze perspectiva asupra lui. Nu sunt cu nimic mai bună decât copiii albi. Nu sunt cu nimic mai bună decât

— Trebuie să fiu sincer cu tine, Quinn, spune Carter.

Mă-ncrunt, privindu-l.

— Nu credeam că te supără faptul că ţi se spune Oreo.

— Nu am folosit niciodată cuvântul Oreo, îmi mijesc eu ochii.

Am folosit cuvântul Oreo numai în jurnal.

— Nici nu trebuia, spune el. Şi eu am fost numit Oreo.

Poftim, pe bunel Sunt sigură că uimirea mi se poate citi
pe faţă. El râde şi dă din cap.

— Când eram mult mai mic şi mergeam încă la şcoala de stat.

Face o pauză, uitându-se scurt pe geam.

— Totuşi, am lăsat asta să-mi schimbe comportamentul. Mi-am schimbat felul de a

vorbi, de a mă îmbrăca, de a mă purta, de a-mi alege prietenii. Din fericire, nu am permis să-mi schimbe notele. Am fost pur şi simplu mai discret despre performanţele mele şcolare.

Se întoarce spre mine şi clatină din cap.

— În orice caz, voiam să spun doar că ceea ce mi-au făcut mie copiii aceia... e posibil să-ţi fi făcut şi eu ţie. Aşa că-mi pare rău.

Mă uit în ochii lui adânci şi simt cum mi se ia o greutate de pe piept. Cum de poate face asta la nesfârşit? Mă face să mă simt mai vizibilă decât m-am simţit vreodată, ca şi cum tot ce am în mine de culoare este deodată de un auriu scânteietor.

Telefonul meu vibrează în micul spaţiu de pe bord. Îmi desprind privirea de la ochii gânditori ai lui Carter şi mă uit la luminile de frână ale maşinii oprite în faţa mea, după care citesc mesajul primit. Matt: Tu şi Carter aţi chiulit împreună de la şcoală?

Mă uit la mesaj, dar nu mă pot concentra suficient cât să-i răspund şi nici cât să mă bucur de faptul că Matt este, cu siguranţă, gelos. Pun telefonul la loc şi mă uit la Carter. Mă priveşte în continuare în acelaşi fel meditativ. Spun:

— Şi mie îmi pare rău!

Durează 30 de minute până ieşim din trafic şi ajungem în parcarea goală a şcolii. Auden o trezeşte pe Olivia. Ea mârâie, cască şi se întinde. Apoi Auden deschide portiera.

— Mulţumesc pentru călătorie, Quinn!

— Auden, să fii la mine acasă la 8, zice Carter.

— OK.

Olivia îşi pune o mână pe umărul meu.

— Şi tu — să fii la mine până la 8. Trebuie să facem rost de un card fals de identitate pentru tine.

— Poftim? zic, întorcându-mă spre ea.

— Dacă facem chestia asta, o facem ca la carte.

Apoi iese din maşină, lăsându-mă doar cu Carter. Mă uit la el.

— Card fals de identitate? Nimeni n-a spus nimic despre cârduri false de identitate.

— Quinn, o să fie în regulă. Tu

gândeşte-te cum o să ieşi diseară din casă. O să stăm în oraş toată noaptea.

Apoi pleacă şi el.

Să mă duc în oraş e una, dar card fals de identitate? Am 18 ani. Aş putea ajunge la puşcărie.

Mă uit la ceasul de pe bord. în curând va fi ora 4. *Rahat.* Părinţii mei mă aşteaptă acasă. Ies din parcare în timp ce Carter se aşază la volanul vechii Honde a Oliviei. Mă priveşte cum plec de pe loc. îl privesc şi eu, cu inima bătându-mi cu disperare în piept.

t joc de cuvinte intraductibil, tn engl., rat=şobolan. (N.t.)

13. Ce ştiu despre tata

1. Nu plăi<vge ***niciodată.***

2. Urăşte să stea ***afară, în natură.***

3. îi place să citească despre istoria *tehnologiei.*

A. Fie o înşală pe ***mama,*** fie w-u. cere prea rn-u.lt sex.

s. s-a dus la Columbia ca să scape de aici.

b. Tatăl lui l-a ***dezmoştenit*** pervtru că ***a*** ***piecat.***

J-. S-a întors după moartea tatălui său.

S. îl urăşte pe tatăl său ***pentru că s-a*** lăsat bătut.

J). A devenit chirurg ca să salveze vieţi.

ic. o vizitează pe Hattie ***în fiecare*** sâmbătă (fără

ix. se învinovăţeşte că *nu i-a* fost aproape tatălui său *când* acesta a murit.

12. cu toate astea, se ***ţine la*** distanţă ***în*** timp ce şi familia noastră moare.

Luăm Land Roverul mamei; conduce tata. Ascultă Tyrese în surdină. Ei pun muzica asta doar atunci când lucrurile merg bine. Cred că de-asta este preferatul meu.

Tata o ţine pe mama de mână peste consolă. Degetele lui urcă pe braţul mamei. îi privesc, luându-mi inima în dinţi pentru clipa în care mama îşi va da seama că tata nu şi-a cerut scuze şi tata îşi

va da seama că mama nu l-a înţeles niciodată. Nu vreau să aştept sfârşitul. Vreau să savurez acest moment. Vreau să cânt în acelaşi timp cu Tyrese, dar nu pot să nu mă gândesc că e doar o chestiune de timp.

— Îmi place la nebunie să conduc Land Roverul ăsta al tău, zice tata, uitându-se la mama, apoi înapoi prin parbriz. E atât de plăcut!

— Ia-ţi şi tu unul!

— Da? Putem fi familia Land Rover. O să schimbăm şi Mercedesul lui Quinn! zice şi se uită la mine în oglinda retrovizoare. Ce zici, Quinn?

Eu ridic din umeri.

— Când termini liceul, o să-ţi luăm un Land Rover. O să ai mai mult spaţiu, când te duci la New York.

— Vrei să conducă până la New York? întreabă mama. Nu credeam c-o să ia maşina. N-o s-o folosească deloc în oraş.

Urmează Boyz II Men.

— Cineva trebuie să ducă toate bagajele acolo.

— Ce-i mai trebuie, în afară de nişte haine? Nu trebuie să-şi mute acolo întreaga viaţă, Desmond.

Vai de mine!

— Wendy, o să-şi ia un apartament. O să dorească să ducă acolo mai mult decât câteva haine.

— E total inutil. O să fie în anul întâi, pentru numele lui Dumnezeu! Ia-i o cameră la cămin. Las-o să devină studentă înainte de a-i lua un apartament.

— Se pot întâmpla multe la cămin, unde atâţia oameni împart acelaşi spaţiu. M-aş simţi mult mai bine dacă aş şti că fetiţa mea locuieşte într-un apartament.

— Am stat la cămin în primii doi ani de studenţie la Columbia. Nu am păţit nimic. Cred că va fi bine pentru Quinn să înceapă la cămin. O să înveţe un strop de recunoştinţă.

— Vrei să spui că nu e recunoscătoare?

Vorbesc despre mine ca şi cum nu aş fi de faţă.

— I-ai cumpărat un Mercedes la *18* ani. Ştii ce maşină conduceam eu când aveam 18

ani?

— Wendy, te rog, nu începe!

Nu mai continuă această discuţie. Încă se ţin de mână, dar mâinile lor par încordate. Muzica se aude în continuare, dar nu mai are aceeaşi semnificaţie.

Când ajungem la Olive Garden, tata dă fuga ca să-i deschidă mamei portiera. Dar nu se mai ţin de mână când intră în restaurant. Toată faza e mult mai dezamăgitoare decât mă aşteptam.

Gazda ne plasează într-un separeu de lângă perete. Mama şi tata stau pe o parte, iar spaţiul dintre braţele lor e imens. Salonul e plin de oameni care stau la masă câte doi sau câte patru. Se aude un zumzet de glasuri, pe muzica acustică de fundal, plus zăngănit de tacâmuri şi farfurii. Suntem înconjuraţi de albi, ca de obicei, în această parte a oraşului.

Aştept câteva minute, uitându-mă în jurul meu, apoi din nou la spaţiul dintre părinţii mei.

— Pot să dorm în noaptea asta la o prietenă?

Amândoi ridică ochii din meniuri. Tata întreabă:

— La Destany? Sigur, scumpete. O să vină şi cealaltă fată? Cum o cheamă?

— Gia, răspunde mama, fără să mai ridice ochii de pe lista cu mâncare.

— Nu prea mi-a plăcut niciodată de ea, spune el.

— Tatăl ei donează mult pentru Hayworth, zice mama. Gia nu prea a avut de suportat consecinţele faptelor ei şi asta se vede.

— Ne spune mereu pe numele mici, zice tata. „Hei, Wendy. Hei, Desmond." E ceva...

Se întoarce la meniul lui, clătinând din cap.

— Cel puţin, Destany a fost mereu respectuoasă.

— Da, dar Destany tinde să se ia după Gia.

~~Mama se uită la mine.~~ Şi eu tind să mă iau după Destany,

— Nu la Destany, spun, împreunându-mi mâinile pe

Amândoi par surprinşi.

— O cheamă Olivia Thomas.

— Unde locuieşte? întreabă tata.

Fac o scurtă pauză. Nu vreau să mint. I-am mințit cât pentru o viață întreagă.

— În estul Austinului.

Se încruntă amândoi.

— Și merge la Hayworth? întreabă tata.

— Are bursă.

Mama dă din cap, cu un aer de expertă.

— înseamnă că e tare deșteaptă.

— Chiar e, zâmbesc eu. E fotografa-șefă a anuarului. E foarte talentată.

Amândoi se uită din nou în meniuri. Mama spune:

— E-n regulă.

Tata răsfoiește meniul, ca și cum n-ar comanda același lucru pe care-l comandă de fiecare dată (friptură bine făcută, cu *fettuccine alfredo),* apoi mă întreabă:

— Te-ai uitat la apartamentele pe care ți le-am trimis?

Cu asta se ocupă: îmi trimite pe e-mail diverse linkuri cu apartamente din New York. Obișnuiam să mă uit la ele, să le studiez, să-mi imaginez cum ar fi să locuiesc în ele, dar, după o vreme, n-am mai suportat să o fac, era prea dureros.

— Mi-au plăcut primele trei, zic.

— Ți-am trimis doar două, ridică el ochii la mine.

Rămân cu gura căscată. Apoi zic:

— Da, asta voiam să spun. Mi-au plăcut amândouă.

— Quinn Jackson!

Iar o luăm de la capăt.

1. ~~Niri w.âcar~~ ***vM.*** *ți-ai* ~~deschis e-m.ai.Lri, «ut-l-așa?~~
2. ~~Al de gând să~~ ***loc.uies.ti*** ~~pe străzi?~~
3. ~~pricepi că prețurile cresc, cu cât aștepți mai-mult?~~
4. ~~Al Idee cât de scumpă este viața La New-yorte?~~
5. *Te-ai* ~~gândit~~ *ce* ~~specializare o să-ți alegi?~~
6. ~~Al de gând să loculeștIpe străzi după-absolvire?~~

J-. (U- ~~tip de carieră te vezi urmând pentru tot-restul vieții tale?~~

8. Vrei să trăiești pe străzi?

~~_S. Tî al sunat consilierul?~~

~~±o. Nu poţi depinde de noi la nesfârşit, deci al de gând să locuieşti pe străzi?~~

Când am printat acea scrisoare falsă de acceptare, m- am gândit că poate mai târziu o să le spun că New York-ul e prea departe şi că prefer să rămân în Austin, ca să merg la UT. Dar apoi UT m-a pus pe lista de aşteptare şi *totul* a devenit imposibil. Nu am intrat nici măcar la şcoala mea tampon.

— Tată, motivul pentru care nu mi-am căutat un apartament la New York e că...

Asta e. Momentul în care mărturisesc.

— Care e motivul? întreabă el, nu atât de răbdător cât mi-ar fi plăcut.

Aşa că dau înapoi.

— Mi-e teamă.

— Ştiu că e înspăimântător să părăseşti cuibul, dar...

— Nu, tată, mi-e teamă că atunci când o să plec, o să te muţi şi tu de-acasă.

Dintr-odată pare dezumflat. Mama îi aruncă o privire îngrozită.

— Mi se pare că singurul lucru pe care voi doi îl mai aveţi în comun sunt eu. Ce se va întâmpla cu familia noastră când o să plec?

— N-o să se-ntâmple nimic, scumpete.

Dar când spune asta, se uită în altă parte.

Când chelnerul ne aduce mâncarea, simte şi el atmosfera tensionată. E aproape tangibilă, revărsându-se parcă în valuri. Iar eu nu am chef să mănânc. Vreau pur şi simplu să plec, să ajung acasă la Olivia, ca părinţii mei să se poată întoarce la certurile lor.

14. Motive pentru care mi-ar fi plăcut să fim prietene mai demult

Imediat ce îmi deschide uşa apartamentului, Olivia îmi pune în mână un card fals de identitate.

— Ai 22 de ani. Memorează data naşterii!

Stau pe palier, uitându-mă la o poză familiară cu mine.

— Am folosit poza ta din albumul foto de anul trecut.

Ochii mei par limpezi şi lipsiţi de orice grijă. Chiar nu aveam nicio grijă pe-atunci. Citesc data naşterii de mai multe ori. 14 decembrie 1998. îmi tremură degetele.

— Chestia asta e superilegală! spun eu.

Ea deschide uşa mai larg.

— Intră! E deschis aerul condiţionat.

Apartamentul ei e cufundat în întuneric. Miroase a beţişoare parfumate, a lumânări şi a fum de ţigară. O doamnă albă stă pe canapea, cu părul blond strâns într-un coc neglijent. Face un colier din piele verde, în timp ce se uită la o emisiune cu poliţişti. Ridică privirea spre noi, mijindu-şi ochii în întuneric.

— Mamă, ea e Quinn!

Ridic mâna în semn de salut.

— Bună ziua!

— Hei, drăguţo!

Vocea îi este răguşită şi pare obosită.

Trecem pe lângă canapea şi Olivia mă conduce mai departe, într-o bucătărie întunecoasă, unde scoate din frigider un pachet de şase beri Dos Equis. Rămân uluită de tupeul pe care-l are să bea alcool în timp ce mama ei este

— Poţi să te duci în camera mea. E-n dreapta.

Caută ceva pe rafturi.

— Trebuie să găsesc nenorocitul ăla de desfăcător de sticle.

— Ai grijă cum vorbeşti, Liwy, spune mama ei, de pe canapea, de parcă doar ăsta ar fi un motiv real de îngrijorare în toată povestea asta.

înaintez pe holul întunecat. Camera ei e singura încăpere în care e lumina aprinsă. îndată ce intru, sunt fascinată de luminiţele albe de Crăciun întinse de-a lungul tavanului şi de fotografiile ei lipite pe pereţi şi atârnate de

Multe dintre poze sunt cu oraşul. Una e cu Carter râzând, stând pe scările de afară. O cercetez atent, fixându- mi privirea pe gropiţele din obrajii lui. Are

gropiţe? Cred că nu l-am văzut niciodată zâmbind atât de larg în preajma mea. Asta e bine, pentru că m-aş pierde, cum mă pierd chiar acum, holbându-mă la adorabilele lui gropiţe.

Când mă apropii de fotografia de lângă cea cu el, inima mi se opreşte în loc. E o poză cu Kristina Lowry stând la cantină, lângă prietenii ei. Se uită direct la cameră, cu stoicism, ca şi cum poza ar fi fost făcută cu o secundă mai înainte ca ea să-şi dea seama că i se face poză. E superbă, în afara markerului roşu care-i înconjoară faţa în forma literei A.

Mă uit la fotografiile din dreapta Kristinei. întregul şir este asamblat ca atunci când pozele au fost vandalizate. *Alertă maximă: fotografa-şefă face o felaţie nemaipomenită.*

A păstrat fotografiile vandalizate? Nu doar că le-a păstrat. Le expune la ea în dormitor. De ce şi-ar dori să-şi amintească de aşa ceva? Mă holbez îngrozită, iar sudoarea mi se prelinge pe frunte.

Apoi Olivia vine din spatele meu, cu berile într-o mână şi cu desfăcătorul de sticle în cealaltă. Mă întorc, ducându- mi o mână la ceafă. Ea mă priveşte curioasă, apoi se uită la şirul de poze vandalizate. O expresie atotcunoscătoare îi străbate chipul.

— Ah, chestia asta…

închide uşa cu piciorul, apoi se duce şi lasă berea pe birou.

— Întotdeauna mi s-a părut că vopseaua roşie adaugă valoare artei. Ştii ce spun, nu?

Se întoarce şi se apleacă peste biroul ei, aşteptând reacţia mea.

Eu am amuţit.

— Cred că ar trebui să fac o declaraţie publică, dacă cineva s-a simţit atât de atins, încât a simţit nevoia să-mi distrugă opera, râde ea, apoi ridică din umeri. Nu ştiu. Chestia asta mă face să mă simt ca o artistă adevărată, în toiul unei revoluţii sexuale sau ceva de genul ăsta.

îmi las privirea în jos, ascunzându-mi stânjeneala.

— Ia o bere! zice ea, arătând spre sticle.

— Ah, eu… e OK, mă bâlbâi. Eu nu prea beau.

— Nici în oraş nu prea ieşi, spune

ea, zâmbind. Ai mai băut vreodată până acum?

— Câte o gură, uneori.

De obicei, fără să vreau.

Lui Destany şi Giei le plăcea să bea, iar eu nu agreez alcoolul, dar, de câte ori protestam, ele îmi puneau loialitatea la îndoială. Gia zicea:

— O să ne părăşti, nu-i aşa?

Le asiguram că nu o să le dau de gol, însă apoi Destany spunea:

— Ia şi tu câteva înghiţituri, *ca să fim sigure* că nu ne dai

Şi, aşa, mă presau să beau şi mai mult. Am început să evit să merg la ele acasă când ştiam că părinţii lor sunt plecaţi.

— Uite, zice Olivia, întinzându-mi o sticlă desfăcută. Cea mai bună bere de-aici.

Mă uit lung la sticlă.

— Nu trebuie să bei dacă nu vrei, spune ea, ridicând mâinile. Îmi rămâne mie mai multă, nu-i aşa?

Râde, luând altă sticlă şi deschizând-o. Iau o gură de lichid amar, curioasă şi recunoscătoare că nu mă presează nimeni.

Apoi, încă o sorbitură, parcă mai puţin amară.

— E bună, nu? mă întreabă ea.

— Sigur!

~~*Nu o*~~ *dezgustătoare*.

Olivia deschide laptopul şi porneşte un playlist intitulat *Get Ready Bitch*, cu cântece hip-hop ultracunoscute şi o tonă de Vontae. Încerc să nu mă crispez. Seara asta o să fie... plină de provocări.

— Acum! se întoarce şi se uită la mine, atingându-şi buzele cu degetele, iar eu sorb din nou, emoţionată, din sticla de bere. Ţi-ai îndreptat vreodată părul?

— Aăăm... băigui şi fac involuntar un pas înapoi. Nu. Şi nici nu vreau să-l îndrept.

— Soro, am priceput! râde ea. Mama îşi doreşte să nu-mi mai ţin părul împletit tot timpul, dar ea nu ştie nici cel mai elementar lucru despre cum se piaptănă părul unei negrese. Aşa e mai simplu.

— Ţi-l împleteşti singură?

Zâmbeşte, trecându-şi o mână printre codiţele subţiri.

— Mama lui Carter.

Apoi vine spre mine, întinde mâna şi-şi trece degetele micuţe prin părul meu. Tresar, luându-mi inima în dinţi ca să-i aud reacţia.

— Ai părul atât de des! îmi place la nebunie!

Se uită la chipul meu, apoi din nou la păr.

— OK, stai aici.

O privesc cum pleacă, iar inima mea începe din nou să bată. Nu-i mai las pe oameni să-mi atingă părul. Nu-i mai las. întotdeauna mi-am purtat părul natural. Mama mi-a arătat cum să mă spăl, să-mi dau cu balsam, să mi-l descurc şi să-l hidratez în fiecare zi. Nu a zis niciodată să- mi îndrept părul — chimic sau în alt fel. Şi nici nu am simţit vreodată această dorinţă. îmi place la nebunie părul meu explodat!

Dar nu ştiu ce să cred. Lui Destany şi Giei le-a plăcut dintotdeauna să-şi îndrepte părul. De câte ori ne pregăteam să ieşim în oraş, mă implorau să fac şi eu la fel cu părul meu. Şi, o dată, am cedat. Gia îi îndrepta părul lui Destany şi am zis:

— Poţi să-l îndrepţi şi pe-al meu?

A fost cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

S-au oprit amândouă şi s-au uitat la părul meu. Gia a
zis:

— Ăăă, păi, ăsta este un aparat nou-nouţ de îndreptat părul.

Şi eu nu am priceput ce voia să spună, aşa că ea a lămurit lucrurile:

— Nu vreau să-l murdăresc.

Am simţit cum mi se pune un nod în gât. M-am simţit stânjenită, am simţit că mi se face rău de la stomac. Destany a venit spre mine şi şi-a trecut degetele prin părul

— E destul de gras, Quinn. Poate că ar trebui să-l speli mai întâi.

Olivia se întoarce, cu braţele pline de produse pentru îngrijirea părului, dintre care pe unele le recunosc, şi cu o trusă de machiaj, aşezându-le pe toate pe birou. Apoi îmi face semn să mă aşez. Agitată, iau o gură de bere. Face şi ea la fel.

Apoi îşi trece degetele prin părul meu, de

nenumărate ori. Nu se teme că se umple de grăsime. Mă relaxez, iar ea se întinde după același spray de descurcat părul pe care-l folosesc și eu acasă.

— Deci... partea asta din mijloc, zice ea. O s-o luăm *pe toată* și o s-o dăm spre stânga.

Zici că e la o emisiune culinară, unde trebuie să povestească fiecare mișcare pe care o face. Ia un pieptăn și- mi face o cărare pe partea stângă.

— Așa. Acum luăm partea de aici și o prindem la spate.

Ia o gură de bere, apoi deschide borcanul cu gel, trântindu-mi pe păr o porție și dansând vag pe cântecul care răsună în surdină din boxe.

— Îl dăm pe spate, spune ea pentru toți telespectatorii.

Aproape că a terminat prima sticlă de bere. O iau pe a
mea și încerc să recuperez. Evident, trebuie să beau în ritm

Înainte de a-mi da părul din stânga spre spate, îmi piaptănă firele răzlețe.

— Îl calmăm noi pe nebunul ăsta, fată. O să arăți fenomenal de mișto!

Râd și mai iau o gură de bere. Are gust de suc de mere, însă fără mere. Are gustul culorii sale — arămiu. Și mă face să mă simt de parcă aș merge prin ciment moale. Termin prima bere, în timp ce Olivia bea zdravăn din cea de-a doua.

Cât îmi aranjează firele rebele, privesc spre peretele din fața mea. Durează câteva secunde ca mintea mea să conștientizeze realitatea. Întregul perete este acoperit de o tapiserie. Pete de vopsea sângerează în adâncimea pânzei. O privesc lung, pată cu pată, până când în fața ochilor mei se conturează întreaga imagine. E fotografia unei femei care fumează pe un petic de iarbă ofilită.

— O, Doamne! zic. Tapiseria asta este senzațională!

Își odihnește mâinile pe capul meu.

— Mulțumesc, spune ea. E mama mea.

— Serios?

Mă uit cu mai multă atenție la cocul blond, la fumul care-i iese printre buze, la țigara pe care o

are în mână.

— Ce frumoasă e!

Mă uit la tot portretul.

— Doamne, ce priceputâ eşti!

— Crezi?

Lasă pieptănul şi peria jos şi mai ia o gură de bere.

— Sincer, mi-ar plăcea să fac unul dintre acele calendare generice. Ştii, cele de la magazinele de chilipiruri, cu peisaje frumoase şi aşa mai departe?

— Da, spun eu. Dar ai putea face mai mult de-atât. Tapiseria asta şi-ar putea găsi locul într-un muzeu.

— E o nebunie, pentru că am făcut poza pe marginea drumului. Caut mereu lucruri bune de fotografiat, cum a fost astăzi staţia aia veche de benzină. De-abia aştept să pun pe net poza. Eu şi Auden o să facem o grămadă de

N-am ştiut niciodată că sunt prieteni atât de buni. Nu mi-ar fi trecut vreodată prin cap.

îmi termin cea de-a doua bere; ea mi-o dă pe a treia şi se apucă să mă machieze. Se apleacă spre faţa mea şi-i simt răsuflarea cu iz de bere.

— închide ochii!

După ce aplică baza, îmi pune fard pe pleoape.

— Despre faza cu jurnalul, spune ea din senin. Ştii de unde *ştiu* că nu e Carter?

— De unde?

Apoi mă prind.

— Stai aşa, el ţi-a zis să-mi spui asta?

— Ce naiba, Quinn! râde ea. Nu sunt o marionetă fără creier.

— Păi, habar n-am. Nu mai ştiu în cine să am încredere.

Apoi se dă înapoi. Nu-i mai simt respiraţia pe obraz.

Deschid ochii şi o văd cum se strâmbă, gânditoare.

— Ce este? o întreb.

— Ştiu că azi e prima zi când noi două am stat de vorbă şi mai ştiu că Destany e prietena ta cea mai bună.

încremenesc.

— Sunt sigură că ştii că eu şi ea nu ne înţelegem. Ai auzit, probabil, zvonuri cum că

Holden şi cu mine am avut o legătură în timp ce el încă ieşea cu ea…

— N-am crezut niciodată acele zvonuri.

— N-ai avut încotro, zice ea, dând din cap. Eraţi prietene.

— A făcut-o să se simtă mai bine că poate da vina pe tine după ce el s-a despărţit de ea. Dar zvonurile nu le-am crezut niciodată.

Aş vrea să-mi cer scuze pentru că nu m-am străduit mai mult să-i schimb opiniile lui Destany, dar nu sunt în stare să rostesc aceste cuvinte. Practic, aş recunoaşte că sunt amestecată în povestea cu vandalizarea.

— Mă rog, ca să ştii, spune ea, apropiindu-se de mine, cu pensula de fard în mână. Nici eu nu am crezut vreodată că ai abandonat-o din cauza lui Matt Rat.

— Radd, zic.

— Poftim?

— Îl cheamă Matt Radd.

Ea chicoteşte.

— închide ochii!

Şi se apucă din nou să mă machieze.

— Singurul motiv pentru care am adus vorba de Carter este că ştiu sigur că nu el îţi face mizeria asta.

— De unde ştii?

— Pentru că idiotul ăla e îndrăgostit de tine de când a început şcoala la Hayworth.

Deschid ochii şi Olivia aproape că-mi bagă pensula în

— Imposibil! Mă urăşte.

— Dacă te-ar fi urât, nu i-ar fi păsat că-l pui pe lista suspecţilor. Şi nici nu te-ar fi ajutat atât de mult. Nu poate suporta ideea că tu crezi că ar fi capabil să-ţi facă una ca

Mă gândesc la cum s-a purtat cu mine când a intrat pentru prima oară în casa mea.

— Atunci de ce e atât de rău cu mine?

— Carter nu e cel mai luminat bec din trusa de scule, când e vorba de diplomaţie.

Reflectez la câte idei fără sens a risipit în această propoziţie.

Ea râde când vede ce figură fac.

— Încearcă să-şi dea seama ce e cu tine. Te împunge ca să te enerveze.

— De ce? întreb uluită.

— Pentru că eşti sexy când eşti furioasă? ridică ea din umeri. Nu ştiu. E prost! zice ea luând un tub cu rimei. Să nu clipeşti!

— De ce crezi că e îndrăgostit de mine?

Oftează, dându-mi cu rimei pe gene.

— Aşa...

Oftează din nou şi îi simt răsuflarea pe frunte.

— în primul rând, îi spune băiatului acela Matt Rat pentru că urăşte faptul că-ţi place de el atât de mult. în al doilea rând, merge la un concert cu Vontae de dragul tău. Ştii cam cu cât ar trebui să-l plătesc pe Carter ca să meargă la un concert cu Vontae?

— Asta nu dovedeşte nimic.

— Poate pentru tine, nu; dar pentru mine, sunt dovezi esenţiale.

Mai durează 30 de minute până când îmi termină machiajul. în tot acest timp, retrăiesc momentele pe care le-am avut cu Carter de când am ajuns în acelaşi grup la ora domnului Green. Mi-a arătat atât de multă ostilitate! Nu-mi pot imagina că face asta din *dragoste*.

Însă apoi mă gândesc la clipele trăite astăzi. La felul în care şi-a amintit de proiectul meu de la engleză de acum doi ani, la felul în care a cântat acea melodie a lui Tyrese, ţinându-mă de mână şi uitându-se în ochii mei, la felul în care l-a înfruntat pe individul ăla slăbănog care se luase de mine la restaurant, la felul în care şi-a cerut iertare pentru presupunerile pe care le făcuse despre mine. Nu ştiu. Nu ştiu ce să mai cred.

Simt cum mi se strânge faţa când Olivia îmi atinge buzele.

— Mi se pare că mi-a amorţit gura. Ce fel de ruj e ăsta?

— Nu e de la ruj. E de la bere.

— Berea te face să-ţi simţi faţa amorţită? întreb şocată.

— Când bei mai multă, da! râde ea. Şi când ai o constituţie de categorie uşoară.

Apoi mă trage în sus, să mă ridic de pe scaun.

— Du-te şi te uită!

Merg împleticit până la baie şi mă holbez la mine de parcă aş fi altcineva. Părul meu capricios îmi umbreşte jumătate de faţă. Buzele mele groase au o culoare maroniu-roşiatică şi ochii mei par şi mai mari, datorită rimelului. Îmi place la nebunie!

Pentru Olivia durează mult mai puţin să se machieze şi să-şi aranjeze părul. Apoi îmi dă o rochie roşie — una cu decupaje şi cu bretele misterioase — şi o pereche de pantofi cu tocuri înalte şi subţiri.

— Nu pot purta asta, zic eu, privind ţinuta.

— Cel puţin, probează-le! insistă ea.

— Nu, nu am purtat niciodată tocuri ca astea. De-abia port platforme.

Olivia se gândeşte.

— Bine, stai puţin!

Iese în goană din cameră şi se întoarce cu o pereche de ghetuţe negre cu platformă.

— Sunt ale maică-mii. N-o să arate la fel de mişto ca pantofii, dar e-n regulă.

Mă închide în baia ei mică şi zice:

— Ai grijă cum te îmbraci! Nu ţi-o trage peste cap, ca să- mi strici toată munca.

Durează o vreme până mă prind că breteaua de sus e de fapt un *choker* inclus în rochie. După ce mă îmbrac, mă uit la mine în oglindă. Nu mă pot sătura de trupul meu, de decolteul generos, de rotunjimile mele, de pielea scânteietoare şi expusă privirilor prin decupajele rochiei şi prin despicătura megaînaltă. Nu m-am văzut niciodată arătând aşa.

Când ies din baie, într-un târziu, Olivia are lacrimi în ochi.

— O, Doamne, Quinn! Arăţi senzaţional!

Mi se luminează privirea.

— Absolut fabulos! zice şi mă răsuceşte. Uită-te la fundul ăsta! Fată, trebuie să-mi pozezi într-o bună zi.

— Nu! zic râzând.

— Ba da! Eşti absolut superbă!

Clatin din cap, dar în gând sunt de acord cu ea. Pentru prima oară în viaţa mea, simt că pot concura cu elita: Destany, Gia, chiar cu Olivia. Dar Olivia nu mă face să simt că trebuie să concurez cu ea.

±. Poate ***că*** astfel m-aş fi simţit mai ***bine*** - primită în, — ***locurile unde negrii*** — sunt majoritari. — ***Când*** stau, ***în*** preajma ei, mă simt mai relaxată ***când e*** vorba să-mi expun, părţile oare şi au rădăcinile - ***în originile*** mele de ***culoare.*** - Pentru prima ***oară în*** existenţa mea, nu mai ***încerc*** să-mi ies din propria piele, ca şi cum o jumătate din ffiuinnjacteson se trezeşte la viaţă... iar eu nici măcar nu ştiam ***că*** această jumătate există.

2. - Poate că aşa n-aş mai fi atât de critică faţă de ***oamenii de aceeaşi*** rasă cu mine, mai ales faţă de carter. - ***Pentru că*** olivia are acest fel de a îmbrăţişa şi de a ***sfida,*** în ***acelaşi*** timp, stereotipiile. şi nu-i pasă ce spune acest lucru despre ea sau ce ***cred oamenii.***

3. — Poate — ***că*** astfel n-aş mai ***fi*** permis nimănui să mă numească ***oreo*** sau ***să*** spună cuvântul care începe cu — C în prezenţa mea. Pentru ***că*** olivia e şi ***neagră, şi albă, o*** combinaţie, dar tot se simte obligată să-i căpăcească pe băieţii albi care sunt rasişti.

4. - Poate că atunci n-ar ***fi*** trebuit să mint despre Columbia, pentru ***că*** n-am avut niciodată prieteni atât de ***sinceri,*** - cum e olivia, cineva atât de curajos.

5. - Poate ***că aşa aş*** fi fost şi eu mai curajoasă.

15. E simplu să torni în tine shoturi de tequila când eşti deja beat(ă)

în ciuda luminilor stradale, parcarea e prea întunecată ca să te simţi în siguranţă. în mare parte din cauza individului de la baza treptelor, care ne urmăreşte fiecare mişcare. îşi linge buzele când ajungem jos.

— Liwy. Cine-i prietena ta?

Olivia merge mai departe.

— Ignoră-l, îmi şopteşte.

Dar e greu să nu mă uit înapoi, când el ne urmăreşte prin parcare. Gâfâi şi-mi dau lacrimile.

— E OK, spune Olivia, prinzându-mă de mână şi strângându-mă de degete. Te apăr eu.

Mă uit la statura ei micuţă, apoi la bărbatul musculos din urma noastră şi, cumva, o cred. Am văzut-o bătându- se, chiar şi cu mai mulţi băieţi. Fata asta ar putea pune la pământ o întreagă echipă de fotbal, dacă nu ar avea încotro. Mă relaxez, strângând-o şi eu de mână.

Ne îndreptăm spre maşina ei, în fundul parcării. Carter şi Auden sunt deja acolo, sprijiniţi de maşină, dar ochii mei se lipesc de Carter. Poartă o cămaşă cu motive florale, băgată în pantalonii negri cu curea, şi tenişi albi, curaţi. Calc aiurea şi aproape că mă împiedic. Olivia mă prinde de braţ, izbucnind în râs.

— Eşti bine?

Fac semn din cap că da şi simt cum obrajii îmi iau foc. Îmi dau părul la o parte de pe faţă. Carter se uită la noi, cu buzele întredeschise şi cu sprâncenele ridicate de uimire. Ochii lui mă studiază cu mare atenţie. Fierbinţeala mi se extinde de pe faţă pe gât.

Ne apropiem... pe tocuri şi cu rochiile noastre spectaculoase. Olivia mă ţine strâns de braţ.

— Totul e-n regulă? zice şi îi aruncă o privire Oliviei, însă apoi îşi aţinteşte din nou ochii asupra mea.

— Suntem doar puţin pilite, spune ea râzând.

Apoi Auden se îndepărtează de maşină. Poartă pantaloni negri de costum şi cămaşă albă şi este încălţat cu pantofi negri. Părul lui ondulat e ras în părţi, ochelarii au dispărut, iar ochii săi verzi sunt neaşteptat de
captivanţi. Are lentile de contact şi nu le-a purtat până

Când o vede pe Olivia în rochia ei scurtă, neagră, de piele, fără bretele, şi în pantofii cu toc înalt, pupilele i se dilată.

Şi ale ei se dilată, şi spune, cu răsuflarea întretăiată:

— Auden, uau! Ce bine arăţi!

El roşeşte, apoi râde, lăsând capul în jos.

— Mulţumesc. Şi tu.

— Ne-am tuns amândoi azi, spune

Carter, trecându-şi mâna peste barba îngrijită.

O spune uitându-se la mine, ca şi cum ar aştepta aprobarea mea.

Mă uit la lanţul de aur pe care-l are la gât, la cerceii scânteietori din urechi, la ţinuta lui îngrijită. Respir precipitat. Era oricum frumos, dar asta e prea mult. Fac un pas înapoi, împiedicându-mă din nou din cauza ghetelor.

El reacţionează imediat, prinzându-mă de mână.

— La naiba, Quinn! râde Olivia. Chiar că eşti la categoria uşoară.

Zâmbesc. Nu e de la alcool. Pur şi simplu, mi s-au înmuiat picioarele.

Carter conduce maşina Oliviei, iar ea stă pe locul din dreapta. Eu mă aşez în spate cu Auden, încercând să-mi limpezesc gândurile. 14 decembrie 1998. Stai aşa, 14? Sau era 15?

— Dacă se prinde cineva că am acte false?

— Nici n-o să se uite la card.

Olivia se întoarce spre mine:

— Eşti sexy. Asta e tot ce trebuie.

— Ascult-o pe Liwy. A trecut prin asta de un milion de ori, spune Carter, uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

Inspir profund.

— Dar dacă te prind..., spune ea.

Mă uit la ea, speriată.

— Fă pe proasta! O să te lase în pace. Mi s-a întâmplat şi

— Ai fost prinsă?

— M-au întrebat adresa, iar eu eram atât de beată, încât am încurcat numele străzii. Dar am zis: „Vai, dar ce contează? Oricum, în noaptea asta nu merg acasă". Şi am fluturat din gene spre bodyguard, iar el m-a lăsat să intru, zice ea, ridicând din umeri.

— Eu nu pot face asta!

Habar nu am să flirtez şi am un *sex appeal* egal cu zero. Într-o mare de fete, nu eu sunt cea pe care o aleg băieţii. Aşa că nu am învăţat încă să le manipulez atenţia. De-abia sunt capabilă să stau în picioare când se uită Carter la mine. De unde să am atâta curaj încât să flirtez cu un bodyguard?

Când ieşim de pe I-35, arunc o privire scurtă spre

luminile oraşului. Centrul Austinului e foarte diferit noaptea. De câte ori am trecut pe acolo, luminile mi-au atras întotdeauna privirea. Sunt atât de frumoase şi ispititoare, dar când ele sunt destinaţia ta e cu totul altceva. Nu mai pot de bucurie şi la fel şi ceilalţi trei, avem emoţii anticipând ce va fi.

Carter parchează într-un garaj de pe Fifth Street şi apoi mergem pe jos. Olivia şi cu mine ne ţinem de mână, ajutându-ne să nu cădem din cauza tocurilor. însă când ajungem pe Sixth Street, Carter şi Olivia o iau înainte, iar Auden şi cu mine îi urmăm.

Trotuarul e plin cu oameni mai în vârstă decât noi, care merg toţi în aceeaşi direcţie. Tocuri ce se lovesc de ciment. Răsetele umplu aerul. Fetele defilează în rochii mai deocheate decât a mea sau a Oliviei, în timp ce băieţii poartă maiouri, deja transpirate, şi pantaloni scurţi. E cald şi e o umezeală îngrozitoare. îmi aud părul încreţindu-se.

Cu cât mă apropii mai mult de oameni, cu atât simt mai mulţi nori de parfum, fum de ţigară, respiraţii cu iz de bere. Cu cât avansăm mai mult în acest haos, cu atât muzica devine mai zgomotoasă şi cu atât mai tare îmi bate inima. E absolut copleşitor! Trotuarul e din ce în ce mai aglomerat, de parcă în faţă ar fi un zid. Apoi dăm de un filtru de maşini de poliţie şi ofiţeri în misiune, în mijlocul străzii. Când îi zăresc, inima mi-o ia la galop, ca şi cum aceştia ştiu precis că nu sunt destul de mare ca să mă aflu aici. Carter şi Olivia nu sunt deloc tulburaţi, arătând din mers spre diverse baruri. Auden e chiar în urma lor, dar eu zăbovesc, uluită de tot şi ridicând privirea spre şirul de luminiţe de deasupra capetelor noastre.

De o parte a filtrului sunt o mulţime de maşini cu farurile sclipind intermitent, cu abţibilduri pe care scrie *Lyft* pe parbrize, lângă un rând de biciclete pentru transport în comun. De partea cealaltă e haos. Oamenii viermuiesc pe stradă, ca la un festival, ca la South by Southwest, dar e doar o seară obişnuită de sâmbătă.

Apoi dăm de o coadă care se întinde până după colţ. Olivia se întoarce spre noi, sărind în sus de bucurie.

— Aici e!

Niciunul dintre noi nu e la fel de entuziasmat cum e

Ne postăm lângă zidul de cărămidă, Olivia, apoi Carter, eu şi Auden. Oamenii trec pe lângă noi pe trotuar, holbându-se curioşi. Cu cât se uită mai mulţi necunoscuţi la mine, cu atât mă simt ba sexy, ba stânjenită, în această rochie purpurie şi decupată.

Las ochii în jos. Brusc, simt că nu am dreptul să atrag atâta atenţie asupra mea.

Remarc grupuri de fete în rochii megasexy şi cu tocuri megaînalte, cu trupuri mai bine proporţionate, cu păr mai drept şi cu feţe perfect machiate. în comparaţie cu ele, eu arăt ca o varză care s-a jucat în şifonierul mamei. Pe lângă ele, sunt doar o liceană cu păr răzvrătit, cu trup prea rotund şi fără suficient machiaj.

— Locul meu nu e aici.

Carter îmi aruncă o privire uluită.

— De ce nu?

Nici măcar nu ştiu de unde să încep să răspund la o astfel de întrebare.

1. ***Nn arăt ca fetele care vin aici.***
z. şi nici nu avu încrederea lor în propria persoană.
3. Nn vu-avu distrat niciodată la petreceri.
4. teacă sunt prinsă cu acte false, nu sunt capabilă să flirtez atât de convingător, încât să scop de închisoare.
5. Nn vuă sivut în largul vueu când dansez în public.
e>. şi nici expusă ca la piaţă nu vuă simt în largul
J-. Nn vuă sivut în Largul vueu când trebuie să vorbesc cu necunoscuţi.
5. Nn vuă sivut în largul vueu când atâţia oavueni se

~~}. Nn~~ ***vuă sivut în*** ~~largul~~ ***vueu când*** ~~atâţia~~ ***oavueni vuă*** ~~judecă~~ ***în acelaşi*** ~~timp şi, sunt sigură, nu~~ ***vuă ridic*** ~~la înălţimea aşteptărilor lor.~~

— Nu sunt genul de persoană care se simte confortabil când face lucruri de-astea, spun

eu ca o concluzie.

Se desprinde de zid şi se postează în faţa mea.

— Nu cred că trebuie să te gândeşti ce gen de persoană eşti. Pare... limitat.

Ridic privirea, uluită de logica lui. El continuă:

— Pentru că, într-o bună zi, poate o să te simţi confortabil.

Se uită peste umărul său drept la un grup de fete pe tocuri şi de băieţi gălăgioşi care vin spre noi.

— Dacă tu crezi că disconfortul ţine de ce fel de persoană eşti...

Grupul trece zgomotos pe lângă noi, iar el vine mai aproape de mine, *foarte* aproape. Aproape că ne atingem. Se sprijină cu o mână de zid, lângă braţul meu. Sunt copleşită de mirosul săpunului său de corp şi mă holbez la gâtul lui, pe care l-aş săruta la nesfârşit. Apoi se uită în ochii mei şi spune:

— Am uitat ce ziceam.

Mă uit la buzele lui, apoi la gât şi la lănţişorul de aur.

— Şi eu.

Am uitat ce zicea el, ce ziceam eu, cum mă simţeam înainte de acea dorinţă copleşitoare de a fi mai aproape de el, încât să-i simt respiraţia, am uitat care erau motivele pentru care credeam că-l urăsc.

Grupul zgomotos ne depăşeşte. Carter face un pas în spate, dregându-şi vocea.

— După tine!

Îmi face semn să o iau înainte, uitându-se la mine ca şi cum şi el ar fi uitat motivul pentru care mă urăşte.

Nu-mi dădusem seama că avansase coada. E o distanţă uriaşă între noi şi Olivia, care mă priveşte peste umăr cu un zâmbet pieziş ce vrea să însemne *Ţi-am spus eu.* Mă desprind de zid şi mă grăbesc să o prind din urmă, simţind ochii lui Carter în spatele meu, ca pe nişte pietre fierbinţi. Mă prinde de mână şi mă trage aproape de ea, să-mi spună ceva la ureche.

— Ce ţi-am zis eu?

— Asta nu dovedeşte nimic, spun zâmbind.

Privesc în urma noastră. Carter discută cu Auden, ambii uitându-se spre noi. Îmi muşc buza, întorcându-le spatele.

— Da, bine, cum spui tu, zice ea, deloc convinsă. Eşti superbă şi nu-şi poate lua ochii de la tine. Nici măcar tu nu ai cum să negi asta.

Mă uit din nou peste umăr. El mă priveşte în continuare. Când îşi dă seama că mă uit la el, zâmbeşte şi îşi mută privirea. Mă întorc şi eu, zâmbind entuziasmată.

Ajungem după colţ, odată cu coada. Când suntem în faţa localului, Olivia îl trage de braţ pe Carter:

— Fă-ne o poză pentru Kaide!

— Nu ştim sigur că el e şantajistul, spune el şi îmi ia telefonul din mână.

Apoi se duce la marginea trotuarului. Oamenii trec prin faţa noastră, dar imediat ce iau o pauză, Olivia şi cu mine ne lipim obrajii, ţuguindu-ne buzele ca nişte caraghioase.

După ce face o poză, Carter îmi înapoiază telefonul, privind spre ecran. Îl întreb:

— A ieşit OK?

Îşi mângâie bărbia, zâmbindu-mi.

— E perfectă.

Clipesc şi-mi ascund surâsul în spatele palmei. Olivia îmi aruncă o privire atotcunoscătoare. E o mare instigatoare.

Când mă uit la fotografia cu mine şi Olivia stând lipite una de cealaltă, cumva nu par deloc nelalocul meu alături de ea sau în faţa acelui bar. Zici că mă distrez de minune.

~~Şi mi-spun:~~ N-am niciun motiv să nu mă distrez.

Îi trimit poza şantajistului şi hotărăsc că nu sunt aici doar ca să-i fac lui pe plac. Sunt aici pentru că întotdeauna mi-am dorit o experienţă ca asta, aşa că, la naiba!, o să profit la maximum de acest moment.

Am un zâmbet până la urechi când ridic privirea din telefon şi dau de personalul de la intrarea în bar. Brusc, îmi amintesc că acum trebuie să mint. Am 22 de ani şi ziua mea e în decembrie... cândva. Nici măcar nu-mi pot verifica actul de identitate, pentru că Olivia l-a pus bine.

Bazii dinăuntru bubuie de-i simt în piept şi un nod mi se opreşte în gât. Înghit din nou în sec. O să profit de acest moment, dacă nu cumva, între timp, ajung la puşcărie.

— Câţi ani ai? o întreabă tipul de la intrare pe Olivia.

Ea zâmbeşte, lipindu-se de mine.

— Amândouă avem 22.

— Actul de identitate şi biletul.

Plină de îndrăzneală, ea bagă mâna în sân şi scoate de acolo ambele cărduri de identitate şi biletele.

Tipul, un tânăr de origine hispanică, nu cu mult mai în vârstă ca noi, rânjeşte când vede ce tupeu are Olivia, ne scanează tichetele şi aruncă o privire pe actele noastre, după care ni le înapoiază.

Apoi dă din cap, râzând.

— întinde mâna aşa, spune el, arătându-ne braţul lui acoperit de tatuaje.

Olivia se supune, iar el îi prinde o brăţară verde în jurul încheieturii. Apoi Olivia mă aşteaptă şi pe mine. Când tipul ne face semn din cap că putem intra, ea zâmbeşte şi mă trage înăuntru. *Mă rog, a fost uşor*. Poate că totuşi sunt genul de fată care poate face aşa ceva.

Înăuntru, inspir adânc, şi mă bucur de aerul condiţionat. Mă uit peste tot în jur. Locul seamănă cu o sală de jocuri video, dar cu lumini mai discrete, cu muzică mai zgomotoasă şi fără aparate. în faţa scenei, lumea se înghesuie — adolescenţi şi tineri de-abia trecuţi de 20 de ani. DJ-ul pune un mixaj de piese hip-hop cunoscute. Oamenii îşi găsesc locuri, fie la bar, fie în spatele mulţimii.

După ce intră Carter şi Auden, Olivia sare entuziasmată.

— Băutură!

O urmăm spre barul din capătul îndepărtat, croindu-ne drum printre tot felul de oameni sau ciocnindu-ne de ei. Olivia şi cu mine ne găsim un loc la tejghea, iar Auden şi Carter sunt chiar în spatele nostru.

— Ce vrei? mă-ntreabă Olivia.

— Bere?

— Mai bine shoturi, ce zici? îmi zâmbeşte ea.

— Nu ştiu.

Casc ochii mari, molipsindu-mă de bucuria ei.

— Mai puţin lichid, mai multă putere, spune ea, ridicând din sprâncene. Shoturile o să te facă să dansezi, să ţipi, să te dezbraci în pielea goală.

— *-Poftim?*

Râde.

— Glumesc... *Într-un fel.*

Râd şi eu, uitându-mă către barman, care vine spre noi.

— Hai s-o facem, zic, privind-o în ochi.

— Da?

Dau din cap aprobator, iar ea chiţăie. Când barmanul ajunge la noi, Olivia comandă patru shoturi de tequila. Aruncă mai multe bancnote de 10 dolari pe tejghea, apoi ia unul dintre shoturi şi-l dă peste cap. Eu mă uit la ea cu toată admiraţia.

— Haide! strigă ea. Auden! Bagă-te!

Auden şi Carter se apropie de bar, luând amândoi câte un pahar. Îl iau şi eu pe al meu. E un lichid limpede, iar paharul e foarte mic. Ce mare lucru? Sunt curioasă să văd câtă „putere" poate avea. Încerc să o imit pe Olivia, să-l dau pe gât dintr-o mişcare, dar nu sunt aşa pricepută ca ea. Prin urmare, că înghit băutura din trei sorbituri, păstrând alcoolul în gură prea mult timp. Mă arde şi, *o, Doamne,* e naşpa!

Olivia mă bate pe spate când încep să tuşesc.

— Ai reuşit! Sunt foarte mândră de tine.

Zâmbesc, simţind cum licoarea îmi încălzeşte stomacul. Şi paharul lui Auden e gol, însă Carter încă îl are pe al său în mână. Încearcă să-l convingă pe Auden să-l bea şi pe al lui.

— Carter nu bea shoturi? o întreb pe Olivia la ureche.

— E şoferul nostru, se poartă responsabil, spune ea, zâmbind larg. Ar trebui să te duci şi să-i bei tu shotul.

Ridică neastâmpărată din sprâncene. Eu îmi dau ochii peste cap.

— Ar fi atât de sexy! zice ea.

— Nu-mi place de Carter în felul acela.

Ea încremeneşte. După câteva secunde de holbat la mine, izbucneşte în râs.

— Pe naiba!

Mă trage de braţ şi mă împinge spre Carter.

Mă trezesc în faţa lui, cu buzele uşor întredeschise şi clătinându-mă uşor. Iar el se uită la mine curios, în toiul conversaţiei pe care o purta cu

Auden.

— Dacă nu vrei să bei shotul ăla, sunt gata să te scap eu de el.

N-a fost deloc sexy, cu siguranţă. Cred că Olivia a uitat cine sunt când i-a venit ideea asta.

— însă Carter râde.

— Bine.

îmi întinde paharul, măsurându-mă din priviri.

— Hai, fă-ţi de cap! adaugă el.

Iau păhărelul, încercând să-l vrăjesc din priviri, pentru că, pentru prima oară în această seară, mă simt suficient de încrezătoare cât să mă uit în ochii lui. El mă priveşte amuzat. îmi ling buzele, apoi sorb lent alcoolul. Gura mi se umple cu această otravă dezgustătoare şi simt că-mi dau lacrimile. înghit băutura, apoi mă strâmb din cauza gustului care mi-a rămas în gură.

— Câtă graţie! spune el, râzând.

— Taci!

Mă întorc cu spatele, zâmbind, râzând, înroşindu-mă. Olivia clatină din cap.

— Fată!

Mă trage înapoi spre bar. Băieţii sunt în cealaltă parte, iar ea îmi şopteşte:

— Ce planuri ai?

— Planuri ca să ce?

— Să pui mâna pe Carter, zice ea, de parcă ar fi ceva evident.

Îşi dă codiţele peste umăr şi trage de partea de sus a rochiei fără bretele.

— În ce sens să pun mâna pe el?

— Ca să te culci cu el, bravo! îşi dă Olivia ochii peste cap.

îmi muşc buzele, speriată.

— Eu nu... ce? Vorbeşti serios?

— Ah! Eşti virgină?

Strâng din buze şi dau afirmativ din cap.

— Atunci ia-o uşor. Cum o să-l mai săruţi pe Carter?

Mă strâmb.

— Nici nu-l cunosc prea bine.

Ea oftează şi se întoarce spre bar.

— îmi mai iau ceva de băut. Tu vrei?

Dau din cap. Cred că al doilea shot începe să-şi facă efectul. Căldura din stomac se intensifică şi, de altfel, în tot corpul.

Cât timp stă ea aplecată peste bar, comandându-şi un shot, ochii îmi zboară spre Carter. El şi Auden stau sprijiniţi de bar, cu braţele împreunate pe tejghea, vorbind cu însufleţire. Desigur, mi-am imaginat într-o mie de feluri că îl sărut pe Carter, dar probabil că mi-am imaginat şi alte 10 feluri în care mă pot săruta cu orice tip atrăgător de- aici.

Nu are nimic de-a face cu faptul că-mi place de Carter. Felul în care se uită la mine mă face să mă simt vie. Feminină. Atrăgătoare. Aşa merg lucrurile — strict legat de biologie şi chimie, de feromoni şi de hormoni. Sunt hetero într-un mod atât de tragic, încât orice băiat, *orice* băiat m-ar putea face să mă simt aşa. Nu doar Carter.

însă apoi el ridică bărbia şi-mi întâlneşte privirea.

îmi înghit limba, îmi muşc buza şi încerc să mă stăpânesc. Pentru că toată fiinţa mea şi-ar dori să se ducă în goană la el.

El nu zâmbeşte. Mă studiază, continuându-şi discuţia cu Auden, de parcă nu s-ar holba la mine.

Olivia îşi ia paharul şi strigă:

— Hai să mergem!

Apoi dă paharul pe gât. Se întoarce spre mine, cu o figură pe care se vede clar cât e de beată — probabil că şi eu arăt la fel.

Brusc, luminile se sting şi muzica se opreşte. Mulţimea ţipă. Olivia se întoarce spre scenă şi ţipă şi ea. Apoi, din boxe bubuie o melodie hip-hop, mai tare decât înainte.

Un negru slăbănog apare pe scenă. Nu are tricou, dar are o vestă de jeans, pantaloni albi şi mai multe lanţuri de aur atârnate la gât.

Ăsta nu e Vontae.

La naiba, am uitat că va cânta cineva în deschidere, habar nu am cât timp va sta individul ăsta pe scenă. Cântă/urlă în microfon şi oamenii din public dau din cap în ritmul muzicii. Nici ei nu-l cunosc, cei mai mulţi.

Olivia îşi face loc printre oameni, trăgându-l pe Auden după ea. Se opreşte la marginea mulţimii. Olivia dansează fără nicio reţinere şi Auden o priveşte stânjenit.

Râd zgomotos. Apoi Carter se răsuceşte şi se uită la mine, surprinzându-mă. Mi se pune un nod în gât când observ că vine spre mine.

— Mi-am amintit ce voiam să-ţi spun

când eram afară.

Ridic din sprâncene, mirată.

— Dacă spui că nu eşti genul de persoană care se simte bine în această situaţie, practic te convingi singură că aşa o să fie şi data viitoare.

— Nu mă conving că aşa o să fie şi data viitoare. Deduc asta din cum mă simt în mod natural.

— Nu-i corect să deduci nimic după prima ieşire în oraş. Normal că nu te simţi la locul tău. E o experienţă nouă.

Mă uit la el cu capul înclinat şi buzele ţuguiate. El se desprinde de bar, arătând cu mâna în jur.

— Mai vino în clubul ăsta de două-trei ori, apoi o să vezi cum te simţi.

Mă uit la cotloanele întunecate, la ringul plin de oameni, la scenă, la luminile orbitoare. Apoi, din nou la el. Luminile albastre şi verzi îi joacă în ochi şi pe obraji. Zâmbesc vag. Încerc să-mi şterg zâmbetul de pe faţă, dar alcoolul mă face să mă controlez mai greu. Aşa că-mi duc mâna la gură ca să-mi ascund surâsul.

Artistul care a cântat în deschidere îşi încheie numărul şi mulţimea îl ovaţionează. Mă uit la telefon, e 9:30 p.m. Dacă intră la timp, Vontae va începe probabil la 10. Dar nimeni nu ştie când va termina. La 11? La 12?

Auden şi Olivia se întorc. Olivia nu mai are suflu şi Auden e roşu la faţă. Carter îl trage pe Auden lângă el. Vorbesc amândoi în şoaptă, dar prind câteva cuvinte din ce îşi spun.

— Stai mai aproape de ea! îl îndeamnă Carter.

— Dar sunt atât de mulţi oameni! protestează Auden.

În spatele barului e o oglindă pe care nu am observat-o până acum. Mă uit la mine. Stau cu buzele întredeschise.
încă mi le simt amorţite. închid gura şi-l privesc pe Carter, în timp ce-l încurajează pe Auden — îi privesc ochii,

Iar apoi îl aud pe Auden spunând:

— Stai, mai am nevoie de încă un shot.

Barmanul este în celălalt capăt al barului.

— Nu mai ai timp să aştepţi după shoturi. Nu ai toată noaptea la dispoziţie, frate.

Auden îşi dă ochii peste cap, dar ar trebui să-l asculte pe Carter. Niciunul dintre noi nu apucă să-şi dea seama dacă o să asculte sau nu de Carter, căci cel mai sexy bărbat din lume vine spre noi şi spune:

— Liwy?

Ea se întoarce, în rochia ei strâmtă de piele. Tipul misterios are pielea mai deschisă la culoare, ochi intenşi de chihlimbar şi codiţe lungi cafenii. Emană încredere în sine, ştiind că poate avea orice fată îşi doreşte. Apoi se întinde după mâna Oliviei.

— Nu te-am văzut de mult timp.

— Da, există şi un motiv pentru asta, mormăie Carter lângă mine.

— Ce cauţi aici, în spate? Ştiu că-ţi place Vontae la nebunie. Ar trebui să stai în faţă, zice tipul.

— Cum? Uită-te câtă lume e! se încruntă ea.

— Şi? spune el râzând, iar râsul lui seamănă cu cel al unui înger. Răzbim împreună. Haide!

Şi nu-mi vine să cred, dar Olivia îl urmează prin mulţime, fără un cuvânt. Mă rog, şi eu m-aş fi dus, dar mă aşteptam din partea ei să opună mai multă rezistenţă.

— La naiba! ţipă Carter, enervat. Tipul ăsta zici că-i kryptonită pentru Liwy. Fără îndoială, o să plece cu el acasă în seara asta.

— Cine e? întreb.

— Fostul ei iubit, Kendrick.

Auden se uită cum Olivia dispare în mulţime cu Kendrick. Văd că e îngrozit.

În cele din urmă, barmanul se îndreaptă spre noi. Carter se apleacă spre el.

— Două shoturi de tequila.

— Mai bine patru shoturi! strigă Auden, scoţându-şi portofelul.

Aruncă banii pe tejgheа în timp ce barmanul toarnă patru shoturi.

— Eşti nebun? ţip eu.

Auden mă ignoră, dând pe gât două shoturi unul după altul. Beau şi eu un shot, cu ochii închişi. Răspunsul e da. Da, e nebun.

E simplu să torni în tine shoturi de tequila când eşti deja beat. Trebuie să adaug asta pe lista mea cu lecţii de viaţă. Sincer, totul e simplu când eşti beat, cu câteva excepţii: să stai în picioare, să mergi, să foloseşti toaleta şi să vorbeşti coerent. Am băut deja trei beri şi patru shoturi. Am fost la toaletă de două ori. Mă clatin când trebuie să stau dreaptă. Auden vorbeşte mult, foarte mult. Carter încearcă să ne ţină sub control, dar e depăşit de situaţie.

Pentru că apoi urmează un cântec cu Toni Braxton. Carter vede pe faţa mea cât de mult îmi place acest cântec. Cânt şi eu, dând din cap. El zâmbeşte, privindu-mă cu precauţie. Apoi vine refrenul şi nu mă pot abţine: încep să-mi legăn şoldurile. Carter îşi dă seama că nu ar trebui să fac asta, chiar în clipa în care mă dezechilibrez. Se întâmplă atât de repede! îmi sucesc glezna, pentru că ghetele cu platformă nu mă mai ascultă, şi cad.

Dar Carter e lângă mine într-o secundă, cu o mână peste spatele meu şi cu cealaltă trăgându-mă de braţ în

— O, Doamne, Quinn!

— Ce rapid eşti! bâlmăjesc eu.

— Te simţi bine? mă întreabă, ajutându-mă să mă pun pe picioare.

Mă uit insistent la genele lui, la sprâncene, la barba tunsă scurt. Ridic mâna şi-mi trec degetele peste obrazul său. Mă uit în ochii lui. Pare surprins, luat pe nepregătite. Chicotesc.

— îmi place tunsoarea ta, apropo.

— Uau, chiar că eşti beată rău.

îmi dă dramul şi face un pas în spate.

— Nu sunt aşa de beată. Nu sunt la fel de beată ca Auden. Amândoi ne uităm la Auden care se sprijină de bar, legănându-şi capul în ritmul muzicii, cu ochii închişi. Carter pufneşte în râs.

— Adevărat, dar vii tare din urmă.

îmi dă mâinile la o parte de pe obrazul şi de pe pieptul lui.

— Quinn cea trează nu s-ar urca în halul ăsta pe mine.

— Quinn cea trează se teme prea tare de propriile sentimente, mă încrunt eu.

— Asta ce vrea să-nsemne? ridică el din sprâncene.

— Despre asta e toată povestea cu jurnalul: îmi scriu acolo toate sentimentele, ca să nu fiu nevoită vreodată să vorbesc despre ele.

— E un obicei destul de naşpa! mă strâmb eu.

Se uită insistent la mine.

— Păi, poate ar trebui să te opreşti.

— Jurnalul meu a dispărut, deci...

Trec de el împleticindu-mă şi mă lipesc din nou de bar.

— Auden, măcar ştii cântecul ăsta?

— Da! Îmi place la nebunie.

În schimb, eu nu ştiu cântecul — e o melodie hip-hop modernă. Categoric, nu e pe gustul meu.

Apoi, în sfârşit, vine momentul mult aşteptat. Vontae îşi începe programul cu o parte instrumentală, ceva ce are iz de operă. Mulţimea o ia razna, Auden se înalţă pe vârful degetelor de la picioare, uitându-se după Olivia şi Kendrick. Carter se sprijină de bar alături de mine, atent la scenă.

De-abia când oamenii încep să cânte împreună cu Vontae, îmi dau seama că eu şi Carter suntem minoritari aici. Majoritatea sunt albi şi nu au nicio problemă să cânte toate versurile, inclusiv să rostească cuvântul care începe cuC.

Ştiu că sunt doar nişte versuri. Ştiu că nimeni nu-mi spune mie aşa, dar de câte ori aud acest cuvânt într-un cântec, simt nevoia să dau înapoi. Şi nu mă pot abţine. Se presupune că nu sunt ofensată de acest cuvânt şi nici măcar *nu am voie* să mă simt ofensată.

Însă îmi fierbe sângele în vine, pentru că mă simt ofensată. Transpiraţia îmi iese prin toţi porii pentru că sunt şi speriată.

Două fete din mulţime dansează ca şi cum nu le vede nimeni. Una dintre ele are părul blond şi o şapcă verzuie pe cap. Cealaltă are bucle castanii cu şuviţe blonde. Seamănă cu Destany şi Gia. Însă probabil, nu sunt ele. Ele nu ar dansa aşa. Dar e destul cât să mă facă să sufăr din nou. Ştiu că acel cuvânt care începe cu litera C le scapă şi lor uneori, aşa cum li se întâmplă tuturor.

Carter se apleacă spre urechea mea.

— Eşti OK?

Aproape că am uitat că stă în spatele meu. îmi împreun mâinile, încleştate. Mă întorc cu faţa la Carter. Când mă vede cum arăt, îi pică faţa.

— E-n regulă, mă liniştеşte el.

— Mi-e teamă, şoptesc.

Nu are cum să mă fi auzit. Probabil că mi-a citit pe buze.

— Nu-ţi fie teamă. Eşti în siguranţă.

— Ce se întâmplă? întreabă Auden din spatele nostru.

— Hai să ne aşezăm! strigă Carter.

Porneşte spre canapelele din fundul clubului şi mă prinde de mână fără să se uite la mine, ca şi cum mâna lui ar şti deja unde să o găsească pe a mea. Mă ajută să mă aşez pe o canapea, e joasă şi tare, de culoare mov. Zona e pustie. Cred că nimeni nu e nebun să cumpere bilete la concert şi să nu-l urmărească.

Carter stă într-o parte, Auden în cealaltă.

— Ce s-a întâmplat? ţipă Auden.

Carter răspunde peste creştetul meu:

— Tu vezi că oamenii âştia seamănă din ce în ce mai mult cu tine şi din ce în ce mai puţin cu noi?

Închid ochii cât pot de strâns. Mă simt atât de liniştită când îl aud spunând asta! Mă ajută să-mi fie mai bine, ca şi cum nu aş fi singură, lucru care mă face să-mi doresc să pot plânge, pentru că, dacă n-aş fi fost singură la petrecerea din weekendul trecut, poate că lucrurile ar fi stat acum diferit.

— Ai auzit versurile şi faptul că toţi cântau în cor?

În cele din urmă, Auden exclamă:

— Ah!

Carter dă din cap. Strânge din dinţi şi se concentrează asupra scenei.

— De-asta nu voiam să vin. Nu doar din cauza muzicii de căcat.

Îşi mută privirea la mine şi chipul i se îmblânzeşte.

— Eşti bine, mă asigură el. O să-ţi aduc nişte apă.

— Nu apă. Bere. Dos Equis.

Se străduieşte să zâmbească şi reuşeşte!

— De acord, bălmăjeşte Auden din spatele meu.

— Sunteţi nebuni, fraţilor, dacă vă imaginaţi că vă mai dau alcool. O să vă aduc apă.

— Spărgătorule de petreceri! strigă Auden în urma lui, apoi se întoarce spre mine. Ştii, Quinn, n-o să înţeleg niciodată de ce albii mor de nerăbdare să rostească acel cuvânt. Nu pricep care e treaba.

Se holbează la peretele din faţa noastră, la canapelele goale şi la luminile discrete.

— Nici eu.

— Ştiu din experienţă că există locuri unde acest cuvânt este încă folosit cu ură.

— Cum adică, ştii din experienţă? ridic din sprâncene.

— Părinţii mei sunt dintr-un orăşel din estul Texasului. La naiba în praznic.

Îşi coboară privirea spre mâini.

— Când merg în vizită, trebuie să suport rasismul din familia mea, spune şi se uită din nou la mine. A fost şi mai rău cât timp a fost Obama preşedinte.

— Cred şi eu! zic şi mă încrunt.

— Nu cred că albii ar trebui să spună cuvântul ăsta nici în glumă, ştiind că, undeva, cineva încă îl foloseşte în discursuri ostile. Nu pare corect faţă de oamenii de culoare pentru că, de fiecare dată când îl aud, trebuie să analizeze dacă e cazul să se simtă jigniţi sau nu.

Mă uit la Auden şi aproape că îmi vine să plâng.

— Uau, Auden!

— Ce e?

Se întoarce spre mine, confuz.

— Mulţumesc!

Nu m-am simţit niciodată atât de autentic *văzută* de un prieten alb. Îmi vine să-i cumpăr un cadou. Îmi vine să-l îmbrăţişez. La naiba, îmi vine să fug spre scenă, s-o smulg pe Olivia de lângă Kendrick şi să-i strig în faţă ce om bun este Auden. Ar fi norocoasă să iasă cu el.

Carter se întoarce cu două beri Dos Equis. Văzându-l, mă emoţionez şi mai tare.

— Mulţumim, mulţumim, mulţumim! strigăm eu şi Auden, smulgându-i sticlele din mână.

— Mâine o să fiţi praf şi pulbere, fraţilor, ne spune, uitându-se la noi cum bem. Ţineţi minte, mâine trebuie să vedem al doilea film cu JFK.

Mă întorc spre el.

— Ah, da!

— La mine acasă *nu* mai mergem, zice Auden, arătând cu sticla spre noi. Carter, e rândul tău.

Brusc, pare stânjenit.

— Eu, de fapt... nu am la ce să vedem DVD-uri.

— Ah, bine. Mi-ai mai spus, zice Auden. Atunci cred că mergem din nou la Quinn.

— E-n regulă, probabil, bălmăjesc eu, sorbind din bere.

Refrenul începe să mi se încurce în cap. Totul mi se
încurcă în cap.

Mă holbez la canapeaua goală de vizavi şi îmi simt capul greu… apoi Carter spune:

— Eşti sigur că nu putem veni la tine, Auden? Cred că mama ta a fost tare drăguţă.

— Ai ceva cu casa mea? întreb, întorcând repede capul

Strânge din buze.

— Păi, tatăl tău crede că sunt un infractor.

Scrâşnesc din dinţi. Nu mă pot certa cu el, după ce tocmai m-a liniştit. Nu-l pot convinge să-şi schimbe părerea.

— Eşti bine-venit la mine acasă, spun, uitându-mă în altă parte. Părinţii mei s-au certat toată ziua în privinţa asta după ce ai plecat. Ştiu că tatei îi e ruşine pentru cum a reacţionat.

— Nu ştiu asta. Teama e periculoasă. Teama îi ucide pe oamenii de culoare.

— Crezi că tata ar fi capabil să te ucidă? întreb, privindu-l în ochi.

— Dacă tatăl tău ar fi avut la el o armă în ziua aceea, cred că acum aş putea să fiu mort.

Mă doare faptul că s-a temut pentru viaţa lui la mine în casă. Că un băiat cu aceeaşi culoare a pielii ca mine nu se simte în siguranţă în preajma tatălui meu.

— Sincer, mă îndoiesc că mâine tata va fi acasă. Nu prea stă acasă sâmbăta.

Carter mă priveşte sceptic.

— Şi o să am eu grijă de tine, îţi promit! adaug.

Zâmbeşte, cu ochi sclipitori, apoi izbucneşte în râs.

— O să ai grijă de mine?

Dau din cap.

— O să fiu bodyguardul tău personal. Dacă trebuie să te duci la toaletă, o să stau afară la uşă şi o să te escortez peste tot.

El râde, dându-şi capul pe spate. Apoi îmi întâlneşte privirea. Mă emoţionează gropiţele din obrajii lui.

— Bine. S-a făcut!

îmi întinde mâna şi-mi amintesc cum am bătut palma cu el prima oară, în clasa domnului Green, nu mai departe de ieri. îmi închipuiam că el e personajul negativ, dar acum îl cred. Nu are cum să fie el cel care mă şantajează. E prea sensibil...

De exemplu, palma lui.

îl iau de mână şi el mi-o strânge. Zâmbeşte, iar eu mă gândesc la ce mi-a spus Olivia, cum să găsesc o cale de a-l săruta. Apoi mă aplec spre el. Şi mi se pare că şi el vine spre mine. Nu pot să ştiu precis, pentru că exact atunci lui Auden îi cade capul la mine în poală, iar sticla lui de bere se izbeşte de podea, rostogolindu-se sub canapea.

Carter sare înapoi, la fel şi eu.

— Trebuie să plecăm, spune Carter, holbându-se la Auden.

— Şi Olivia?

— Mi-a dat mesaj mai devreme. Se duce acasă cu Kendrick.

Se ridică şi mă priveşte, zicându-mi:

— Crezi că poţi rămâne aici fără să te fure cineva?

Fac ochii mari la el.

— Trebuie să trag maşina Oliviei mai aproape. Ai grijă de Auden! Nu-l lăsa să vomite pe tine!

Expresia mea e, probabil, şi mai îngrozită.

— O să fii OK. Mă întorc imediat, jur pe roşu!

Apoi dispare. Mă uit la obrajii roşii ai lui Auden şi la gura lui deschisă. Murmură ceva şi strânge din ochi. îl prind de mâna transpirată.

— E-n regulă. Mai avem puţin şi

ieşim de-aici.

— Quinn, de ce m-a părăsit Olivia pentru celălalt tip? bâlmăjeşte el, deschizând ochii şi întorcându-se spre mine.

— Are un trecut comun cu respectivul. Uneori nu e nevoie de mai mult.

— Crezi că se întâmplă asta pentru că sunt alb? Poate că nu-i plac băieţii albi.

— Şi ea e albă pe jumătate.

— Asta nu înseamnă că-i plac albii.

— Te place, Auden!

— De unde ştii?

— înainte să apară Kendrick, era toată pe tine.

— Să ştii că era! dă el din cap.

Îşi lasă capul pe spate şi închide din nou ochii. îl ţin de mână până când se întoarce Carter.

— Maşina e afară, spune el, cu glas întretăiat.

Mă ia de mână şi mă ridică de pe canapea.

— Păi, şi Auden?

— O să mă întorc după el. Nu pleacă nicăieri.

Când ajungem afară, aerul nopţii mă loveşte peste faţă. Mă înfior toată, în ţinuta mea sumară.

— Carter, nu mă simt bine.

Închid ochii. Mă cuprinde de mijloc şi mă trage după
el.

— Ştiu. O să-ţi aduc nişte apă.

— Nu vreau apă. Vreau doar să mă întind.

— Te întinzi într-un minut. Hai să ajungem la maşină

— Nu ştiu dacă reuşesc.

— E foarte aproape, Quinn.

— Dar mă dor picioarele.

Oftează.

— Urăsc botinele astea. Cum se descurcă alte fete pe tocuri cui?

îmi sprijin capul de braţul lui.

— Nu ştiu, mormăie el, încercând să mă ajute să merg drept.

— Crezi că arăt ca o curvuliţă în rochia asta?

Mă priveşte oarecum amuzat.

— Nu.

— Crezi că sunt sexy?

Ajungem la maşină, iar el deschide portiera din dreapta, fără să-mi răspundă.

— Carter, mă văicăresc eu, lungind ultima silabă.

Mă opresc în mijlocul trotuarului şi mă uit îmbufnată în ochii lui.

— Ce e, Quinn?

Îl cuprind de gât cu amândouă braţele şi mă ridic pe vârfuri ca să fiu mai aproape de buzele lui.

— Crezi că sunt sexy?

Carter mă priveşte îndelung. Mă ţine de şolduri cu vârful degetelor, ca şi cum n-ar fi în largul lui atât de aproape de mine, dar nici nu mă respinge.

— Quinn, tu ai fost mereu frumoasă. Ştii bine asta.

Îmi muşc buza de jos şi înclin capul. Aşa a crezut dintotdeauna? Oare Olivia are dreptate că e îndrăgostit de mine? Când sunt pe punctul de a-l întreba, lumea începe să se învârtă cu mine. Îmi simt capul plutind. Închid strâns ochii şi mi se face greaţă.

Carter ştie ce urmează să se întâmple, căci sare din calea mea la momentul potrivit. Voma se împrăştie pe ciment şi pe ghetele pe care mi le-a împrumutat Olivia.

— Îmi cer scuze, mama Oliviei! scâncesc eu.

Carter îmi dă părul la o parte de pe faţă; nu mai am ce vomita. Cred că mă duce la maşină, dar nu-mi amintesc când m-am aşezat sau când mi-am prins centura de siguranţă. Mă simt bine în întuneric, aşa că-l las să mă înghită în întregime.

±. cred că r^aş ft aici, dacă o -parte din ruine n-ar vrea să fiu. aici. orice ar însemna „aici".

2. ~~şi~~ ***dacă*** ~~sun*t~~ ***„aici" şi*** ~~asta e~~ ***o greşeală,*** ~~probabil~~ ***că*** ~~voi~~ ***învăţa ceva din*** ~~asta — ceva ce trebuie să învăţ.~~

3. Sui*t destuii uşi îuchlse şi ***tavane de sticlă în lume. ZjOna mea*** de ***confort n-ar*** trebui să fie uwi dintre

16. Cele mai naşpa chestii când eşti o fiinţă umană

Înainte de a putea să deschid ochii, trebuie să simt. Totul. Capul îmi zvâcneşte de durere, am gâtul uscat şi stomacul mă roade. Nu ştiu dacă *pot* să deschid ochii.

Îmi amintesc noaptea trecută şi toate scenele mi se par una mai îngrozitoare decât alta: eu căzând în mijlocul unui club de noapte, eu dându-mă la Carter, el respingându-mă, eu aproape vomitând pe el. Toate astea au fost adevărate?

Când, în sfârşit, deschid ochii, trag o sperietură straşnică. O fetiţă cu codiţe subţiri stă îngenuncheată lângă pat, holbându-se la mine.

— Ce drăguţă eşti! spune ea.

Este *ultimul* lucru pe care mă aştept să-l văd, aşa că scot un ţipăt scurt. Îmi pun palma peste gură, iar fetiţa se dă înapoi.

Uşa se deschide brusc. Lumina de pe hol se revarsă peste mine.

— Imani, strigă Carter.

Fetiţa încremeneşte, cu mâinile la spate.

— Ţi-am zis să nu vii aici.

— Voiam să văd doar...

El deschide uşa şi mai larg.

— Du-te şi mănâncă!

Fetiţa se încruntă şi iese în goană din dormitor.

Eu am rămas mută sub cuvertură, în patul lui dublu, şi nu-mi amintesc deloc cum am ajuns aici. El se uită la mine, ştergându-şi mâinile pe un prosop. Nu are tricou, dar poartă o pereche de pantaloni negri scurţi, de baschet. Ca de obicei.

— E valabil şi pentru tine. Vino să mănânci!

Uşa se închide în urma lui.

Mă ridic în capul oaselor şi mă uit în jos. Sunt îmbrăcată tot în rochia de azi-noapte. Îmi ating părul încâlcit. La naiba, nu l-am prins aseară! Nici nu-mi pot imagina ce figură am.

Cobor pe marginea patului şi mă ridic în picioare, dar o fac prea repede. Capul mi se învârteşte şi mă doare stomacul. Mă sprijin de pat, până când totul revine la normal. Totul, în afară de stomacul meu.

Când ajung la uşă, mijesc ochii din cauza luminii

care vine de pe coridor. Aud zornăit de tacâmuri şi voci de la o emisiune TV pentru copii. Mă târăsc spre bucătărie, unde îl găsesc pe Carter amestecând într-o oală cu terci de ovăz, pe un aragaz învechit.

— Ia-ţi un castron, spune el, făcând semn cu capul spre dulapul deschis, cu farfurii albastre de plastic.

— Nici nu-mi trece prin cap să mănânc, murmur eu.

— O să te simţi mai bine.

— Ăăă, părinţii tăi sunt acasă? mă uit îngrijorată în jur.

Nu-şi desprinde privirea de oală.

— Neah.

— Cât e ceasul?

— Vreo 8, cred, zice şi îşi scoate telefonul din buzunar. A, e 8:30, adaugă.

— Trebuie să-mi iau lucrurile de la Olivia. Ea pe unde e?

Carter lasă jos lingura şi se întoarce spre mine.

— Ţi le-am luat eu deja.

Arată spre living. Mă duc la uşă. Rucsacul meu e pe jos, în faţa unei canapele vechi, maronii, cu telefonul pus deasupra. Mă opresc când îl zăresc pe Auden adormit peste perne, cu un coş de gunoi lângă cap. Surioara lui Carter stă în faţa unui mic televizor, într-un colţ, uitându-se la nişte desene animate pe care nu le cunosc, pe Nickelodeon, mâncând dintr-un castron cu fulgi de ovăz, ca şi cum totul ar fi foarte firesc.

Când mă întorc în bucătărie cu lucrurile mele, mă simt şi mai rău, mă doare stomacul. Mă sprijin de cadrul uşii, închizând ochii.

— Te simţi bine?

— Trebuie să plec. Părinţii mei..., zic şi înghit în sec.

— Mai vedem filmul la tine?

Casc ochii, apoi scot un geamăt.

— Am uitat de asta.

— Ţi-am zis şi ţie, şi lui Auden. V-aţi mişcat atât de greu!

— Foarte greu.

Carter ridică din umeri.

— Dacă vrei, pot să conduc eu.

— Să conduci? Tu să-mi conduci maşina? Nici să nu te gândeşti. Faci mişto de mine?

Râd, clătinând prea repede din cap. El îmi citeşte pe chip.

— Coşul de gunoi e acolo!

Mă arunc înainte, prinzându-mă de marginile coşului, cu ochii strâns închişi. Vomitatul e pe lista mea cu *Cele mai naşpa chestii când eşti o fiinţă umană*, iar acum trebuie să adaug pe ea şi mahmureala. Totul mă arde, nările, gâtul, ochii. Vărs în coşul de gunoi.

— Cum spuneam... — râde Carter — ...vrei să conduc eu?

Mă uit peste umăr la el.

— Da, te rog!

Carter mă conduce la baie, unde mă schimb de rochie, încerc să-mi prind părul şi să mă spăl pe dinţi. Rimelul mi se prelinge pe obraji. Arăt îngrozitor. Şi mă simt şi mai rău decât îngrozitor.

Când ies de la baie, îl găsesc pe Carter scotocind prin şifonier.

— Stai o secundă! Trebuie să găsesc un tricou.

Mă uit la muşchii de pe spatele lui, de care aş vrea să mă lipesc, şi mă gândesc: *Ba nu, nu trebuie.*

— Poţi să-l trezeşti pe Auden? mă întreabă, privind peste umăr şi prinzându-mă cum mă holbez.

Cu ochii mari, mă întorc cu spatele la el.

— Dap.

Imani e ocupată în continuare cu televizorul, iar eu mă aşez pe canapea, la picioarele lui Auden. Îl bat uşor peste gleznă, strigându-l pe nume. Nu se clinteşte. Îl strâng de glezne şi-l scutur. Tot nimic.

Apoi mă las distrasă de pozele lui Carter de pe măsuţe. Doamne, ochii aceia! Mă holbez la o fotografie cu el din preadolescenţă, în care îşi ţine surioara în braţe. Ea îl priveşte încântată, dar el se uită la cameră, cu un surâs pe buze.

În timpul unei pauze publicitare, Imani vine la mine cu o privire nerăbdătoare, sprijinindu-şi mâinile de genunchii mei. Are genele la fel de lungi ca ale fratelui său.

— Cum te cheamă?

— Quinn, spun eu.

— Eşti iubita lui Carter?

Clatin din cap zâmbind.

— Dar Carter nu le lasă decât pe

iubitele lui să doarmă în camera lui.

— Imani, ce tot îndrugi acolo?

Carter intră în cameră, cu un tricou negru în mână. Încerc să nu mă holbez la el în timp ce se îmbracă.

— Ah! zice ea, surprinsă că el asculta. Îi spuneam că doar iubitele tale dorm la tine-n cameră. De exemplu, Liwy nu doarme acolo niciodată.

— Câte iubite? întreb.

Imani zâmbește.

— Multe, vreo 700. Dar tu ești cea mai drăguță.

Mă întreb dacă așa le spune tuturor fetelor.

— Imani, zice Carter, căscând ochii. Asta trebuia să rămână între noi.

Ea se întoarce spre el cu ochi de căţeluş.

— Nu, pentru că ai zis să nu-i spun mamei când rămân fetele să doarmă la tine, iar eu nu-i spun mamei. Îi spun lui...

Fetița mă privește cu un zâmbet.

— Cum te cheamă, îmi mai spui o dată?

— Quinn.

Se răsucește spre Carter.

— Queen[2].

Deschid gura, cu intenţia să o corectez, dar îmi dau seama că greşeala ei e, de fapt, o îmbunătăţire. *Queen Jackson.*

Carter se uită la expresia mea mulţumită şi pufnește în râs. Apoi dă din cap spre Imani.

— Ai dreptate. Așa am zis. Dar ce-ar fi să nu vorbim despre asta cu nimeni? OK?

Ea ridică din umeri, brusc dezinteresată de conversaţie când îi reîncepe emisiunea preferată.

— Tare față, Carter! Fă-o pe surioara ta să le ţină secret pe cele 700 de iubite ale tale, zic, ridicându-mă şi luându-mi rucsacul. Mă bucur să aflu că am dormit într-o baltă de... Dumnezeu ştie ce.

— Ai putea să-mi arăţi un pic de recunoştinţă! Puteam să te las să dormi pe canapea.

Ia cheile de pe masa de lângă uşă şi le bagă în buzunar.

— Că tot veni vorba... credeam că-l trezeşti pe Auden.

Se duce lângă canapea şi trage pătura de pe Auden, îl zgâlţâie de umăr şi-l bate uşurel peste faţă. Auden deschide ochii şi se ridică în capul oaselor.

Carter trebuie să fie foarte priceput la a observa feţele care spun *Mai am pupn şi borăsc*, pentru că îi îndeasă coşul de gunoi în mâini lui Auden, iar acesta îşi varsă şi sufletul acolo.

— Ce scârbos, zic eu, întorcându-mă cu spatele.

Carter se strâmbă.

— Tu vorbeşti!

Ia coşul de gunoi după ce Auden termină de vomitat şi, nu ştiu cum, nu-i e deloc scârbă. Eu, pe de altă parte, simt că o să vomit din nou. În timp ce Carter strânge gunoiul din bucătărie, Auden se aşază pe marginea canapelei, sprijinindu-şi capul în mâini.

— Pot să stau aici toată ziua?

— Trebuie să mergem la Quinn ca să vedem filmul, strigă Carter din bucătărie.

— Va fi OK, zic. O să-l vedem în camera mea. Am o canapea pufoasă şi un aparat de făcut popcorn.

Stau în pragul uşii — cât mai departe cu putinţă de coşul de gunoi.

Carter vine de la bucătărie cu un sac negru, mare, de gunoi în mână. Mă strâmb, încercând să-mi ţin respiraţia. Nu-mi pasă că jumătate din voma de acolo e a mea. Nu pot suporta mirosul.

— Imani, hai să mergem! Te duci acasă la mama Sandy.

Fetiţa oftează, sărind în sus, cu pumnii strânşi pe lângă

— Nu, te rog! Vreau să vin cu tine!

— Noi o să facem teme tot timpul.

Imani se încruntă, în timp ce Carter îşi pune pantofii.

— La fel de bine poţi rămâne aici, adaugă el.

Fetiţa mârâie, opreşte televizorul şi îşi urmează fratele la uşă. El o ajută să se încalţe cu nişte tenişi cu beculeţe, iar eu încerc să-mi controlez atracţia faţă de el. De ce e atât de adorabil? Apoi îngenunchează şi o lasă să i se caţere în spinare.

Ieşim din apartament şi mijesc ochii când dau de soarele dimineţii, în timp ce Auden se foieşte în spatele meu. Când ajungem la baza treptelor de ciment, Carter ne spune să aşteptăm, apoi o ia la fugă cu Imani chiţăind/răzând/legănându-i-se în spate. Zâmbesc. Nu mă pot abţine.

Aruncă gunoiul în tomberonul de pe cealaltă parte a parcării, apoi vine din nou în fugă spre noi. La final, răsuflă greu, la fel şi Imani, care-şi sprijină capul de umărul lui.

— încă o dată, spune ea.

El zâmbeşte.

— într-un minut.

Apoi ne îndreptăm spre complexul de apartamente unde locuieşte Olivia, traversând traficul aglomerat. Mă uit la cotul lui Carter, îndoit peste picioarele lui Imani. îmi amintesc cât am fost de aproape să-l sărut aseară, cât de mult încă-mi doresc să fac asta. Cred că încă sunt beată.

Când ajungem la apartamentul Oliviei, ne ducem spre scări, dar Auden rămâne în urmă.

— Hei, pot să aştept în maşină?

— Liwy nu-i aici, frate, zice Carter.

— Totuşi, spune Auden, lăsând capul în jos. Vreau doar să stau întins.

Scot cheile din buzunar şi deblochez portierele Mercedesului aflat în siguranţă, undeva în fundul parcării.

— Să nu vomiţi pe banchetă!

Auden se duce spre maşina mea, iar eu îl urmez pe Carter sus, pe scări.

— O evită pe Olivia? întreb.

— Tu nu ai evita-o? Kendrick i-a suflat-o lui Auden din braţe.

Bate la uşă. Imani încă îşi sprijină capul de umărul lui. Mama Oliviei deschide uşa.

— Hei, Carter! zâmbeşte ea somnoros. Imani! spune, după care se uită spre mine. Ţie, drăguţo, ţi-am uitat numele.

— Quinn.

— Quinn, repetă ea.

— Bună dimineaţa, mami. Te superi dacă ai grijă puţin de Imani? Trebuie să lucrăm la un proiect pentru şcoală.

Mama Oliviei se uită ba la mine, ba la Carter, dând din cap.

— Un proiect pentru şcoală, hm?

— Da, doamnă.

— Băiete, nu mă minţi tu pe mine. Intră, Imani!

—Jur că nu mint! Avem un proiect la istorie.

— Cum zici tu, spune femeia. Nu m-am născut ieri.

Mă uit la Carter, iar el clatină din cap, exasperat. O dă jos pe Imani din spate. Ea se îmbufnează şi ridică privirea spre el.

— Mă întorc imediat, spune el, mângâind-o pe cap.

Fata se strâmbă şi intră tropăind în apartament. Pantofii lumineză în tip ce păşeşte.

— Mulţumesc, mami.

Mama Oliviei dă din cap şi ne face cu mâna.

— îmi place de ea, zic, urmându-l pe Carter pe scări, până în parcare.

— Mama Sandy? Da, e grozavă.

— Nu, mă refeream la Imani.

Se întoarce spre mine zâmbind larg.

— A, da. Şi mie îmi place.

Când ajungem la maşină, îl găsim pe Auden ghemuit pe bancheta din spate, cu ochii închişi. Carter porneşte motorul, rânjind cu gura până la urechi şi trecându-şi uşor mâinile peste volan.

— Fii superatent, OK?

— Am văzut cum conduci tu. O să mă descurc de 10 ori mai bine. Promit!

Închid ochii şi, exasperată, îmi las capul pe spate.

În timp ce Carter conduce, stau cu ochii închişi pentru că mă doare capul îngrozitor. Retrăiesc seara de ieri şi felul în care Carter s-a uitat la mine. Nu-şi putea dezlipi ochii de la mine, aşa cum a zis Olivia. Retrăiesc clipa în care s-a apropiat de mine lângă zidul de cărămidă, când oamenii aceia au trecut pe lângă noi. Cum a uitat despre ce vorbea. Cum am uitat amândoi.

— Îţi mai aminteşti ceva de-asearăă? mă întreabă Carter, ghicindu-mi gândurile.

— Nu-mi amintesc nimic după ce am vomitat.

— Erai superpraf. A durat 20 de minute să te urc pe scări până la mine acasă.

Deschid ochii brusc.

— Stai aşa! Ce anume făceam?

îmi aruncă zâmbitor o privire.

— O luaseşi razna. Mă tot rugai să mă culc cu tine.

îmi cade faţa.

— Nuuuuu.

Ah, ce oroare!

Râde, dându-şi capul pe spate.

— Glumesc, Jackson.

— Nu face asta! mă încrunt, agitându-mi un deget spre el, atenţionându-l. Nu e deloc amuzant.

Pentru că, serios, aş fi putut face asta!

— Totuşi, ai luat-o razna aseară. Te-ai urcat toată pe mine, spunându-mi: „Crezi că sunt sexy, Carter?" Ai încercat să mă săruţi şi...

— Da, hai să nu mai vorbim despre asta.

El amuţeşte, dar îi zăresc surâsul discret.

— N-aveam idee că mă doreşti în halul ăsta.

— Taci, spun, strâmbându-mă la el. Eram beată.

Dă din cap, zâmbind pieziş, enervant.

— Tot ce contează e că l-am ţinut pe şantajist la distanţă,

îmi scot telefonul, să verific dacă am mai primit vreun mesaj. Nup, nimic.

— Nu, ce contează e că te-ai distrat, zice şi se uită la mine, cu sprâncenele ridicate.

Dau din cap aprobator, întorcându-mă cu faţa spre parbriz.

— Chiar m-am distrat.

Apoi închid ochii şi-mi las din nou capul pe spate.

— Dar ştii care e cea mai rea parte a acestei mahmureli? adaug.

— Care?

Mă întorc, ca să-l privesc.

— Aş mânca nişte pui prăjit.

— Ura! Putem să ne oprim la Popeyes? întreabă Auden, ridicându-se în capul oaselor.

Mă uit în spate, surprinsă. Puteam să jur că adormise. Carter râde.

— Sunt aproape sigur că nu e niciun Popeyes în zona în care stă Quinn.

— Nu e. Dar ce ziceţi de Jason's Deli? Mi-ar prinde bine nişte supă.

Auden se întinde la loc şi mormăie:

— OK, ar merge!

1. ~~*Trebuit* să-l vezi pe alţii *murind.*~~
2. ***s>lareea.***
3. ~~coustipaţia.~~
4. ***vomitatul.***
5. ~~sufletul predispus la prejudecăţi.~~

6>. Nu avem un buton dt la care să i*e oprim emoţiile.

J-. ~~Suivteru la mila ABN-ului şi a~~ ***moştenirii noastre.***

8. Mahmurelile.

jj. Nu putem alege de cine ne îndrăgostim.

Când ajungem acasă, maşina tatei e pe alee. Îl asigur din nou pe Carter că-l voi proteja, dar el nu râde. Pare agitat.

Ne dăm jos din maşină şi ne îndreptăm spre uşă — ajung prima, apoi Auden, apoi Carter. Îmi scot tenişii. Băieţii fac la fel. Apoi, în linişte, străbatem foaierul, în şosete. Mă uit în living şi mă întorc spre bucătărie.

— Totul e-n regulă, zic.

Îi conduc la etaj în camera mea şi îi pun să se aşeze pe canapea.

— Apă? îi întreb.

— Da, te rog, spune Auden.

Carter dă din cap că vrea şi el. Când cobor din nou, îl zăresc pe tata în bucătărie, vârându-şi tricoul polo în pantalonii kaki. Stomacul meu sensibil se face iarăşi ghem.

Tata mă aude şi se întoarce spre mine.

— Ah, ce bine că eşti aici. Mergem amândoi în vizită la Hattie azi.

Mă holbez la el, fără să spun nimic. Nu o spune ca şi cum aş avea de ales. Nu o spune cu vreun strop de îngăduinţă.

— Nu, azi trebuie să lucrez la un proiect.

— Quinn, zice el, oprindu-se furios în faţa mea. Cum poţi să spui asta, când bunica ta nu se simte bine?

— Nu pot s-o văd în halul ăsta.

Îmi dau lacrimile. Nu sunt pregătită să discut despre asta acum. Am nevoie de câteva ore de somn în plus. Vreau mâncare. Vreau timp.

— O să regreţi fiecare secundă pe care n-ai petrecut-o cu

Mă prinde de încheietură.

— Nu am de gând să te las să-ţi faci una ca asta, nici ţie, nici ei. Haide!

Mă întoarce spre el.

— Tată!

Mă trage spre foaier.

— *-Tată'.*

Refuz să merg la căminul ăla îngrozitor ca să o văd pe Hattie care nu poate merge fără ajutor, pe Hattie care probabil că nici nu-şi aminteşte cum mă cheamă, cu atât mai puţin cum arăt — o impostoare.

— Tată, opreşte-te! Nu pot să merg!

Mă retrag şi-mi ţâşnesc lacrimile. Dacă mă bagă în maşină, jur că sar cu prima ocazie.

— Desmond, nu o poţi obliga să meargă, dacă nu e pregătită! strigă mama din capul scărilor.

El încetează să mă mai tragă după el, dar nu-mi dă drumul la mână.

— Asta e problema ta, Quinn!

Se întoarce spre mine, cu ochi înlăcrimaţi, dar nu reuşeşte să calmeze lucrurile.

— Rămâi aici şi aşteaptă până când o să fii pregătită. Tu nu o să fii niciodată pregătită pentru nimic! Nu eşti în stare să-ţi alegi un apartament. Nu eşti în stare să-ţi alegi o specializare la facultate. Nu te poţi ridica de pe canapea ca să te duci să-ţi vizitezi bunica muribundă. E pe moarte, Quinn! Iar tu stai aici ca şi cum bunica o să trăiască

Cu un gest smucit, îmi dă drumul la mână.

— Să nu vii la mine plângând când o să moară fără să apuci să o mai vezi!

Se îndreaptă grăbit spre foaier, iar mama se duce repede după el.

Mă cutremur, holbându-mă la livingul pustiu, până când mi se înceţoşează privirea şi văd o mulţime de culori amestecate.

Carter mă prinde în bucătărie, înainte să cad. Nu ştiu când a venit la parter sau cât de multe a auzit, dar mă sprijin de el, bucuroasă că e aici.

Respir precipitat. Trag aer în piept, lipindu-mă de tricoul lui negru. Nu plâng. Plâng în *hohote*. N-am mai plâns aşa în faţa nimănui. Mă îndoiesc că va mai putea să mă considere frumoasă după faza asta.

Mama îl prinde din urmă pe tata la uşa din faţă.

— Jur, Desmond, că nu mă interesează despre ce e vorba. Dar nu ai voie să-i vorbeşti aşa!

— O să regrete asta pentru tot restul vieţii ei. Şi pentru ce? Pentru că-i e teamă s-o vadă pe Hattie „schimbându- se"?

— Hattie a fost puternică mereu! spune mama. Quinn nu se poate obişnui cu ideea că Hattie este altcineva.

— Asta nu-i o scuză. Nu pot să stau cu mâinile-n sân, s-o văd cum pierde timpul!

Glasul i se frânge când spune ultimul cuvânt. Apoi trânteşte uşa de la intrare.

Se face linişte, nu se mai aud decât suspinele şi plânsul meu. Carter mă dezlipeşte de el. îmi şterge obrajii. De-abia mai văd printre lacrimi, dar observ cum se încruntă şi cum face ochii mari.

Mama apare în spatele nostru. Carter îi întâlneşte privirea şi face câţiva paşi înapoi, ca să-i facă loc în faţa

— Carter, spune ea, fără să-şi ia ochii de la mine, du-te sus la ea în cameră. Quinn va veni şi ea într-un minut.

Mă uit la Carter peste umăr, mă şterg la ochi, ca să văd mai bine. Se îndepărtează cu spatele şi mă priveşte ca şi cum nu ar vrea să plece. Nici eu nu vreau să plece. Mă uit la mama. Vrea să discute cu mine despre ce s-a întâmplat adineauri, însă eu nu vreau decât să mă duc sus, să-mi mănânc supa cu brânză cheddar şi broccoli şi să mă uit cu prietenii mei la un film plicticos.

— Mamă, sunt OK, zic, privind-o în ochi.

îmi şterg obrajii cu palmele.

— Quinn, spune mama, încruntându-se. Tatăl tău a fost total deplasat...

— Putem vorbi mai târziu? Acum

vreau doar să..., zic şi arăt spre scările din spatele ei. Avem un proiect de făcut.

Se gândeşte, căutându-mi privirea, apoi dă din cap.

— OK, scumpo! Vorbim mai încolo.

Trec pe lângă ea şi-l urmez pe Carter la etaj.

Atmosfera e tensionată, dar pe măsură ce urc treptele, umerii mi se relaxează şi simt din ce în ce mai puţin nevoia să-mi cer scuze pentru lucrurile la care a fost martor.

Cred că nu există un loc perfect în care să vizionăm acest film. Casa lui Carter e destul de goală, nu există nici părinţi (din câte am remarcat), nici măcar un DVD player ca să vedem filmul. Acasă la Auden e maică-sa, care nu ne lasă în pace cât să ne uităm la tot filmul. Acasă la mine sunt părinţii mei, care se ceartă, şi fiica lor, care are o criză de nervi, astfel încât nici nu ne putem apuca să vizionăm filmul.

Şi ştim cu toţii că niciunul dintre căminele noastre nu e perfect. Iar între noi pluteşte o înţelegere reciprocă. O văd în felul în care Auden zace trântit la mine pe canapea, îndoit în forma literei L, punându-şi picioarele peste perne ca şi cum ar mai fi fost aici de o mie de ori. O văd în felul în care Carter pune mâncarea pe masă şi ne dă fiecăruia ce am comandat, ca şi cum nimic din ce s-a întâmplat adineauri nu e nou sau surprinzător sau *ciudat*. Ceea ce e de-a dreptul şocant, mai ales după ce m-a văzut în ipostaza mea cea mai urâtă. Nu-mi vine să cred că n-a luat-o la goană urlând, după ce m-a văzut în halul ăsta.

— Eşti gata, Jackson? mă întreabă el, ridicându-şi privirea spre mine.

Doamne Dumnezeule, tricoul lui e probabil încă ud!

— Mă duc să mă spăl puţin, răspund.

Dau fuga pe hol, până la mine în baie, mă schimb în cele mai comode pijamale, mă spăl pe faţă, apoi îmi hidratez părul şi-l leg.

Arăt mai bine. Nu grozav, doar mai bine.

Când mă întorc în camera mea, ei doi aproape că au terminat de mâncat. Mă aşez pe braţul canapelei, punându-mi picioarele pe pernă, şi pornesc filmul.

E plicticos, după cum ne aşteptam şi, după experienţa de azi-noapte şi după mâncarea de la

Jason's Deli pe care am înfulecat-o, adormim toţi trei, la nici jumătate de oră după ce începe.

Când mă trezesc, filmul s-a terminat. Nu cred că vreumul dintre noi a umplut o pagină cu notiţe. DVD-ul a rămas pornit, iar muzica zgomotoasă de generic se amestecă cu sforăitul lui Auden.

Ridic capul. Auden s-a întins pe cealaltă jumătate a canapelei, cu capul pe spate şi cu gura larg deschisă. Carter stă lângă mine cu capul lăsat pe spate, înclinat în direcţia mea, cu ochii închişi.

Picioarele mele sunt înghesuite la el în poală. îmi las capul pe spate, pe canapea, şi mă holbez la ecranul televizorului, savurând căldura şi apropierea lui Carter.

Apoi devin lacomă. Mă sprijin pe celălalt şold, ca să fiu cu faţa la el. Genunchii mei îi ating abdomenul. O mână îi aterizează pe coapsa mea şi cealaltă pe gambă, dar încă are ochii închişi. Mă uit la forma buzelor sale groase, la nasul lat, la locul în care face gropiţe.

Deschide ochii. Mă priveşte lung, calm, fără să rostească vreun cuvânt. în privirile noastre se citeşte revelaţia. îi simt mâinile greoaie pe mine. Şi mă înfierbânt. Transpir. Pantalonii mei de pijama sunt groşi şi căldura pe care o emană trupul lui este copleşitoare.

Mă gândesc din nou la toate modurile în care aş putea să-l sărut, dar înainte să apuc s-o fac, el spune, cu glas profund, adormit şi sexy:

— Sforăi când dormi!

— Cred că mă confunzi cu Auden! spun încruntată.

— Ştiu bine ce-am auzit! zâmbeşte, strângându-mă de gambă.

Obrajii îmi iau foc. îmi dau jos picioarele din poala lui şi mă ridic în capul oaselor.

— Eu nu sforăi.

— De unde ştii?

întind braţele deasupra capului şi casc. Când mă întorc spre el, văd că-mi admiră cu neruşinare trupul.

— Ştiu şi gata, zic, ridicându-mă şi trăgându-mi tricoul în jos.

Apoi mă uit peste umăr, în timp ce ocolesc canapeaua. El mă priveşte în continuare.

Când mă duc la parter, îl aud venind în urma

mea.

- Joc de cuvinte intraductibil. Queen=Regina. (N.t)

17. Lucruri pe care nu le-as fi făcut dacă aş mai fi avut jurnaluf

Uşa care dă spre curtea interioară se închide în urma
lui.

— Vrei să discutăm despre ce s-a întâmplat mai devreme?

Presupun că se referă la cearta dintre părinţii mei, la
plânsul meu în hohote şi la Hattie.

— Nu.

Aruncă un ochi spre mobila de grădină din spatele meu, apoi mă priveşte din nou. Mijeşte ochii, chiar dacă soarele nu mai este atât de puternic. Norii absorb lumina, aruncând peste tot o umbră cenuşie. Pare că o să plouă.

— Dar îţi mulţumesc pentru că m-ai consolat. Nu erai obligat s-o faci.

Mă simt mică ridicând privirea spre el. El stă relaxat, cu mâinile în buzunarele de la şort. Se uită în jos, la dalele de ciment dintre noi.

Mă duc spre balansoarul de pe veranda lui Hattie, iar el mă urmează, aşezându-se aproape de mine.

— Ştii, chiar dacă acum e diferită, e tot bunica ta. N-o pedepsi pentru că e bolnavă!

— N-o pedepsesc, spun, întorcându-mă şi lovindu-l peste cot cu braţul.

— Dar nici nu poţi accepta că acum e diferită, spune el

îi caut ochii şi-i răpesc un pic din calm. Apoi mă uit spre curte, spre cerul înnorat, spre iarba verde, spre cărarea care duce la piscină. După o vreme, spun:

— E greu să vezi o persoană pe care o iubeşti cum se deteriorează sub ochii tăi.

Se întoarce spre mine, cu o privire sumbră. Bat

uşor în balansoar.

— Ştii, ăsta e al ei.

— Ah!

Se ridică în picioare, speriat.

— Trebuie să…

— Nu, poţi să stai.

Îl prind de mână fără să mă gândesc, apoi îi dau imediat drumul. Îmi pun mâinile la loc, în poală.

— Ăsta e locul în care mi-a spus toate poveştile ei.

Se aşază din nou, cu atenţie.

— Spune-mi şi mie o poveste!

— OK.

Zâmbesc entuziasmată, apoi mă întorc spre el.

— Când Hattie era copil, trebuia să se ducă pe jos la şcoală. Şi nu oricum, avea de mers *kilometri* întregi. Nu ştiu câţi, dar mulţi. Unul dintre băieţii din vecini a încercat să se încaiere cu Hattie şi cu fratele ei când aceştia mergeau spre şcoală.

— De ce? întreabă Carter, uluit.

— Habar n-am! Pe vremea aia, oamenii se luau la bătaie de plictiseală.

Carter râde.

— Băiatul ăla de ce nu era la şcoală?

Îmi cercetează privirea, apoi zâmbetul mi se şterge, întrebarea lui mă face să-mi dau seama că nu ştiu mai nimic din povestea asta. De ce *tiu era* la şcoală? Poate că exista un motiv întemeiat pentru care băiatul s-a luat la bătaie cu ei. Nu-mi aduc aminte dacă era negru sau alb. Poate că era un vecin rasist care voia să-i împiedice pe copiii de culoare să meargă la şcoală…

— Nu mai ţin minte. Nu mi-am notat povestea.

— E-n regulă, spune el.

Dar nu e deloc în regulă, pentru că nici Hattie probabil că nu-şi mai aminteşte, astfel că întâmplarea e pierdută pentru totdeauna.

— Hei, uită-te la mine! zice Carter, întrerupându-mă din gândurile învălmăşite.

Îmi aţintesc ochii la el.

— Ce mai ţii minte? mă întreabă.

— Ăăămm, fac eu şi mă uit în altă parte, înghiţind în sec. Îmi amintesc doar că-i alerga în fiecare zi. Nu o prindea niciodată pe Hattie, dar punea mereu mâna pe Sonny, fratele ei mai mic.

Mă uit la figura lui Carter.

— Aşa că Hattie îl păcălea pe bătăuş, alerga în cerc în jurul lui şi-l făcea să se ia după ea, pentru ca Sonny să scape.

— Asta e o fază de desene animate, zâmbeşte Carter.

— Este.

Izbucnesc în râs, lăsându-mă pe spate în leagăn şi sprijinindu-mi ambele picioare de pământ. Mă gândesc la toate poveştile despre viteza pe care o avea Hattie. Mi-ar fi plăcut s-o văd alergând. Dar mi-o pot închipui, cu spatele drept, cu picioarele ei musculoase fugind prin ţărână. Era atât de puternică! Întotdeauna a fost foarte puternică.

Ne dăm în leagăn, privind în curte, fără să vorbim. Ce bine e să pot sta afară din nou! Să stau nemişcată ca un copac şi să las vântul să-mi mângâie frunzele.

Apoi, dintr-odată, din cer începe să toarne, iar ploaia cade şuvoaie peste casa mea. Opresc balansoarul şi inspir profund, lăsând mirosul de ploaie să pătrundă în mine.

— Doamne, ce-mi place când plouă!

Cobor din balansoar, mă duc la marginea curţii şi las stropii de ploaie să mi se prelingă pe mână. E răcoritor şi liniştitor. Mă uit peste umăr. Carter mă priveşte din balansoar, e la fel de încântat ca mine. Zâmbeşte când îmi întâlneşte privirea, fără să bănuiască nimic. Zâmbesc şi eu, apoi dau fuga şi-l stropesc pe faţă cu apă de ploaie.

Zâmbetul lui se transformă în uimire.

— Aşa vrei să te joci?

Se ridică în picioare. Izbucnesc în râs şi mă îndepărtez de el mergând cu spatele.

— Să nu cumva să-ndrăzneşti! Pijamalele astea sunt de mătase. Nu ai voie să le uzi.

El ridică din umeri, îndreptându-se spre marginea umbrarului.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte.

Întinde mâna în ploaie, iar eu o iau la fugă spre cealaltă parte a curţii. Dar el e mai rapid ca mine. Mă prinde de încheietură.

— Acum trebuie să te arunc în ploaie, zice el, trăgându- mă înapoi.

Mă rog de el, râzând:

— Nu, te rog, nu!

Mă zvârcolesc în braţele lui şi mă întorc cu faţa la el, cu o privire înnebunită. Îl împing în piept cu toată puterea, încercând să-i fac vânt în ploaie. El nu se clinteşte. Râde de tentativa mea jalnică.

Dar apoi îmi lipesc mâinile de abdomenul său musculos şi-mi înfig picioarele desculţe în pământ, folosindu-mi toată forţa pentru a-l împinge înapoi. Se deplasează câţiva centimetri, cu un surâs diabolic pe buze. Apoi mă prinde de braţe.

— Dacă ajung în ploaie, te iau cu mine.

— Îţi urez baftă!

Continui să-l împing până când se izbeşte cu spatele de un stâlp pe la marginea curţii interioare. Ploaia picură pe iarbă la câţiva centimetri distanţă de tălpile noastre. Stropii cad pe ciment, alţii ne udă picioarele.

Când mă uit în ochii lui, cu un zâmbet jucăuş pe buze, observ că lui i s-a şters zâmbetul. Pare cufundat în gânduri. Are spatele lipit de stâlp, iar eu am rămas în aceeaşi poziţie, cu mâinile lipite de abdomenul lui. Fără niciun cuvânt, mă trage de braţe şi tălpile îmi aterizează pe şosetele lui negre. Trupurile noastre sunt foarte aproape unul de celălalt, la fel şi respiraţia.

Zâmbetul meu dispare. Mă uit la lănţişorul de la gâtul său, la barba scurtă, la buzele lui.

— Te rog, nu mă arunca în ploaie, spun încet, emoţionată şi cu răsuflarea întretăiată.

Degetele lui îmi alunecă pe mijloc.

— Nu te arunc.

Ploaia se transformă într-un zgomot alb şi îndepărtat, iar el se apleacă spre mine. Eu îmi ridic capul, aşteptând cu nerăbdare să-i simt respiraţia, căldura buzelor.

Apoi, în spatele nostru, se deschide uşa care dă în curte.

Oftez şi mă desprind din braţele lui Carter.

— Carter!

Imani ţâşneşte în goană, netulburată de faza pe care a întrerupt-o, sărindu-i în braţe. Şi imediat în urma ei, apare Olivia, care îmi zâmbeşte cu subînţeles.

— Liwy m-a învăţat să fac coliere,

ţipă Imani, atârnându-i-se de gât.

Mă duc la Olivia, care de-abia *aşteaptă* să-mi spună: *Ţi- am zis eu!*

— Dacă aş fi ştiut că întrerup festivalul de giugiulealã, aş mai fi aşteptat câteva minute.

— Şşşt! Nu s-a întâmplat nimic.

O conduc înapoi în casă. Carter şi Imani ne urmează

— Nu s-a întâmplat nimic *deocamdată,* îmi şopteşte ea la ureche.

Apoi mă opreşte la baza treptelor, uitându-se la mine cu teamă.

— Auden e aici?

— Ah! fac eu şi mă uit la Carter, care se apropie. Ăăă, mda, e la etaj.

— Serios? face ea, căscând nişte ochi mari şi agitaţi.

— Ar trebui să-l laşi în pace, Liwy.

îl priveşte pe Carter cu severitate.

— Trebuie neapărat să-i explic despre Kendrick. Am făcut o mare greşeală plecând cu el aseară.

— Sigur că a fost o greşeală, zice necruţător Carter.

Apoi intervine Imani.

— Hei, Queen! Asta e casa ta?

Zâmbesc pentru că-mi place numele pe care mi l-a dat. Apoi dau din cap. Ea se zbate să se dea jos din braţele lui Carter şi vine în fugă la mine.

— Pot să-ţi văd camera?

Mă ia de mână şi îi simt palma mică şi moale. Apoi îi conduc la etaj pe ea, pe Olivia şi pe Carter. Auden se uită spre canapea când ajungem sus.

— Mulţumesc că m-aţi abandonat, spune el. Puteaţi să mă treziţi...

Se opreşte când dă cu ochii de Olivia în urma mea.

— Hei, Audee, spune ea timid. Putem să discutăm?

Atmosfera e extrem de tensionată.

— Aşa, camera mea e pe-aici, zic, conducându-i pe Imani şi pe Carter pe holul întunecat şi lăsându-i pe Olivia şi pe Auden în atmosfera de tensiune stânjenitoare.

Când aprind lumina, Imani îmi dă drumul la mână. Rămân în prag, uitându-mă la camera mea de parcă şi pentru mine e prima oară când o văd.

Pereţi roz, fără tablouri, comoda plină de produse cosmetice, biroul cu nenumărate hârtii împrăştiate pe el, cu ulei de cocos şi discuri pentru pick-upul meu.

Imani chiţăie, alergând şi sărind în patul meu, uitându- se la modelul floral roz cu galben de pe pătură.

— Ce pat uriaaaş! zice ea. E la fel de mare ca patul mamei. Nu-i aşa, Carter?

— Să fii sigură!

E aproape de mine, făcându-mă să tremur. Trece pe lângă mine şi se aşază pe marginea patului, uitându-se în jurul său.

— Nu eu am ales cum să-mi vopsesc pereţii. Sunt roz de când m-am născut.

Carter se apleacă în faţă, sprijinindu-şi braţele de coapse. Mă uit la scena cu el aşezat pe patul meu, întipărindu-mi-o în memorie.

— Ce culoare ai folosi? Bleu?

Scot un mic oftat surprins.

— Ca să fiu sinceră, da. De unde ştii?

— E evident, zice, ridicând din umeri cu un surâs. Iar eu sunt un fin observator.

Zâmbesc şi eu. Replica aceasta îmi e familiară.

— Unghiile tale se asortează întotdeauna cu suportul telefonului, lămureşte el lucrurile.

— Şi mie îmi place albastrul! strigă Imani, sărind din pat şi alergând spre birou.

Carter se duce spre ea şi amândoi se uită la discurile mele. Eu stau pe pat, uitându-mă ce reacţie are el când vede albumele meu cu Mary J. Blige şi cu Lauryn Hill.

— Ştii, e o nebunie. Credeam că ai liste pe toţi pereţii.

Se răsuceşte, rezemându-se de birou, în timp ce Imani găseşte cutia mea cu sticluţe de ojă.

— Listele îşi au locul în jurnal.

El dă din cap aprobator.

— Normal, de ce ţi-ai posta sentimentele pe pereţi? Oricum nu ai intenţia de a le împărtăşi vreodată cu cineva. Corect?

— O spui de parcă ar fi ceva în neregulă.

Trag de un fir de aţă care-mi iese din pijamale.

— Chiar tu cu gura ta ai spus că e un obicei nesuferit. Zâmbesc, ridicând privirea. El vine spre mine, cu mâinile în buzunare.

— Şi ce ai mai făcut de când nu mai ai jurnalul? Chicotesc, rupând firul şi făcând din el o biluţă minusculă, între arătător şi degetul mare.

— Am dat pe dinafară.

— Cum adică ai dat pe dinafară? întreabă, postându-se în faţa mea.

— Am spus şi am făcut *mult prea multe* lucruri.

Pare că-şi aminteşte că era cât pe ce să ne sărutăm acum câteva minute. îmi las ochii în jos, pentru că nu mai am curajul pe care l-am avut mai devreme, când ploua şi părea că ne aflam pe mica noastră insulă.

Imani vine în fugă la mine, aducând o ojă bleu.

— Poţi să-mi dai pe unghii cu culoarea asta?

— Poate data viitoare, Imani, spune Carter.

Ea se întoarce îmbufnată spre fratele ei.

— Categoric, data viitoare, o asigur.

Fetiţa zâmbeşte şi dă fuga să pună oja la loc.

— Du-te s-o cauţi pe Liwy. Spune-i că plecăm.

Ea iese în goană pe uşă, strigând:

— Livvy!

Apoi rămânem doar noi. El zice:

— Ca să ştii, eu cred că tot ce ai spus şi ce ai făcut a fost perfect.

Trece pe lângă mine, ieşind din cameră şi adăugând:

— N-ar fi stricat să spui şi să faci mai multe.

— În ce privinţă? întreb, înclinând din cap.

— în privinţa sentimentelor tale.

Trece pragul, aruncându-mi o ultimă privire, fenomenală, apoi dispare pe coridor.

1. ***N-aş f vorbit cm. Olivia Thornas şi nu m-aş f împrietenit cu ea.***
2. ***Nu m-aş*** ~~fi dus la~~ ***Houston şi nu*** ~~rni-aş fi analizat prejudecăţile faţă~~ ***de propria-mî*** ~~rasă.~~
3. ~~N-aş ft vorbit~~ ***cu*** ~~carter Beu.uett~~ ***despre*** ~~tata, stereotipii şt oreo.~~
4. ~~N-aş ft vorbit ou carter Beu-uett~~ ***despre*** ~~listele şt seu.tikueu.tele mele.~~

s. ~~N-aş ft ieşit tu, oraş şi rt-aş ft văzut o faţă total diferită a cumiuţelului de~~ ***Auden Reynolds.***

b. Nu ~~m-aş fi îmbătat~~ ***mangă într-un*** ~~olub de noapte şi nu m-aş~~ ***ft*** ~~trezit tu, patul lui Carter-Beu.uett.~~

J-. Nu aş ~~fi avut atâtea ocazii tu, care să-l sărut pe carter Beu.uett.~~

18. Motivele pentru care nu am dormit în acea noapte

în sfârşit, seara, şantajistul îmi scrie: Ai timp până mâine la miezul nopţii să mai faci ceva.

Îi trimit lui Carter o captură de ecran. El întreabă: **Deci... ce-o să urmeze? Hattie? Columbia? Destany?** Apoi, într-un alt mesaj: **Matt?** Ca şi cum ar fi făcut un efort să pomenească de posibilitatea asta.

Însă, de fapt, am uitat total de acest punct de pe lista mea — *Să recunosc că-l iubesc pe Matthew Radd*. Brusc, *iubesc* pare un cuvânt mult prea mare.

Nu vreau să fac nimic din toate astea.

Când ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat între tine şi Destany?

Se poartă ca şi cum i-aş fi promis că o să-i povestesc, ca şi cum ar fi îndreptăţit să afle povestea asta. Dar după ce m-a consolat aseară, la concertul Vontae, poate că n-ar fi rău să-i spun.

Mâine? Oricum, veniţi la mine să ne uităm la ultimul film, corect?

Da. Sau aş putea să te sun să-mi povesteşti acum.

Pulsul meu o ia la galop. Să mă sune? Adică să vorbim? Cu pauze şi tăceri stânjenitoare şi gâfâieli şi cuvinte? Mă înfior de nerăbdare. Mă întorc pe burtă în pat. **OK.**

Mă sună, iar eu mă holbez la numele de pe ecran. *Carter Bennett.*

Răspund.

— Hei!

— Hei!

Lungeşte cuvântul cu câţiva i.

— Eşti în pat?

— Da. Tu?

— Şi eu, spune el.

Îmi imaginez scena: are capul pe perna pe care mi-am pus eu capul azi-noapte, e învelit cu pătura albastră, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri. Mă rog, aşa cred... nu ştiu cum stă el în pat.

Apoi mă întreabă, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile:

— Cu ce eşti îmbrăcată?

Zâmbesc, surprinsă.

— Carter, ce replică deplasată!

— De ce? râde el. Ca şi cum tu nu te-ai gândit la asta.

Ba m-am gândit.

— Nu te juca, te rog, cu mine, zice el.

— De ce vrei să ştii? *Tu* cu ce eşti îmbrăcat?

— Cu nimic, răspunde.

Deschid gura, dar nu pot spune nimic. Nimic, adică exact ce poartă el.

Carter râde.

— Glumesc, Jackson.

Mă înec, răzând nervos.

— Neah, am lenjerie şi şosete. Sincer, nu ştiu cum de sunt îmbrăcaţi oamenii în pat din cap până-n picioare. Pentru mine sunt prea multe haine.

— De acord.

Tăcere completă. Mă întreb ce mutră are în aceste clipe.

— Eşti de acord? Ce vrea să-nsemne asta? Cu ce eşti îmbrăcată, Jackson?

— Exact ca tine, în afară de şosete.

— Uhuuu,

strigă el. La naiba! Îmi
muşc buza de jos.
— În fine! Nu despre asta e vorba.
— La început nu era, dar acum e. Când spui că eşti îmbrăcată la fel ca mine, asta include vreo bluză?
— Carter!
— Ce? E o informaţie esenţială.
— Vrei să-ţi spun despre Destany sau nu?
— Sincer, nu ştiu dacă mă pot
concentra acum la asta. Îmi acopăr buzele ca şl
cum mi-ar putea vedea
zâmbetul.
— Atunci, închid.
— Stai puţin, nu!
Inspiră profund, pentru a se calma.
— OK, OK. O să fiu în regulă.
Izbucnesc în râs.
— Eşti sigur?
— Da. Continuă cu povestea.
Pentru că eu nu zic nimic, el insistă, cu un glas care-mi dă fiori pe şira spinării:
— OK, zic, inspirând la fel de profund. Ai auzit de petrecerea dată de Chase la el acasă, weekendul trecut?
— Am auzit de ea, da.
— Eram acolo cu Destany şi Gia. Stăteam afară, iar Gia se plângea unui grup că o doamnă de culoare o acuzase că furase de la Gap, ceea ce era *adevărat*, spun eu şi îmi dau ochii peste cap. însă în timp ce se văicărea, îi zicea doamnei aleia *cuvântul ăla care începe cu C*.
După care adaug în şoaptă, simţind din nou ruşinea din acea seară:
— Iar eu am stat acolo, pur şi simplu, şi am lăsat-o să vorbească aşa.
Carter nu spune nimic. Credeam că o să sară cu gura pe mine că sunt o laşă, însă nu o face.
— Când Gia şi-a dat seama că sunt şi eu acolo — spun, şi glasul mi se îneacă — a zis ceva de genul: „O, Doamne, e şi Quinn aici?" Apoi toată lumea s-a uitat la mine.
— Ce îngrozitor!
— Şi asta nu e partea cea mai rea.

După ce şi-au dat seama că sunt acolo, Destany, *cea mai bună prietenă a mea*, le-a spus: „Nu vă faceţi griji în privinţa lui Quinn. Oricum, ea este, practic, albă".

Închid ochii, ascultându-i respiraţia. încă mă doare să retrăiesc acel moment, pentru că eu credeam că Destany o să-mi ia apărarea, pe când ea m-a tratat cu dispreţ: şi pe mine, şi sentimentele mele. Nu aveam voie să mă simt jignită. Aşa a presupus ea.

— Cred că am plecat de-acolo fără să dau explicaţii, pentru că mi-era ruşine cu mine însămi. Nu era prima oară când au spus chestii rasiste, dar a fost prima oară când mi- am dat seama că pot vorbi despre mine. înţelegi ce vreau să spun?

— Ştiu exact ce vrei să spui.

Îşi alege vorbele cu mare atenţie.

— Cred că vine o vreme când trebuie să înveţi ce înseamnă asta pe propria piele. E ca o revelaţie.

— Tu când ai avut revelaţia asta? îl întreb.

— Mai ţii minte când îţi spuneam că înainte mergeam la şcoala de stat?

Dau din cap ca şi cum m-ar putea vedea.

— Despre cum prietenii mei albi credeau că eu sunt excepţia de la stereotipurile lor?

— Da.

— Aveam 9 sau 10 ani, iar prietenul meu cel mai bun, Derrick, dădea o petrecere la piscină.

— Vai de mine!

— Dap! izbucneşte el în râs. Ştii bine în ce direcţie se duce povestea. A zis că toată lumea e invitată, dar am remarcat că eram singurul negru de pe lista de oaspeţi. L- am întrebat de ce şi ghici ce a zis?

— Spune-mi!

— A zis: „M-am gândit că n-o să vină nimeni". Adică, ceva de genul: „Pentru că oamenii de culoare nu ştiu să înoate, în plus, ei cred că apa le strică părul sau cam aşa

— Uau! Am crezut că a invocat un motiv, nu *două*. Şi tu ce-ai făcut după ce a zis asta?

— Nimic. Pur şi simplu, nu m-am

mai jucat cu el, aşa cum şi tu te-ai îndepărtat de Destany.

— Serios? spun, iar asta mă pune pe gânduri. Deci, dacă ai face o listă cu şapte lucruri de care te temi, ce ai scrie pe ea?

Nu-mi răspunde imediat. Aud cum se foieşte în pat şi-l las să se gândească. După o vreme, spune:

— Mă gândesc la multe lucruri.

— Cum ar fi?

Face o pauză.

— Păi, dacă ţi le spun, o să mă simt presat să le fac. Cum ar fi să te laud, Quinn. Eşti incredibil de curajoasă. Ştii

Deschid ochii şi rămân cu gura căscată. Nu m-am considerat niciodată curajoasă. Mă bucur să aud asta, mai ales din partea lui Carter.

— Nu sunt chiar aşa!

— ~~Ba eşti!~~

— Şi v-am avut pe voi, care m-aţi ajutat.

El face o pauză şi murmură ceva.

— Poate că dacă ne-ai fi avut şi tu pe noi atunci, ţi-ar fi fost şi ţie mai uşor, îi spun eu.

— Poate! zice el, cu glas cântat.

Amuţesc, cu telefonul între ureche şi pernă. Nici el nu spune nimic. îmi imaginez că stă în aceeaşi poziţie. Niciunul dintre noi nu scoate niciun sunet câteva zeci de secunde. Apoi:

— Quinn!

îmi rosteşte numele dintr-o singură suflare, ca o amintire, ca şi cum numele meu i-ar fi stat pe limbă şi nu şi-a dat seama când l-a lăsat să-i scape.

— Carter!

îi rostesc numele în acelaşi fel.

E trecut de miezul nopţii. Sunt obosită, mai ales după seara trecută, dar nu sunt pregătită să închid telefonul.

Glasul lui, cuvintele lui, prezenţa lui mă alină. Recunosc că aşa este. Mă consolează.

— Deci, zice el, chiloţei şi sutien sau doar chiloţei?

Mă răzgândesc. Nu mă mai simt alinată.

— Carter, cred că nu ar trebui să mă întrebi aşa ceva!

— De ce să nu te întreb?

— Pentru că e o porcărie şi noi nu suntem aşa.

— Nu suntem porcoşi?

— Nu suntem *împreună*.

— Şi? Nu despre asta e vorba.

— Atunci despre ce anume e vorba? Ce vrei să obţii ?

El expiră dramatic.

— Împăcare.

— Nu e treaba ta, Carter.

îmi trag pătura până la bărbie.

— Bine, ai dreptate, Jackson, spune el, renunţând.

Mă întorc pe o parte, cu faţa la perete. De ce mă simt atât de dezamăgită că a lăsat-o baltă?

— Ar trebui să-nchid, spune el. S-a făcut târziu.

— Da, OK.

— Noapte bună, Quinn!

Aceste trei vorbe simple fac să mi se agite fluturii în stomac. Simt că plutesc cumva, deasupra trupului meu, ca şi cum Carter Bennett n-ar putea să-mi spună *mie* noapte bună.

— Noapte bună, Carter!

După ce încheiem discuţia, las telefonul cu faţa în jos pe saltea şi închid ochii. Sunt mai trează acum decât am fost toată ziua. N-ar trebui să mă simt atât de entuziasmată. N-ar trebui să-mi fie dor de el. N-ar trebui să iau telefonul şi să-i scriu: **Doar chiloţei.**

Dar o fac.

i. Carter îmi răspunde: doamne Tumntztultf Ce mi-ai făcut?

a. încerc să-mi dau seama ce a vrut să spw*ă. |-am făcut ceva rău?

3. Ml-l închipui în -pat, gândindu-se ta mine îmbrăcată în Lenjerie intimă.

4. Ceea ce înseamnă că şi eu mă gândesc La el îmbrăcat îrv. Lenjerie intimă.

5. Sui*t destul de sigură că amândoi ne gândim la asta îi* acest moment şi nu cred că-mi ooi*vii*e

această descoperire.

~~£>. Nu. ştiu cum ***ar trebui*** să mă ***fort*** mâine, în preajma lui. îmi imaginez toate scenariile posibile.~~

~~***J-.*** şi-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat cu moi dacă olivia şi lmani ar mai fi aşteptat afară cinci minute.~~

~~e. îmi dau seama că nu i-am dat niciun mesaj lui Matt ieri, şi că nici nu vreau.~~

~~Aşa că acum nu ştiu ce înseamnă asta pentru lista mea cu lucruri pe care trebuie să le fac, pentru că, dacă ar trebui să-i destăinui cuiva sentimentele mele, acela e carter.~~

~~10. Cred că o să fac asta. Mâine.~~

19. Cum este să-l săruţi pe Carter

Carter mi-a scris mai devreme, în cursul dimineţii: Lucrurile n-au mers bine între Olivia şi Auden. Aşa că Auden nu vine azi. Vin doar eu.

Drept care intru în panică. Nu ştiu cu ce să mă îmbrac. Nu am nimic la fel de sexy ca rochia aceea roşie.

Tata vine la uşa camerei mele, surprins să mă găsească înfăşurată în prosop.

— Ce se întâmplă?

Se apropie, trecând pe lângă hainele mele aruncate în dezordine.

— Tată, nu am haine. Nu am *nimic,* doar ţoale largi şi — scot din dulap un tricou alb cu dantelă şi zorzoane — ce-o

Tata se aşază la mine pe pat.

— E din cauza acelui băiat? Carter, nu?

Sunt surprinsă că-şi aminteşte numele lui. Dar apoi îmi dau seama că stă pe patul meu şi că singurul moment în care intră la mine în cameră e atunci când vrea să discutăm.

Când vede că mă uit la el, bate cu mâna pe saltea.

— Vino şi stai lângă mine!

~~*Mă duc lângă el, pe pat, cu precauţie.*~~ *Doamne, fă să nu fie vorba despre Columbia!*

Tata se uită la propriile sale mâini, pe care şi le

ţine în

— Vreau să-ţi cer iertare pentru cum ţi-am vorbit ieri despre Hattie.

Ah! La asta nu mă aşteptam, mai ales pentru că tata nu- şi cere niciodată scuze. Nu răspund, căci ce-i poţi răspunde cuiva care-şi cere iertare? Mulţumesc? Te iert? E-n regulă? Nimic din toate astea nu pare potrivit. Nimic nu pare autentic.

Ridică privirea la mine.

— Când mi-am pierdut tatăl, m-am înfuriat foarte tare pe el pentru că a murit. Mi se părea că a murit ca să regret eu că am plecat la Columbia. Nu şi-a dorit niciodată să plec atât de departe.

Dau din cap. Ştiu asta despre bunicul.

— M-am întors de la New York la înmormântare şi să petrec cât mai mult timp posibil cu Hattie. Şi tu ar trebui să-ţi petreci timpul cu ea.

— Tată, Hattie de acum nu e Hattie pe care o cunosc. Mi- e teamă de cine e ea acum. Mi-e teamă că nu-şi mai aminteşte cine sunt.

Se uită la mine, rănit.

— Sigur că-şi aminteşte cine eşti, Quinn. întreabă de tine de fiecare dată când o vizitez.

Casc ochii şi buzele încep să-mi tremure.

— Serios?

— Da, scumpo! zice şi mă prinde de bărbie. Sigur că da.

Nu am văzut-o pe Hattie de peste un an. Şi, în tot acest
timp, în ciuda bolii Alzheimer care se înrăutăţeşte, încă întreabă de mine.

Tata se ridică în picioare.

— îmbracă-te, spune el.

îl privesc cum se îndepărtează şi vorbele sale îmi răsună în minte. *întreabă de tine de câte ori o vizitez.* Hattie a mea întreabă de mine. Poate că e ea, cea adevărată, nu doar corpul persoanei care a fost odinioară. Poate că e încă acolo, cu mintea ei.

— Stai, tată, strig după el.

El se întoarce spre mine, în cadrul uşii.

— Trebuie să mai vorbesc ceva cu tine.

— Ce s-a întâmplat?

Vine până în mijlocul camerei mele, dar nu ia loc. E intimidant, dar nu pot evita chestia asta la nesfârşit. Nu m-am mai putut uita normal la el la fel din ziua în care Carter şi Auden au venit prima dată la mine acasă. Vreau ca tata să-mi spună că e exact cine cred eu că e, că amicul meu Carter a interpretat greşit toată situaţia.

— Tată, ce s-a întâmplat cu Carter în ziua aceea în care l- ai găsit în casă?

Se uită la mine cu ochi mijiţi, gata să mă atenţioneze agitându-şi degetul în faţa mea şi să urle la mine pentru că am redeschis subiectul, în schimb îi cad umerii şi oftează.

— Quinn, draga mea, de ce mai discutăm despre asta?

— N-am discutat niciodată, spun. Şi nu pot înceta să mă gândesc, tată, pentru că pielea mea e de aceeaşi culoare ca pielea lui Carter şi nu ştiu ce înseamnă asta.

Îmi muşc buza ca să mă abţin, dar simt cum tot ceea ce am ţinut în mine iese la suprafaţă, iese ca să fie auzit, văzut şi, în cele din urmă, recunoscut.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, pentru că nu ştiu cum mă

Îşi lasă ochii în jos, apoi vine şi se aşază din nou lângă mine pe pat.

— Văd o fată de culoare uluitoare, isteaţă, talentată şi frumoasă.

— Şi când te uiţi la alte fete care arată ca mine, tot asta

— Desigur, Quinn! se încruntă el.

— OK, atunci te rog să-mi explici ce s-a întâmplat cu Carter.

Mă sprijin de el cu ochi rugători.

— Am făcut o greşeală, ridică el din umeri şi tulburarea i se citeşte în ochi. Nu am dormit în ultima vreme şi, sincer, nu cred că am văzut vreodată vreun băiat care să semene cu Carter la noi în casă. *Niciodată*.

— Deci ai crezut că încerca să ne jefuiască?

Îşi coboară privirea către mâini, pe care şi le ţine din nou în poală.

— Habar n-am ce-am crezut. Dar da, poate că da, spune el şi îşi ridică privirea ca să se

uite în ochii mei. Dar te rog să nu-mi pui la îndoială dragostea pentru tine şi cât de mult te preţuiesc. Am făcut o greşeală cu Carter şi, sincer, a fost un fel de trezire la realitate. Am nevoie de mai mulţi prieteni negri.

— Ai avut vreodată prieteni negri?

Nu mi-l pot imagina cu prieteni de culoare, nici în liceu, cu atât mai puţin în timpul facultăţii.

— La Columbia nu aveam decât prieteni de culoare. Eram membru al BSO[1]. Am mai discutat despre asta! scuturã el din cap. Întotdeauna te faci că nu mă auzi când vorbesc despre Columbia.

— În fine, cum zici tu, spun, dându-mi ochii peste cap.

Să nu îndreptăm armele împotriva mea.

— Oricum ar fi, am nevoie de mai mulţi oameni de culoare în viaţa mea. Până acum, nu mi-am dat seama cât de important e lucrul ăsta. Când ai prieteni de culoare, te simţi cu adevărat... *împlinit*.

Tac mâlc, iar cuvântul *împlinit* îmi răsună în urechi. Ştiu exact ce vrea să spună. Faptul că îi am pe Olivia şi pe Carter alături, fie şi pentru o scurtă perioadă de timp, mi-a schimbat viaţa. Cu ei am avut conversaţii şi experienţe pe care nu le-aş fi putut avea niciodată cu Matt, iar cu Destany nici atât.

— Aşadar..., zic eu, mă gândeam că, dacă tot eşti într-o dispoziţie care te îndeamnă să-ţi ceri scuze, Carter trece astăzi pe-aici.

Se ridică în picioare. Îl privesc cu îngrijorare, cum se îndreaptă spre uşă. Pe hol, se opreşte şi se întoarce spre

— Bine, da. Poate c-o să fac lucrul ăsta.

Carter îşi face apariţia pe la prânz. Cobor rapid la parter, dar tata deja deschide uşa de la intrare.

Când ajung în foaier, Carter tocmai îşi scoate încălţările. Poartă un şort negru de sport, cu talia joasă, un tricou alb cu ţinte strălucitoare. Ochii ni se întâlnesc, apoi se holbează la picioarele mele expuse în aceşti pantaloni superscurţi şi la decolteul meu generos în acest tricou.

Tata se întoarce şi se uită încruntat la ţinuta mea.

— Carter, te rog să iei loc la bar. Quinn, hai până sus să discutăm ceva.

Trece pe lângă mine, spre bucătărie, aruncând fulgere din ochi. Însă apoi, preţ de o secundă, rămân singură cu Carter.

— Hei! zice el, apropiindu-se timid.

— Hei!

Un zâmbet stânjenit îmi apare pe buze, pentru că-mi amintesc de discuţia noastră de azi-noapte.

— Quinn! mă strigă tata din bucătărie.

Tresar speriată şi mă grăbesc să-l ajung din urmă. Mă uit peste umăr cum Carter intră după mine în bucătărie, cu un zâmbet larg, studiindu-mă.

Simt fluturi în stomac. Ajung la etaj cu răsuflarea tăiată, unde tata mă aşteaptă cu mâinile în şolduri.

— Schimbă-te! Acum!

Trec pe lângă el dându-mi ochii peste cap.

— Ce să schimb?

— Tot!

Îmi scot şortul şi tricoul şi îmi trag pe mine o pereche decentă de pantaloni scurţi Nike şi un tricou alb. Când revin la parter, tata stă sprijinit de bar, vizavi de Carter.

— Nu a intrat niciodată în casă la noi o persoană de culoare, în afară de cei din familie, de ani *întregi*.

Carter dă din cap, holbându-se la blat. Mă aşez lângă el, sperând că astfel se va simţi mai comod.

— În partea asta a oraşului e greu să găseşti familii de culoare. Iar fata asta, spune tata, uitându-se spre mine, a avut doar prieteni albi. Desigur, asta nu este o scuză. Poate că e şi din vina mea, dacă stai să te gândeşti. E un efort conştient să lupţi împotriva prejudecăţilor, chiar din partea oamenilor de culoare, şi-mi dau seama că eu nu am luptat de mult timp împotriva lor, zice tata şi apoi arată spre Carter. Fă-mi o favoare şi rămâi prin preajmă. Îmi place că eşti prieten cu fiica mea.

Carter se uită la mine şi zâmbeşte.

— Dacă mă acceptă…

Mă fac mică în scaun, incapabilă să-l privesc azi, cu farmecul lui. Mă răsucesc şi-mi înăbuş un zâmbet. Mă gândesc la toate scenariile care mi-au trecut aseară prin minte.

— La ce fel de inginerie te gândeşti?

întreabă tata, smulgându-mă din gândurile mele.

— Civilă, răspunde Carter.

— Stai puţin! Ţi-ai ales să studiezi ingineria? îl întreb pe Carter.

Eu de ce nu ştiam asta?

— La UT, cu bursă integrală, îmi zice tata, cu braţele încrucişate la piept.

Eu de ce nu ştiam asta?

— Mergi la UT? Cu bursă integrală?

Acest om care nu participă şi care pare că doarme la ore a primit o bursă integrală de la universitatea care pe mine m-a pus pe lista de aşteptare? Uimirea mea e probabil mai mult decât jignitoare, însă Carter ridică pur şi simplu din umeri.

— Quinn habar nu are ce vrea să studieze după ce ajunge la Columbia.

Tata mă priveşte cu buzele strânse şi cu dezaprobare în ochi.

Âsta e momentul să mă car. înainte să înceapă să se plângă de mine, spun:

— Noi suntem sus, tată.

Şi mă ridic, făcându-i semn lui Carter.

— Lăsaţi uşa deschisă, vă rog! strigă tata în urma noastră.

În camera mea, Carter se aşază pe canapea, iar eu pun
filmul pe televizorul meu mare.

— UT, hm? îl întreb, privindu-l peste umăr.

Îşi ţine ambele braţe întinse peste perne, lăsând să i se vadă pieptul larg.

— Dap.

— Când aveai de gând să-mi spui şi mie? îl întreb, ca şi cum ar fi avut obligaţia să-mi povestească despre planurile lui de viitor.

întorc capul să-l privesc, iar el ridică din umeri.

— N-a venit niciodată vorba despre asta.

— Cum spui tu...

Deschid carcasa DVD-ului şi-l scot.

— Felicitări! E senzaţional! spun zâmbindu-i, apoi mă întorc şi mă apropii de el.

— Mulţumesc.

Zâmbeşte şi el, flirtând din priviri. Cred că aşa se numeşte asta, pentru că mă studiază din creştet

până-n tălpi, inclusiv chipul.

Mă aşez lângă el pe canapea, cu tălpile pe podea şi simt pe ceafă căldura braţului său. Iau telecomanda de pe măsuţa de cafea şi observ trei foi de hârtie. El spune:

— Trebuie să luăm notiţe şi în locul lui Auden.

— Ce s-a întâmplat între el şi Olivia? întreb.

— Uneori, Liwy e o mare idioată. Hai să nu vorbim

Mă las pe spate şi pornesc filmul din telecomandă. Sunt curioasă totuşi ce ştie.

— Dar a spus că Kendrick a fost o greşeală, zic eu.

Carter se întoarce spre mine cu un zâmbet obosit.

— Las-o să-ţi spună ea despre asta. OK?

— OK, zic, ridicând din umeri. Bine.

— Ştiu că dacă-ţi spun eu, nu-i aduc ei niciun serviciu.

Ce naiba o mai însemna şi asta.

Mai întâi, umplem cu notiţe foile noastre, apoi lucrăm împreună la pagina lui Auden. Dar mâinile noastre se tot lovesc una de alta când încercăm să scriem aceleaşi notiţe, în acelaşi timp. După o vreme, ne hotărâm să facem cu rândul.

După ce luăm notiţe în contul lui Auden, ne relaxăm, îşi întinde din nou braţele pe spătarul canapelei, iar eu mă trag un pic mai aproape de el. Filmul continuă să ruleze pe ecran, dar eu nu-l urmăresc. Nu mă pot concentra decât la el şi la faptul că, la fiecare cinci minute, şi el se apropie din ce în ce mai mult de mine.

Apoi tata urcă scările bufnind. Braţul lui Carter arde în ceafa mea. Mă încordez când tata ocoleşte canapeaua, ne priveşte fără să rostească vreo vorbă şi-şi ia iPad-ul de pe fotoliul din celălalt capăt al încăperii. Apoi trece prin faţa noastră, măsurând din priviri spaţiul inexistent dintre coapsele noastre. Tot fără niciun cuvânt. însă eu simt că iau foc din cauza privirii lui curioase.

Şi apoi, jur, nu trec nici trei minute şi apare mama, întrebând:

— Quinn, mi-ai văzut ochelarii de soare? Știi tu, cei cu rame albastre?

Se uită la mine și la Carter așezați unul lângă altul, își duce un deget la buze, ca să-și ascundă zâmbetul. Strâng din buze și scutur din cap.

— La naiba!

Își pune mâinile în șolduri și se uită prin încăpere, ca și cum ochelarii ei ar putea fi pe undeva, pe-aici. Știu cu siguranță că sunt în bucătărie, cunoscându-i obiceiurile.

Ridic din sprâncene și mă uit la Carter. Zâmbește, ca și cum ar ști ce-mi trece prin cap.

— Am terminat cu notițele. Vrei să...?

— Da. Sigur.

Își coboară brațele de pe spătarul canapelei, iar eu opresc filmul.

— Ah, s-a terminat deja filmul? întreabă mama.

Mă ridic exasperată în picioare.

— Mergem dincolo, la mine.

Carter mă urmează pe coridor.

— Ah, OK, strigă ea după noi. Să lăsați ușa deschisă!

Îmi dau ochii peste cap și aprind lumina în dormitor.

— Îmi cer scuze pentru faza asta!

— Nu, e-n regulă.

Mă așez la birou, iar el, pe patul meu. Imaginea asta mă blochează. Îl privesc cum scotocește prin rucsac și-și scoate vechiul jurnal.

— Vrei să discutăm despre strategie?

Ridică privirea și-mi întâlnește ochii, zâmbind, știind că e a zecea oară când mă prinde holbându-mă la el, din acea zi petrecută în curtea din spate a casei mele.

— Strategie pentru ce anume? izbucnesc eu.

— Pentru ce ai de gând să faci astăzi de pe listă.

Îmi privesc lung mâinile.

— Ah! Despre asta era vorba...

Cu jurnalul deschis, dă pagina.

— Ce opțiuni ți-au mai rămas?

Oftez şi iau telefonul de pe birou, scoţându-l din încărcător. Deschid mesajele de la şantajist şi caut lista cu lucrurile pe care mi-am propus să le îndeplinesc.

— Azi e duminică, deci nu pot să merg decât mâine în al doilea campus.

— Corect! spune Carter, scriind.

— I-aş putea dezvălui sentimentele mele lui Matt, zic şi mă strâmb imediat. Să le spun părinţilor mei adevărul despre Columbia, s-o vizitez pe Hattie, să vorbesc cu Destany.

— Matt, părinţii tăi, Hattie, Destany şi acel ultim punct necunoscut, spune el, punându-le fără grabă pe hârtie.

— Părinţii mei şi Hattie nu sunt opţiuni viabile. Nici ultimul punct.

— Ce anume e acel ultim punct? întreabă, ridicând privirea.

Mă strâmb şi mă uit la el de parcă ar fi nebun. Zâmbeşte, privind din nou în jos.

— Mă gândeam că eu aş încerca. OK, deci rămân Matt sau Destany. Faza cu Destany n-ar trebui să fie prea dificilă, corect? Mie mi-ai spus aseară ce s-a întâmplat. Aşa că spune-i şi ei, chiar acum.

Fac ochii mari.

— Nu e atât de simplu!

— De ce nu e?

— Le-am lăsat în pace când a fost vorba de lucruri mult mai rele în trecut, şi acum, brusc, am o problemă cu rasismul Giei?

— Asta nu contează.

— Ba contează. Ştii bine asta.

— Nu contează cât timp ţi-a luat ţie să-ţi dai seama că e ceva greşit, asta nu schimbă cât de aiurea e faza sau cât de mult te-a rănit.

— Mda, în fine..., zic, lăsând privirea în jos. E greu.

— OK, ţi-ar fi mai uşor dacă te-ai destăinui lui Matt?

Când mă uit în ochii lui, pare îndoit. Şi eu mă simt la fel de îndoită. Nici măcar nu mai ştiu dacă mai am acele sentimente. De vineri încoace, n-am fost în stare să mă gândesc la altcineva decât la Carter.

— Dacă nu faci ceva, Quinn, ce anume o să posteze mâine? Care dintre liste?

— Habar n-am, mă văicăresc, ridicându-mă şi aşezându- mă lângă el, pe pat.

Las un ocean de spaţiu între noi.

Carter se uită la foaia lui de hârtie, şovăie, apoi ridică din nou privirea. Mă studiază preţ de o clipă, apoi întreabă:

— Care sunt mai exact sentimentele tale faţă de Matt?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere. îmi încrucişez
picioarele pe pat, cu faţa spre el, însă fără să-l privesc. îşi încrucişează şi el picioarele, spunând:

— Eşti îndrăgostită de el?

Clatin din cap, dându-mi părul după ureche.

— Dar îţi place de el?

— Nu ştiu, Carter.

Mă joc cu casca în formă de stea din urechea mea.

— Am scris punctul ăla de pe listă cu multe luni în urmă.

— Deci, sentimentele ţi s-au schimbat?

Ridic din umeri, privindu-l în ochi.

— Ce simţi acum pentru el?

Mă uit în jos şi încerc să-mi închipui că mă aflu pe trambulina lui Matt. încerc să evoc liniştea de-atunci şi atracţia pe care o aveam faţă de el, dar când ridic ochii totul zboară pe fereastră. Pentru că aici este Carter, chiar în faţa mea, şi nu mă mai pot gândi decât *la el.*

Se uită insistent la mine. Aşteaptă. Toate cuvintele care- mi vin în minte sunt despre el. Şi, dintr-odată, acele cuvinte se revarsă din mine.

— Nu mă pot gândi la Matt. Nu, atât timp cât eşti tu aici.

Carter face ochii mari.

Mă simt atât de atrasă de el! Ar trebui să nu mai spun nimic. Poate pentru că înfăţişarea lui sexy şi cuvintele sale calde nu înseamnă nimic mai mult decât prietenie. Poate că el nu simte ceea ce simt eu. Dar uitându-mă acum la el, nu mă pot abţine. Sunt prea multe motive pentru care prefer să fiu aici şi nu cu Matt. Şi toate dau pe-afară din

— Nu mă pot concentra când eşti aici. Când eşti în preajma mea e atât de... Când discutăm, simt că vezi părţi din mine despre care nici nu ştiam că există. Iar de când am fost împreună la Houston, nu m-am mai gândit la Matt. Şi aveai dreptate. E clar că a fost gelos când m-a văzut cu tine, dar mie nu-mi pasă de asta, datoritã... ţie.

Ridic privirea şi-i văd chipul devastator de inexpresiv pentru foarte multă vreme. Asta până când zâmbeşte vag.

— Adineauri mi-ai spus ce simţi pentru mine, Quinn Jackson?

Clipesc uitându-mă în pământ, uluită de mine însămi.

— Poate că da.

— Uau!

E tot ce spune. Şi nu mă pot uita în ochii lui. Nu-mi pot desprinde privirea de la oja albastră de pe unghiile mele. *Te rog, spune ceva.* Orice. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pot suporta această stare de suspendare.

El vine mai aproape de mine. Observ cum distanţa dintre genunchii noştri se micşorează. Temperatura trupului meu sare brusc cu cinci grade în sus.

— Cred că şi eu am aceleaşi sentimente.

Stomacul meu reacţionează. Ridic privirea, cercetându-i ochii.

— Serios?

Se apropie şi mai mult, atât de mult, încât genunchii ni se ating. Dă din cap.

— Deci ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. *Tu* eşti cea care mi-ai mărturisit toate cele. Ce anume vrei să însemne?

— Ăăă...

Zâmbesc stânjenită, frecându-mi una de alta mâinile transpirate. Mă gândesc la toate scenariile care m-au ţinut trează toată noaptea. Fiecare dintre ele se termina cu noi doi sărutându-ne. Dar totul era mai simplu decât ce se întâmplă acum. Mă aplecam spre el şi el făcea la fel, şi, uite-aşa, ne sărutam. Însă, în realitate, habar nu am cum să provoc finalul ăsta.

Carter mă priveşte în ochi.

— Pari înspăimântată.

— -*Sunt*.

Izbucnește în râs.

— Relaxează-te. Ești cu mine.

O spune ca și cum e evident că nu el este problema. Mă uit la tricoul lui alb și la șortul negru, la cățile din urechi. La naiba, cât de frumos e!

— Ce vrei tu, Quinn?

— Vreau să te sărut.

Casc ochii. Am spus asta cu voce tare? Dumnezeule, încep să nu mă mai controlez!

Dar el nu stă pe gânduri. Nu șovăie deloc. Spune:

— OK.

Apoi se apleacă spre mine și mă prinde de bărbie.

Inima mi se oprește în loc.

— Atunci, sărută-mă!

Iar eu fac greșeala să mă uit la buzele lui Carter. Buzele lui sunt tot ce mi-am dorit în ultimele 24 de ore. 48 de ore. La naiba, 72 de ore. Mă pomenesc că mă aplec și eu spre el. îi simt respirația. Mă apropii și mai mult de el, închizând ochii și atingându-i vârful nasului cu nasul

Mă opresc o secundă, așteptând ca, inevitabil, cineva să ne întrerupă — de exemplu, mama, intrând și întrebându- mă iar de ochelarii ei de soare — sau să se întâmple ceva, orice, care să mă împiedice să-l sărut pe Carter. Dar e liniște. Se aude doar respirația noastră și zăngănitul vaselor la parter.

— Mi-e teamă, șoptesc.

— Fă-o, și gata!

Și, fără să mai stau pe gânduri, îl sărut pe buze.

CUM O .SĂ-L SĂRUȚI PE CARTCR

~~s. îi simt gustul,~~ ***cu***~~, toată~~ ***ființa*** ~~mea.~~

2. ***B*** *ca și cum ai înota în ocean* ~~și te ia valul, și ți-e teamă să~~ *–nu* ~~cumva să te ducă~~ *prea departe.*

3. ~~vrei să reușească să te ducă departe.~~

4. -***B*** ~~mai~~ *bine* ~~decât să-l ating în treacăt, decât să-l~~ *ține de* ~~mână, decât să-l lovesc cu cotul sau să-l ating pe abdomen.~~ ***B*** ~~mai bine decât toate astea~~ *La un* ~~loc.~~

s. B ca ~~și cum nu contează~~ ***dacă*** ~~toată~~

~~povestea asta e un joc, pentru că deja sunt în câştig pentru că îL~~

b.Bea şi cum ~~sper totuşi~~ *ca* ~~pentru el să nu fie doar un joc, pentru că să ne~~ *sărutăm* ~~nu e deloc o joacă de copii.~~

J-. ca şi ~~cum îmi zic „în sfârşit".~~

Buzele lui le ating pe ale mele, mai blând decât credeam că se poate. Apoi îl sărut apăsat pe gură, iar el îmi răspunde la fel. Simt că nu mai am aer, că sunt imponderabilă, iar fiorii mi se răspândesc în tot corpul. Mă lipesc de el, iar el se întinde pe patul meu şi eu cad peste el.

Mă mângâie pe spate, ridicându-mi tricoul ca să-mi atingă pielea dezgolită. Mă cutremur, deschid gura. Limba lui îmi pătrunde printre buze.

Nu am fost niciodată sărutată astfel. Lista de băieţi cu care m-am sărutat e extrem de scurtă şi toate aceste evenimente au avut loc în şcoala generală. Însă Carter nu ştie asta. Şi sper să nici nu bănuiască, din felul în care îl sărut. Mă las purtată de val, îi permit să mă conducă, să mă transforme într-o mulţime de receptori senzoriali şi de dorinţe naturale.

Asta până când, în uşă, tata bate din palme.

— Hei!

Sărim cât colo, aproape căzând din pat.

— A venit Olivia, zice tata, încruntându-se.

Olivia e în spatele lui, în prag, fluturând din mână şi zâmbind ridicol.

— Te rog să ai grijă să nu se mai întâmple una ca asta, îi zice tata Oliviei, apoi pleacă.

— Nicio problemă!

Intră în cameră, clătinând din cap. Rânjeşte diabolic. Apoi începe să aplaude lent.

— A fost senzaţională faza!

— Tacă-ţi fleanca, Liwy! zice Carter, trăgându-şi tricoul în jos.

Olivia se uită la mine.

— Ar fi trebuit să vezi ce faţă a făcut tatăl tău. Era absolut

Râde, aşezându-se pe pat, între mine şi Carter. Apoi ne cuprinde cu braţele de umeri.

— Mă bucur că, în sfârşit, o facem

cu toţii.

Îi îndepărtez braţul şi mă ridic în picioare.

— Doar ne-am sărutat.

Îmi aruncă o privire piezişă.

— Am mai văzut săruturi. Asta era mai mult decât un simplu sărut.

— Credeam că suni înainte să vii, zice Carter, schimbând subiectul.

Ea se întinde pe spate, uitându-se la tavan.

— Speram să fie şi Auden aici.

— Nu i-ai făcut destul rău?

— Nu spune asta, se văicăreşte ea, întorcând capul spre Carter. Chiar îmi place de el.

— Deci ce s-a întâmplat? întreb, mai curioasă decât ar

Olivia se ridică în capul oaselor şi se uită la mine.

— Mi-am cerut scuze pentru că am plecat cu Kendrick. Dar apoi i-am zis că nu sunt pregătită, deocamdată, pentru o nouă relaţie.

Mă crispez. *Au!*

— Nu e corect faţă de el. Ar fi o relaţie-tampon şi nu merită aşa ceva! adaugă ea.

— Pricep! spun şi mă sprijin de şifonier.

— De ce voiai să-l vezi? întreabă Carter.

— N-am apucat să-i explic. A plecat după ce i-am spus că nu mă combin cu el.

Bietul Auden! Nu-mi pot imagina cum a ajuns acasă cu maşina după faza asta.

Carter se ridică brusc în picioare.

— Stai puţin, unde e Imani?

— E cu mama, spune Olivia.

Carter răsuflă uşurat, dar nu se mai aşază.

— Cred că ar trebui să ne cărăm.

Olivia se ridică, apoi bate palma cu mine şi zice:

— Nu începeţi să vă giugiuliţi până nu plec eu din cameră.

Apoi iese. Carter o urmează, iar eu îl privesc, cu durere în inimă. Dar el se opreşte în prag şi se uită înapoi la mine, spunând:

— Deci, te simţi pregătită să vorbeşti cu Matt?

Izbucnesc în râs.

— Glumeşti?

— Oarecum, spune el, zâmbind şi întorcându-se câţiva paşi. Dar ce ai de gând să faci? Mai ai timp doar până la miezul nopţii.

— Pe listă scrie să-i spun lui Matt că-l iubesc, dar nu mai am aceste sentimente.

Mă uit în pământ, apoi spre Carter. El mă priveşte mustăcind, pe sub sprâncene.

— O să-ncerc să-i explic asta şantajistului.

El se încruntă, apropiindu-se şi mai mult de mine.

— Crezi c-o să te asculte?

— E lista mea cu lucruri pe care ar trebui să le fac, iar acel punct nu mai e valabil. Din punctul meu de vedere, l-am tăiat de pe listă când ţi-am mărturisit ce sentimente am faţă de tine.

Se apropie de mine, cercetându-mi ochii, buzele, ochii din nou. Inima îmi bate tare, gata să-mi străpungă pieptul. Nu pot vorbi. De-abia mai pot respira. Dar pot da din cap.

Mă sărută şi, dintr-odată, sunt moale ca lutul în mâinile lui.

Am îndeplinit punctul doi, însă nu cu Matt. Nu mai am aceleaşi sentimente faţă de el, aşa că, din păcate, acel punct nu mai e valabil. în schimb, i-am mărturisit lui Carter ce sentimente am faţă de el.

Ataşez o poză pe care Carter a făcut-o când ne sărutam şi o trimit.

î Black Student Organization, organizaţie a studenţilor de culoare. (*N.t.j

20. Cum să dud o campanie de denigrare a imaginii cuiva

1. *Minte-te că ţinta a distrus intenţionat o relaţie sănătoasă.*
2. *Răspândeşte zvonul căi o distrugătoare de cupluri.*
3. *tcistruge-i reputaţia;* ~~*îndepărteazâ le pe toate prietenie sale din viaţa el.*~~
4. *Răspândeşte zvonul că o arde cu băleţll pentru, că n.u vrea să aibă concurenţă când*

vine vorba de sex.

s. la o calitate exemplară a ţintei tale, cum ar fi faptul că este fotograf-şef al anuarului, apoi — distruge-l — oricât — merit după — cum urmează:

a. *în timpul vacanţei — de Crăciun, obţine cumva accesul îmşcoală.*

b. *Asigură-te că ai un şofer care să te ajute, parcat în spatele clădirii.*

c. *Asigură-te că ai o iscoadă plantată în faţa clădirii.*

d. *Profanează-i munca de o viaţă întreagă cu marture cu vopsea roşie.*

e. *şterge toate filmările de pe camerele de supraveghere înainte să pleci.*

Am scris această listă în ziua cu vandalizarea. Vinovăţia era atât de copleşitoare, încât trebuia să mărturisesc ce făcusem, fie şi doar scriind totul în jurnalul meu. Desigur, nimeni nu trebuia să vadă această mărturisire.

Dar când mă trezesc, lista asta e postată şi toată şcoala e etichetată, inclusiv Olivia.

Toată lumea va crede că eu am început campania de denigrare a imaginii ei. Nu am iniţiat-o eu, dar am fost implicată. Asta nu am cum s-o ascund. Eram acolo, parcasem în spatele şcolii, când fotografiile ei au fost vandalizate.

Şi eu care credeam că putem deveni prietene… Şi nu e doar atât. Carter nu va mai vorbi cu mine niciodată când va vedea lista. E valabil şi pentru Auden.

Apoi primesc un mesaj de la şantajist: în listă ai scris că lui Matt trebuie să-i mărturiseşti sentimentele tale. Nu „unui tip la întâmplare care mă place". Ai termen până la miezul nopţii.

Arunc pătura pe podea. E prea mult. Chestia asta în sine e o campanie împotriva mea. Toţi noii mei prieteni s- au dezis de mine într-o secundă.

Mă gândesc la cei patru suspecţi ai noştri: Matt, Destany, Kaide şi Carter. N-are cum să fie Carter. Îl tai de pe lista suspecţilor. Matt, Destany sau Kaide. Oricine ar fi e un om mort.

Dar până ajung la şcoală, adrenalina mi se potoleşte şi rămân încremenită şi speriată. Nu sunt gata să mă confrunt cu Olivia. Nu sunt gata să-i

pierd pe ea, pe Carter şi pe Auden. Aşa că rămân în parcare, în maşină, cu motorul pornit, citind comentariile de sub postare:

Gelozia te îndeamnă să faci numai tâmpenii.

Mereu am crezut că ea l-a făcut asta Oliviei. Pur şi simplu, are o pornire disperată să facă aşa ceva.

Apoi cineva îmi bate în geam. Mă sperii şi tresar violent. Dau de Carter, care are ochii plini de îngrijorare. Uluită, cobor geamul.

— Eşti OK? mă întreabă.

Dintr-odată, am inima uşoară. Sunt OK *acum*. Nu mă aşteptam să mai vorbească vreodată cu mine. Nu ştiu ce să spun. Sunt atât de bucuroasă şi de uşurată că e aici! Cu lacrimi în ochi, îi arăt mesajul de la şantajist. în timp ce îl citeşte, îl privesc şi respiraţia îmi revine la normal.

îmi întinde telefonul şi spune:

— O să fie totul bine. Trecem noi peste asta.

Dau din cap aprobator, străduindu-mă să mă molipsesc şi eu de puţină încredere de la el.

— Vizităm azi al doilea colegiu, corect?

încuviinţez dând din cap din nou.

— Trebuie să mă întâlnesc urgent cu domnul Green, dar mă-ntorc imediat. OK?

Se lasă în jos, sprijinindu-şi braţele de geamul maşinii. Soarele îi bate în faţă, făcându-i obrajii maronii să lucească, la fel şi ochii căprui şi buzele roz. Se înclină şi, ca un magnet, buzele lui mă absorb. Mă sărută o dată, de două ori, de trei ori. Apoi se desprinde de mine.

— Stai aici. Revin într-o clipită!

Se întoarce şi străbate în fugă parcarea. îl văd îndepărtându-se, luând cu el şi inima mea. Sunt şocată. Cum mă poate săruta, după ce a văzut lista postată astăzi? Nu vreau să-mi pun întrebări. Pur şi simplu, vreau mai mult. Vreau să-i mulţumesc şi să-l îmbrăţişez şi să preţuiesc faptul că încă este alături de mine.

Opresc motorul, fără să mă mai obosesc să ridic geamul, şi alerg după Carter. A dispărut însă şi eu nu pot să alerg decât vreo 20 de secunde. Până când ajung pe hol, în dreptul clasei domnului Green, Carter e deja aşezat într-o bancă din faţă şi domnul

Green e postat lângă el.

— Ai lipsit vineri. Nu mai poţi lipsi şi azi.

Ah, la naiba, e vorba de chiulul de la şcoală. Mă lipesc de perete înainte ca domnul Green să mă certe şi pe mine.

— Ne luăm zile libere în care să vizităm facultăţi, domnule Green. E regulamentar.

— Tu ştii deja că mergi la UT. Auden se duce la Texas State, iar Quinn la Columbia.

Carter nu spune nimic. Pe mine mă trec transpiraţiile şi mă reazăm de zid.

— Uite, ştiu că urăşti şcoala asta.

— N-o urăsc, spune Carter.

— Nu-ţi convine că tatăl tău îţi plăteşte taxa.

Mă încrunt. Tatăl lui îşi permite să plătească taxa de aici?

— Mă rog, am bursă integrală la UT, deci asta n-o să mai fie o problemă anul viitor, zice Carter părând furios.

— E adevărat, dar nu ai absolvit deocamdată. Şi nu vei absolvi dacă tot chiuleşti de la ore.

— Nu chiulesc, insistă Carter. Avem voie să ne luăm zile libere pentru a vizita colegii.

— Nu şi atunci când ştii la ce colegiu urmează să mergi.

— Domnule Green…

— Eu sunt de vină. OK? spun şi intru în clasă, cu pumnii strânşi în buzunare.

Se întorc amândoi spre mine, surprinşi.

— Nu am intrat la Columbia, aşa că vizităm universităţile care m-au acceptat.

— Cum adică nu ai intrat la Columbia? Părinţii tăi au spus tuturor că ai intrat.

— Da.

Dau din cap, uitându-mă la tenişii mei albi care contrastează cu gresia roşie.

— Pentru că i-am minţit că am intrat.

— Ei ştiu? întreabă domnul Green confuz.

— Nu le-am spus încă.

Cu o privire speriată, domnul Green îşi pune mâinile în cap. Reacţia asta nu mă ajută. Deloc.

— Așa că trebuie să plecăm. OK?

Îi fac semn lui Carter.

— Turul începe la 11 și ne așteaptă un drum lung.

— Când ai de gând să le spui? întreabă domnul Green, cu răsuflarea întretăiată.

— În curând, spun.

Carter mă urmează către ușă.

— Vă rog să nu mi-o luați înainte, domnule Green. Vreau să fiu eu cea care le spune.

Ne grăbim și ieșim pe coridor înainte să apuce să vină după noi.

— Nu trebuia să faci asta. Aveam situația sub control, zice Carter.

— În fine, acum știe adevărul.

Strâng din buze, sperând că domnul Green nu o să mă trădeze. Deși le este mai loial părinților mei decât mie.

Carter mă oprește.

— Poate că n-ar trebui să mergem azi la universitate. Șantajistul ăsta a luat-o razna.

— Încă un motiv să mergem și să tăiem punctul ăsta de pe listă, zic.

— Încă un motiv să rămânem aici și să aflăm cine mama dracului face asta.

— Sau să nu rămânem... ca să nu dau nas în nas cu Olivia azi.

Îl privesc pieziș în ochi.

— Nu pot. Nu cred că pot să mă uit la ea.

— Nu poți să tot...

Scuipă repede cuvintele și se oprește. Nu pot s-o tot rănesc? Oare el crede că eu sunt cea de la care au început zvonurile?

— Să tot ce? întreb calm.

— Să tot fugi de problemele tale.

Își relaxează umerii. Are o expresie gravă.

— Vine și Auden cu noi astăzi, apropo. Și el o evită pe Olivia.

Huntsville e mult mai în nord decât Houston. Drumul cu mașina îmi reamintește că locuim în Texas. Austin mă ține oarecum departe de toate astea — de fața conservatoare și rurală a statului Texas.

Trecem pe lângă un panou care afirmă susținerea lui Donald Trump.

— Uau, face Carter, holbându-se la casa stil vagon şi la gardul de lemn, pe care e aşezat infamul steag „Come and Take It"[4], cu puşca neagră pe el şi cu o singură stea neagră în partea de sus.

— Mi-ar plăcea la nebunie să fiu vecin cu ei, spune sarcastic Auden de pe bancheta din spate.

— La prima vedere, o impresie proastă, zic, aruncându-i o privire lui Carter.

— Nu am ajuns încă acolo, Quinn. Dă-i o şansă!

Carter şi cu mine punem muzică R&B din anii '90, cea mai mare parte din dram. Auden stă tăcut în spate. Suntem atenţi să nu discutăm despre Olivia în preajma lui. Auden şi cu mine o evităm amândoi... dar sunt sigură că, până acum, a văzut şi el lista mea. Sunt curioasă ce crede despre asta.

Când ajungem în campus, Carter încearcă să-şi dea seama unde putem parca. Ne ia 20 de minute să găsim singurul garaj din campus şi apoi dăm fuga să ajungem la centrul pentru vizitatori.

— La prima vedere, o impresie proastă, repet eu, alergând în urma lor.

— Ba nu! strigă Carter spre mine, încetinind şi luându- mă de mână.

Turul începe cu o prezentare a vieţii studenţeşti şi a sprijinului financiar de aici, de la Sam Houston. O doamnă cu un coc blond şi ţeapăn şi cu tocuri înalte vine în faţă, ţinându-şi mâinile una peste cealaltă, ca şi cum ar avea ceva captiv între ele — nu ştiu exact ce, dar sigur nu e atenţia noastră.

Noi trei stăm în spate, flancaţi de scaune goale, şi ne holbăm în telefoane. Foarte multe comentarii apar la postare, dar nimic din partea Oliviei.

Mai întâi Columbia şi acum asta? Viaţa ta merge din ce în ce mai prost.

Ciudat, nu a apărut la şcoală astăzi.

— Hei!

Ridic privirea din telefon. Oamenii părăsesc încăperea. Auden e pe cale să iasă, împreună cu grupul. Carter stă lângă mine, întinzându-mi mâna. Las telefonul şi-l prind de mână. Ne alăturăm grupului, iar el se apleacă spre urechea mea.

— Nu te ajută cu nimic să citeşti comentariile. Doar te distrage.

Mă uit la el, puţin iritată. Mă strânge de degete.

— Fii aici cu mine, zice, apoi îmi zâmbeşte şi mă sărută pe tâmplă.

Cum aş putea să spun nu?

Şi are dreptate. Nu pot lua la mişto campusul ăsta, aşa cum am făcut cu cel din Houston. La urma urmelor, e posibil să-mi petrec următorii patru ani aici. Campusul nu are nimic special. Studenţii merg pe trotuare cu căşti în urechi şi cu ochii în telefoane. Şi nu-i deloc un lucru rău. Un campus mare precum cel de la Columbia, cu arhitectura sa străveche şi cu organizaţiile pretenţioase de studenţi, n-ar face altceva decât să mă copleşească. Sam Houston se ştie ce este. O trambulină. O oportunitate.

La final, primim fluturaşi cu informaţii şi rucsacuri. Carter îşi ia şapca de baseball alb cu portocaliu din geantă şi şi-o pune pe cap, cu cozorocul la spate. Auden o poartă normal. Eu nu o port deloc.

Pe drum spre maşină, încerc să-mi reamintesc cum se ajunge la garaj, în timp ce Carter şi Auden citesc în broşură despre lucrurile pe care le poţi face în Huntsville.

— Uuuu, au un muzeu dedicat lui Sam Houston. Are şi un iaz cu raţe, spune Carter, ca şi cum asta ar fi o mare atracţie turistică.

— Şi ar trebui să mergem să vedem statuia, adaugă Auden.

— Staţi aşa, băieţi! Cred că ne-am rătăcit.

Carter îşi ridică ochii din broşură. Ne aflăm în mijlocul unei parcări aiurea.

— Quinn, unde naiba suntem?

— Nu mă ajutaţi cu nimic!

Pune broşura deoparte şi-şi scoate telefonul. Apoi mă ia de mână şi mă trage în direcţia opusă.

Când ajungem la garaj, Carter mă duce la portiera de pe partea pasagerului.

— Lasă-mă pe mine. Sunt nişte locuri pe-aici pe care trebuie să le vezi.

— Nu putem sta prea mult. Părinţii mei se vor întreba pe unde umblu.

— Da, şi eu la fel, spune Auden.

— Spuneţi-le că învăţaţi la un prieten!

Apoi îmi eliberează mâna şi se duce pe partea

şoferului.

— Realist vorbind, cum ai putea să alegi să studiezi aici, dacă nu vezi oraşul în care vei locui?

Are dreptate. Aşa că, pentru a doua oară în viaţa mea, mă strecor pe scaunul din dreapta, Carter la volan şi Auden pe bancheta din spate.

i. *să studiezi la* ~~universitatea de stat saw. Houston, dacă eşti suficient de norocos să ţi găseşti loc de parcare.~~

2. ~~să~~ *afli imediat de ce* ~~looali*iciX il~~ *numesc oraşul- 'Puşcdric.* ~~ii*~~ *campus* ~~există literalmei*te uu* sistem~~ *de* ~~<larmă~~ *pentru evadările* ~~deţinuţilor.~~

3. ~~să te~~ *duci la* ~~filme pe bani puţini.~~

4. ~~să te~~ *bucuri că* ~~există~~ *un mail* ~~pe strada principală şi apoi să te loveasc㠄~~ ~~dezamăgirea. N-am văzut~~ *un centru* ~~comercial atât de gol în toată viaţa mea. Mă-ntreb cum de~~ *au îndrăzneala* ~~să-l numească mall.~~

s. ~~să te înţepi cu ace de brad şi să-ţi cadă n cap conuri de pin, pentru~~ *că* ~~pe aici nu sunt altceva decât copaci.~~

&. ~~să te rătăceşti undeva între Avenue N şi Avenue s şi să te întrebi de ce străzile nu au nume adevărate.~~

J-. ~~să-l urmăreşti pe carter cum se preface că ştie unde~~

8. ~~să te opreşti pe marginea autostrăzii şi să vizitezi cea mai mare statuie din lume a unui erou american, să faci poze.~~

~~9. Să te opreşti pe marginea autostrăzii şi să faci fotografii în câmpul de albăstrele — şi să cauţi dacă nu cumva e ilegal să le culegi (nu e).~~

■ *10.* ~~să te prefaci că te enervezi pe carter când face, de fapt, ceva drăguţ, cum ar fi să rateze o stradă.~~

Ne întoarcem la Hayworth exact când se termină cursurile. Mă las foarte jos în scaun, sperând că nu-mi observă nimeni maşina. Mi-e teamă că o să arunce cu ouă în ea. Când Auden coboară, Carter îl

cheamă înapoi.

— Liwy vrea să discute cu tine. Ar trebui să asculţi ce are de zis.

Nu văd reacţia lui Auden, dar simt tensiunea. închide portiera fără să comenteze.

În timp ce Carter iese din parcare, întreb:

— Crezi că Auden mă urăşte?

— Ce? râde el, derutat. De ce să te urască?

Mă uit fix în faţă.

— Eram acolo când fotografiile Oliviei au fost vandalizate. Am fost implicată! spun şi mă întorc spre el. Tu nu mă urăşti?

Se holbează şi el drept înainte.

— Nu.

— De ce nu?

E ca şi cum l-aş implora să mă urască. Merit să mă urască!

— Pur şi simplu! oftează el. Lucrurile stau altfel acum. *Tu* eşti altfel. Şi lui Liwy îi place mult să fii prietena ei. Nu are de gând să-i facă jocul şantajistului şi să te lase baltă. Ştie foarte bine cum e să te simţi aşa.

Dar oare nu merit să fiu lăsată baltă? Eram ofticată azi- dimineaţă din cauza şantajistului care a publicat lista, dar dacă n-ar fi făcut-o, oare i-aş fi spus vreodată Oliviei despre faza asta? Pe lista mea nu era şi punctul în care îi cer scuze. Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să fie.

Evit această conversaţie de luni întregi. Dar nu am niciun drept să-i fiu prietenă, dacă nu o pot privi drept în ochi şi dacă nu-i pot cere scuze pentru rolul pe care l-am jucat în campania dusă împotriva ei.

Tata obişnuia să o ţină pe mama de mână peste consolă. Când stăteam pe bancheta din spate, nu m-am gândit prea mult la asta, până când nu a încetat să o mai facă.

Şi atunci, am început să mă mint.

Aşa că în momentul în care Carter şi cu mine ne împletim degetele pe consolă, în timp ce el conduce spre cartierul lui, mi se pune un nod în stomac, pentru că e un gest care-mi aminteşte că totul se termină.

Stăm în parcarea de lângă clădirea în care locuieşte Olivia, uitându-ne pur şi simplu unul la

celălalt. Soarele apune şi timpul petrecut împreună se sfârşeşte.

— Cum ţi-a plăcut Sam în comparaţie cu UH?

— E un univers total diferit. Sunt foarte obişnuită cu oraşul. Îmi va fi probabil mai uşor să mă obişnuiesc la Houston.

Apoi îmi cobor privirea spre mâinile noastre unite pe consolă.

— Ce bine că ai bursă integrală la UT! Acum tatăl tău nu mai trebuie să-ţi plătească taxa.

Se încordează.

— Ai auzit chestia asta?

Dau din cap aprobator.

El îşi retrage mâna. Acum mi se pare că e la o mie de lumi distanţă de mine. Ştiu atât de puţine despre el! întotdeauna a fost la o mie de lumi depărtare.

— Carter...

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— OK.

Mă retrag, desprinzându-mă de el la propriu. Dar nu e OK, pentru că el ştie atât de multe lucruri despre mine, iar eu nu ştiu aproape nimic despre el.

Apoi se uită la mine, dându-şi seama de distanţa dintre

— Hei, vino-ncoace!

Mă trage mai aproape.

Mă sprijin de consolă, iar el spune:

— Nu-ţi face griji pentru mine! Totul e-n regulă.

— Nu-mi fac griji! Vreau doar să te cunosc.

— Dar mă cunoşti.

— Ba nu, zic. Nu te cunosc deloc.

Oftează, rezemându-şi cotul de consolă.

— OK. Sunt în zodia Fecioarei. Culoarea mea preferată e roşu. Uneori, galben. Mâncarea mea preferată sunt probabil aripioarele picante cu brânză cu mucegai. Ăăă...

— Deşi nu ştiam nimic din toate astea, nu asta voiam să spun când am spus că vreau să te cunosc mai bine.

El se uită la mine şi zâmbeşte.

— OK... înainte de tine, nu am avut nicio iubită, adaugă.

Îmi dau capul pe spate, uluită. Felul în care sărută arată că a exersat mult.

— Ăăă... Şi cele 700 de fete despre care vorbea sora ta?

Izbucneşte în râs.

— în primul rând, asta e o exagerare grosolană din partea lui Imani. în al doilea rând, fetele acelea erau doar *nişte fete*.

— Ce înseamnă asta?

— Că nu era ceva serios.

— Te-ai folosit de ele ca să faci sex?

Mijeşte ochii.

— A fost întotdeauna o dorinţă reciprocă.

— Deci şi ele s-au folosit de tine ca să facă sex?

— Când o spui aşa, totul sună foarte rece.

Se întoarce, uitându-se prin parbriz.

— Cred că nu mi-am dorit niciodată o relaţie serioasă cu ele. Nu am dorit niciodată să oblig o fată să simtă că trebuie să concureze pentru timpul petrecut cu mine.

— împotriva cui să concureze?

— împotriva surorii mele, zice, răsucindu-se spre mine, cu o mutră gravă. Noi nu avem tată, dar, din punctul meu de vedere, ea nu va fi niciodată fata cu „probleme paterne".

— Şi mama ta? întreb.

— Lucrează tot timpul, ca să rămânem pe linia de plutire, aşa că eu stau cu Imani. Olivia mă ajută mult, dar încerc să n-o încurc. Nu am timp să scot o fată în oraş în fiecare weekend. Şi nici bani, zice el şi îmi evită privirea. îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun înainte să...

— Am o singură întrebare, zâmbesc eu.

— Care?

Ridică privirea, luându-şi inima în dinţi.

— Dacă e adevărat ce spui, atunci de ce-ţi asumi riscul cu mine?

Se uită afară, la treptele care duc către

apartamentul Oliviei.

— Imani te place, zice el. Şi, în dimineaţa aceea, mi-ai zis că şi tu o placi. Poate că speram să nu te deranjeze să stai cu noi amândoi din când în când.

Mă uit la expresia lui reţinută. Mi se umple inima de bucurie şi îmi dau lacrimile.

— Vezi? Asta voiam să spun când am zis că vreau să te cunosc mai bine.

— Să nu începi să plângi! Îşi dă el ochii peste cap.

— *Nu* plâng.

— Văd în ochii tăi. Vino-ncoace!

Mă reazăm de el.

— Mi-ar plăcea să-mi petrec timpul cu voi.

Mă sărută lent şi profund, trecându-şi mâinile peste gâtul meu şi peste păr, încurcându-şi degetele în şuviţele mele. Şi nu mă deranjează deloc. Sunt sigură că nu e străin de părul negreselor. Îl las să-mi dea capul pe spate, în timp ce Brandy şopteşte din boxe, cântând în paralel cu buzele noastre care se întredeschid şi se reunesc.

— Cred că ar trebui să pleci. Hm? face Carter după o vreme.

Dau din cap aprobator, închid gura lipită de gura lui şi apoi închid ochii. Mă sărută încă un minut, pentru că într-adevăr e cel mai frumos lucru din lume şi e greu să ne oprim. Dar ne oprim, în cele din urmă, pentru că Olivia e acasă şi, în sfârşit, a venit momentul să dau ochii cu ea.

- Literal, „Vino şi ia!", slogan istoric, preluat de Texas în timpul Revoluţiei texane de la 1835, un simbol puternic şi în prezent. (N.r.)

21. Cum să încolţeşti un bătăuş

La uşă îmi răspunde mama ei.

— Îmi pare rău, scumpo. Iar am uitat cum te cheamă.

Sunt prea ofticată ca să mă mai deranjeze.

— Ah, da! zâmbeşte ea. Intră! Liwy e în camera ei.

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

Trec pe lângă canapea şi pe lângă televizor, la care rulează un serial, şi ajung în bucătărie. Linoleumul scârţâie sub tălpile pantofilor. Când ajung la camera Oliviei, văd lumina strecurându-se pe sub uşă. Aud Vontae din boxe.

Mă opresc pe coridor şi-mi iau inima în dinţi. Mama ei mă prinde din urmă.

— Trebuie să baţi tare!

Ciocăneşte cu putere în uşa Oliviei.

— Mereu dă muzica la maximum. Liwy, dă rahatul ăla mai încet! Ai un musafir!

Muzica se domoleşte.

— Cine e?

Mama ei deschide uşa şi, iată-mă, rămân cu gura căscată. Olivia îşi desprinde privirea de laptop, ostilă, până când dă cu ochii de mine.

— Ah, tu eşti, Quinn?

Se ridică de la birou, mă trage înăuntru şi trânteşte uşa în urma noastră.

— Urăsc când face chestia asta. Dacă întreb cine e, răspunde la întrebare şi gata! Ştii ce zic, nu?

Se întoarce la birou.

— Vino să te uiţi la asta!

Mă îndrept spre biroul ei, tremurând de teamă. Se uită la pozele din călătoria noastră la Houston — cele făcute la staţia abandonată de benzină.

— Acum trebuie să le editez singură…

Lasă fraza în suspensie, fără să pomenească numele lui Auden.

— Sunt senzaţionale fotografiile!

Se uită la mine zâmbind.

— Mulţumesc, Quinn!

Continuă să zâmbească, iar inima îmi bate din ce în ce mai tare. Mă aşteptam să mă urască. Cumva, cred că aş putea gestiona această situaţie mai bine de-atât.

— Olivia!

Apoi inspir profund. Carter şi cu mine am repetat asta în maşină. *Pur şi simplu, spune-i adevărul şi gata!* m-a îndemnat el. Aşa că asta fac.

— Ştiu că ai văzut noua listă postată.

Zâmbetul îi dispare.

— îmi pare rău că n-am făcut nimic

ca să opresc campania care ţi-a compromis imaginea. Am fost o laşă. Dar jur că nu eu am răspândit minciunile.

— Ştiu că n-ai făcut-o tu! îşi dă ea ochii peste cap.

— Ştii?

— Întotdeauna am ştiut, Quinn.

Îşi duce piciorul la piept, sprijinindu-şi bărbia pe genunchi.

— A fost Destany.

Încep să dezaprob din cap, dar ea continuă:

— Holden tocmai se despărţise de ea în vacanţa de Crăciun. Tipul începuse să flirteze cu mine. S-au răspândit zvonuri cum că am făcut sex cu el când ei erau încă împreună, zâmbeşte Olivia. E limpede că a fost Destany. De-asta şi cred că, în eventualitatea în care nu e Kaide, Destany este cea care ţi-a luat jurnalul. E stilul ei, fără îndoială.

— Totuşi, nu e Destany, zic.

Olivia mă priveşte derutată.

— Adică, şi Destany a fost acolo, dar nu ea a pus la cale toată chestia asta, adaug eu, dar rămân brusc cu gura căscată. O, Doamne!

— Ce este?

— Ai dreptate într-o privinţă! Aceeaşi persoană care a început campania împotriva ta a început acum o campanie împotriva mea.

Destany nu face genul ăsta de lucruri. Nu e stilul ei.

— Trebuie să plec, zic şi mă îndrept spre uşă.

— Quinn! mă strigă Olivia, ridicându-se de la birou. Cine e?

Mă întorc şovăitoare, pentru că Olivia pare să-şi fi pierdut cumpătul şi nu ştiu ce va face dacă-i spun. Vine spre mine de parcă aş fi un pui de căprioară.

— Cine a făcut asta mi-a distrus reputaţia. Merit să ştiu.

Are dreptate. Am văzut cum reputaţia i s-a dus naibii şi
nu am făcut nimic ca să împiedic asta. Pot cel puţin să-i spun cine a fost în spatele întregii porcării.

— Eu am condus maşina cu care am fugit de la locul faptei, recunosc. Destany a stat de pază, dar Gia a vandalizat pozele şi a răspândit zvonurile.

Olivia înclină curioasă din cap, apoi se întoarce la laptop şi închide capacul. Vontae amuţeşte.

— Hai să mergem!

— Stai! Ce vrei să facem?

— O să-i dăm o lecţie ca în *Bring It Ort*... o să fie vai de fundul ei!

Mă încrunt.

— O batem la fund? întreb, încercând să clarific.

Olivia se uită la mine de parcă aş fi căzut de pe altă planetă.

— Nu. Voiam să zic că facem ca-n *Bring It On*, filmul.

— Ah, zâmbesc larg. Îmi place la nebunie filmul ăla.

— Noi suntem echipa Trifoiului. Şi ele sunt...

Pocneşte din degete.

— Cum le spunea fetelor albe? Dragonii roşii sau ceva de genul ăsta?

— Era ceva roşu. însă nu cred că erau dragoni.

— Ştii ce-mi place la filmul ăsta?

Trece pe lângă mine şi mă îndeamnă să ies mai repede din dormitorul ei. O urmez.

— Atrage atenţia asupra însuşirii atributelor culturale. Şi, în final, cele care fac asta pierd. Filmul ăla e avangardist tare de tot!

Se răsuceşte spre mama ei, care stă pe canapea şi meşterească un colier.

— Mă întorc mai târziu, mamă. Nu mă aştepta.

— OK. Să fii cuminte. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc!

Iese pe uşa din faţă.

— La revedere, Quinn! strigă mama ei după mine.

— La revedere!

îi fac cu mâna, fericită că, în sfârşit, mi-a reţinut numele, apoi ies după Olivia.

Ea e deja cu 10 paşi înaintea mea pe scări.

— Tu eşti Gabrielle Union! Eu sunt scandalagioaica aia care vrea să se bată şi spune — când ajunge la baza scărilor se întoarce cu faţa spre mine — „Ai fost atinsă de un înger, gagico".

Zâmbeşte când ajung şi eu jos.

— Mai ţii minte partea asta?

— Normal!

— Aia sunt eu, spune ea, luându-mă de mână. O să iasă naşpa de tot!

Când parchez pe alee acasă la Gia, încă nu avem un plan. Am încercat să concepem unul pe drum, dar e greu să gândeşti când eşti atât de furios. Şi Olivia s-a priceput de minune să mă înfurie.

— Cum de a putut nemernica asta să te bage în bucluc? Credeam că ţi-e prietenă.

Dar Gia nu a fost niciodată prietena mea. Gia e manipulatoare. Gia e condescendentă. Gia a făcut mereu tot ce i-a stat în puteri să se bage între mine şi Destany. Iar acum, în cele din urmă, a reuşit.

— Dar cum a pus laba pe jurnalul meu? Nu e în clasa doamnei Yates, zic, holbându-mă la casa de cărămidă a Giei.

Olivia se întoarce spre mine, scuturând din cap.

— Quinn, a fost Destany!

Mi se face un gol mare în stomac.

— Nu. N-avea de unde să ştie. N-ar fi lăsat-o pe Gia să...

Destany s-a luat mereu după Gia, dar chiar în aşa hal?

Atât de departe, încât să mă sfâşie de bunăvoie? Pe mine, cea mai bună prietenă a ei în ultimii 10 ani?

— Dar asta ar însemna că Destany mi-a furat jurnalul.

Olivia dă aprobator din cap.

— Cum altfel ar fi putut pune Gia mâna pe el?

— Poate că e mână-n mână cu Kaide, am spus cu speranţă. E rasist. Şi ea e rasistă. Se potrivesc perfect unul cu celălalt.

Olivia zâmbeşte şi se întoarce cu faţa spre parbriz, deloc convinsă.

Destany nu avea cum să ştie despre asta. Gia o fi încercat să-i bage în cap prostii despre mine, dar ea nu a ascultat.

Ridic privirea spre casa de cărămidă şi pajiştea verde. Apoi remarc că aleea e pustie.

— Stai! Nu-i aici.

Mă uit la Olivia. Observă şi ea că nu mai e nicio altă maşină pe alee.

— Rahat! Oare ar trebui să aşteptăm?

Ridic din umeri. Apoi mă gândesc. Motivul pentru care a făcut asta a fost să o câştige pe Destany de partea ei. Bag maşina în marşarier.

— Ştiu unde e!

10 minute mai târziu, oprim lângă o casă albă, cu un aer familiar. Totul arată la fel. Grădina cu flori, mobilierul rustic de pe peluză, de la marginea verandei, unde Destany şi cu mine ne pictam unghiile, steagul american atârnat de umbrar.

Parchez în spatele maşinii Giei, un Tahoe alb. Olivia se întoarce spre mine.

— Eşti pregătită?

Sunt gata să o înfrunt pe cea mai mare tirană de la Hayworth. Mă uit la Olivia, la piercingul din nas ca o coroană deasupra buzelor, la ochii ei ciocolatii machiaţi cu rimei negru, la codiţele lungi şi subţiri prinse în vârful capului. Sunt cu cea mai şmecheră fată de la Hayworth, fata care a bătut o grămadă de băieţi. Dau din cap aprobator. Sunt pregătită.

— Prioritatea noastră e să-ţi recuperăm jurnalul.

Are nişte ochi arzători. Nu-mi vine să cred cum mă susţine, deşi eu nu am susţinut-o până acum.

Când deschide portiera, spun:

— Stai, Olivia!

Face o pauză, cu un picior în maşină şi cu celălalt pe alee.

— îmi pare atât de rău că nu ţi-am luat apărarea atunci!

Se aşază pe banchetă, relaxată.

— Quinn, ştiu că-ţi pare rău. Ce contează este că eşti acum, aici! zice şi se întoarce spre mine, cu sprâncenele ridicate. Şi poţi să-mi spui Liwy. OK?

Dau din cap, recunoscătoare, zâmbind cu gura până la urechi.

— Hai să mergem! spune ea.

Trecem pe lângă camioneta Giei şi pe lângă Mustangul lui Destany. Nu sunt alte vehicule pe alee. Probabil că părinţii ei sunt plecaţi.

Inima îmi bate cu putere. Urcăm scările verandei, iar paşii noştri răsună în toată casa. Mâna îmi tremură când o ridic spre rama uşii de plasă. Bat prea uşor, aşa că Liwy bubuie în uşă.

Mă întorc spre ea.

— Mi-e frică.

— Nu, Quinn. Eşti neînfricată şi eşti aici pentru a lua ce- ţi aparţine. Eşti Gabrielle Union. Nu-i aşa?

Niciuna dintre noi nu-şi aminteşte numele personajului din film.

Dau din cap, întorcându-mă din nou spre uşa de plasă.

— Sunt Gabrielle Union. Am venit aici ca să iau ce-mi aparţine.

Dar mi-e teamă să aflu dacă Olivia are dreptate în privinţa lui Destany.

Apoi uşa de la intrare se deschide. Destany se postează în faţa noastră. E surprinsă să mă vadă şi asta i se citeşte în ochi, dar şi mai surprinsă este să o vadă pe Olivia.

— Quinn, ce cauţi aici?

Mă uit în ochii ei cenuşii, simţind cum emoţiile mele o iau razna şi cuvintele îmi vin pe limbă. Mi le înghit şi o privesc, şi-mi dau seama după felul în care evită să se uite la mine că ştie exact ce caut aici. Vinovăţia i se citeşte în ochi. Ştie.

Lumea mea se prăbuşeşte în faţa acestei revelaţii. Desigur, mă pripesc să trag concluzii. Nu putea să permită să mi se întâmple una ca asta. Mi-a fost întotdeauna loială. Îmi amintesc de vinerea de dinaintea petrecerii lui Chase. Matt a aşteptat până în ultimul moment la şcoală să-i ceară lui Destany să iasă cu el. A zis:

— Hei, cum ajungi mâine acasă la Chase?

Iar ea a răspuns:

— Nu ştiu. Probabil cu Gia şi cu Quinn.

— Ah, păi poate ar trebui să mă laşi pe mine să te conduc. Putem merge împreună.

Ea a chiţăit:

— Îmi dai întâlnire?

A prins-o cu garda jos, mai ales dat fiind faptul că-i tot povesteam despre mica noastră scenă intimă de pe trambulină. Şi ea, şi eu credeam că Matt mă place pe *mine*.

— Da. Îţi dau întâlnire! a zâmbit el.

Matt e un tip sexy. Nu e obişnuit să fie respins. Dar ea i-a spus imediat:

— Nici să nu te gândeşti!

Şi, practic, a luat-o la fugă.

Apoi m-a oprit în parcare şi mi-a povestit totul.

Mi s-a rupt inima când am aflat că Matt o place pe ea, nu pe mine. Dar Destany a spus, convingătoare:

— N-aş ieşi niciodată cu el, Quinn! Ştiind ce simţi pentru el…

— Adică, dacă-ţi place de el…

— Îmi place de *tine*, a zis ea.

Şi aproape că mi-au dat lacrimile, atât de mult am apreciat acest lucru. Am sărit pe ea şi ne-am îmbrăţişat, am stat nedezlipite cinci minute, râzând de ea şi de cât de caraghioasă a părut când a fugit de el. O iubeam atât de mult! Credeam că mă va proteja cu orice preţ să nu sufăr. Credeam că nu va face niciodată, niciodată ceva care să mă rănească.

Aşa că sunt multe lucruri pe care trebuie să le procesez şi nu ştiu cum să o fac. 10 ani de prietenie şi a fost nevoie doar de o săptămână ca să mă abandoneze.

Deschid gura, în cele din urmă.

— Gia e aici?

Destany se uită ba la mine, ba la Olivia.

— De ce?

— Du-te şi cheam-o încoace! mârâie Liwy.

Destany nu ezită. Ne întoarce spatele, lăsând uşa de la intrare deschisă, închizând-o doar pe cea de plasă. Văd prin ea picturile cu cai sălbatici şi cu crucifixuri din hol.

Cât aşteptăm, Liwy se întoarce spre mine.

— Ce părere ai?

— E la ele! dau din cap.

Simt că iau foc, că-mi ard ochii. Alung lacrimile. Nu merită să plâng pentru ele.

Nu e greu să rămân furioasă când văd mutra arogantă a Giei. Destany stă la un pas în spatele ei, amândouă dincolo de uşa de plasă.

— Cu ce vă pot ajuta? zice Gia pe un ton cântat.

— Vreau să-mi dai imediat jurnalul! zic, încercând să-mi păstrez calmul.

— Poftim?

Gia înclină din cap, prefăcându-se derutată.

— Care jurnal?

— Ticăloaso!

Liwy îi aruncă acest cuvânt. Sunetul e atât de

plin, încât parcă e o lovitură, o palmă peste faţă. Amândouă se dau în spate.

— Ştii exact despre ce vorbesc! zic eu.

Gia se uită la mine, iar zâmbetul i s-a şters de pe faţă.

— Duceţi-vă şi aduceţi-l!

Niciuna dintre ele nu se clinteşte.

— Acum!

Liwy deschide uşa de plasă. Nu mai e nimic care s-o ţină la distanţă de ele.

— Du-te şi adu-l!

Gia râde furioasă, apoi o şterge, lăsându-le pe Olivia şi pe Destany să se înfrunte.

Nu bănuiam cât de mult o să mă doară să-mi fie confirmate suspiciunile. Mă aplec, simţindu-mă de parcă m-ar fi lovit cineva şi m-ar fi lăsat fără aer. Mă uit la Destany şi scutur din cap.

— Uau! Nu ţi-au trebuit decât vreo 10 secunde să mă arunci la gunoi, să-mi tărăşti numele în noroi, să calci în picioare 10 ani de prietenie!

Olivia face un pas înapoi, făcându-mi loc să ajung la Destany.

— Quinn, tu m-ai aruncat prima la gunoi!

— Am fost *rezervată,* atâta tot! Pe când tu… ai luat un lucru care-mi aparţinea şi l-ai arătat la toată şcoala. Eu nu ţi-aş face ţie aşa ceva niciodată, pentru că prietenii nu se poartă aşa!

Se strâmbă.

— Nu eram prietene. Ai fost rezervată cu mine din cauza unui tip. 10 ani de prietenie şi tu laşi un băiat să ne despartă. Şi nici măcar nu am ieşit cu el! Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Matt, dar tu ai devenit geloasă când el mi-a dat atenţie.

— Nu din cauza lui Matt am fost mai rezervată. Mă cunoşti vreun pic, Destany? Cum poţi să crezi că ăsta e motivul?

— Păi, atunci, de ce ai făcut-o?

Gia apare din nou, cu jurnalul meu în mână. Mă uit la Destany, coborându-mi vocea.

— Pentru că ai zis despre mine: „Oricum, ea este, practic, albă".

Se încruntă, apoi i se luminează ochii.

— Vorbeşti serios? Din cauza asta? A fost doar o glumă, Quinn. Adică, e evident că nu eşti albă.

— Evident, spune Gia, rânjind şi uitându-se la pielea mea

Fac un pas înapoi.

— O glumă? Crezi că faptul că Gia şi-a bătut joc de acea angajată de la Gap, spunând despre ea, în mod repetat, cuvântul ăla cu C este o glumă? Şi în clipa în care am crezut c-o să-i spui să înceteze, tu mi-ai negat dreptul de a fi jignită, mi-ai minimalizat identitatea de negresă şi mi-ai şters cu totul glasul din conversaţie, cu aceste câteva cuvinte nevinovate. Asta a fost o *glumă* pentru tine?

— Quinn, tu mereu exagerezi la fazele astea cu rasa, zice Destany.

— Cum îţi spuneam, Dessie, o face ca să fie în centrul atenţiei. Nu se simte jignită. Vrea doar să-i fie cuiva milă de ea...

— Mai spune ceva, te provoc! se apropie Liwy extrem de mult de Gia. Să ştii că, de fapt, nu-mi trebuie scuze ca să-ţi tăbăcesc fundul. *Deja* mă scoţi din minţi. Dar răbdarea mea îşi atinge limita când ticăloasele ca tine devin rasiste, întreab-o pe prietena ta Hailey! întreabă-l pe prietenul tău Paul! întreabă-l pe prietenul tău Sean!

— Liwy, Liwy! o iau eu de braţ şi o trag înapoi. Nu merită! spun şi apoi mă uit la Destany. Niciuna dintre ele nu merită! Amândouă sunt nişte laşe.

Liwy se îndepărtează, patrulând pe verandă, cu mâinile în şolduri, dar eu continui:

— Laşii vor face orice să se simtă în siguranţă, să simtă că deţin controlul. Am fost şi eu laşă, dar primul lucru curajos pe care l-am făcut vreodată a fost că am încetat să mai fiu prietena ta.

Întind mâna şi zic:

—Jurnalul!

Gia îmi întinde jurnalul, dar nu-i dă drumul când pun mâna pe el. Spune:

— Dacă află cineva despre povestea asta, o să-i trimit un mesaj tatălui tău despre Columbia...

Liwy vine înapoi în mare grabă.

— Dacă-i trimiţi tatălui ei vreun

mesaj, o să trimit un mesaj în iad, ca să anunţ că te îndreptţi cu viteză într- acolo.

Gia dă drumul jurnalului, iar eu o blochez pe Liwy, ca să nu se apropie şi mai mult.

— N-o să spunem la nimeni. Dar vreau ca toate pozele cu jurnalul meu să fie şterse.

— S-a făcut!

Gia zâmbeşte. Liwy pufneşte. Mă dau în spate, împingând-o din cadrul uşii, iar ea întinde degetul către faţa Giei, peste umărul meu.

— Ai fost atinsă de un înger, fetiţo!

Apoi se întoarce şi plecăm împreună, lăsând uşa de plasă închisă în urma noastră. în timp de coborâm treptele, Liwy şuieră:

— Am spus-o! Exact ca în film.

Zâmbesc.

— A fost perfect.

Apoi îşi pune mâna peste braţul meu.

— Dar ce-i cu tine? Le laşi să scape atât de ieftin?

Zâmbesc, scoţând telefonul din buzunarul de la spate.

— Neah.

Spun asta şi pricep de ce Carter zice aşa atât de des. Pur şi simplu, îţi vine pe limbă.

— Nu mai joc după regulile lor. Am înregistrat toată discuţia.

Liwy îmi smulge telefonul din mână în timp ce ne îndreptăm spre maşină.

— Ticăloasă mică şi vicleană ce eşti! Te iubesc!

— Ah, şi Quinn! strigă Gia după noi.

E pe verandă, iar Destany e în spatele ei.

— Mă bucur că ai fost capabilă să-l ierţi pe Carter după ce ţi-a pierdut jurnalul.

— L-a pierdut din greşeală, spun eu şi îmi dau ochii peste cap.

— Da, mă rog, sunt sigură că nu l-a mai interesat să-i poarte de grijă după ce a citit lista în care scria despre el. Ştii tu, cea în care scrie că e un ticălos simandicos şi un dobitoc arogant. Mai ţii minte lista aia?

Gia rânjeşte. Liwy se opreşte şi se întoarce.

— Quinn, hai să mergem. Vor să facă scandal.

— Nu a citit decât prima pagină din

jurnal.

— Nu asta a văzut Destany! zice Gia şi se întoarce spre Destany.

Destany dă aprobator din cap.

— Îl tot răsfoia înainte să-l iau eu.

Încep să respir precipitat. Nu, aşa ceva nu e posibil. Mi- a spus clar că a citit doar prima pagină. Dacă m-a mințit... atunci ştie *totul*. În tot acest timp, a ştiut fiecare detaliu îngrozitor despre mine. Liwy întreabă:

— De ce ar crede vreun cuvânt din ce spui tu?

— Credeţi ce vreţi, zice Gia, întorcându-se cu spatele.

Destany îi ţine isonul:

— E adevărat, Quinn!

Uşa de plasă se trânteşte în urma lor, apoi şi uşa de la intrare. Am încremenit, încercând să mă conving că amândouă mint. Liwy mă înşfacă de braţ.

— Încearcă să se joace cu mintea ta. Nu trebuie să le

Mă uit în ochii lui Liwy, lăsându-mă convinsă de vorbele ei.

— Da, ai dreptate.

Mergem la maşină, ne suim, iar eu îmi pun jurnalul în poală. Miroase ca în casa lui Destany. Urăsc asta. Îl arunc pe bancheta din spate şi ies de pe aleea lui Destany.

— Ai fost atât de dură! îmi zice Liwy.

— Nu la fel de dură ca tine.

— Ai fost mai dură! zice dând din cap.

Dar eu nu mă simt dură. Mă simt epuizată, cred că aş fi în stare să dorm zile întregi. Hainele mele sunt ude de transpiraţie. Şi sunt în continuare foarte îngrijorată.

În ziua aceea, lângă dulapul lui Carter, când l-am întrebat dacă mi-a citit jurnalul, m-a privit ca şi cum s-ar fi străduit să-şi dea seama care e cel mai bun răspuns în împrejurările date — nu răspunsul adevărat.

După ce conduc în linişte vreo 10 minute, o întreb, în cele din urmă:

— Şi dacă totuşi l-a citit?

Mă uit la ea, şi buzele îmi tremură.

— Hai să-l întrebăm şi gata!

Mă fac mică la gândul de a-l întreba şi de a auzi ceea ce nu vreau să aud. Mă gândesc la felul în care m-a sărutat astăzi, cum mi-a mărturisit de ce nu a avut nicio iubită şi de ce s-a hotărât să-şi asume riscul cu mine. În acel moment, am căzut. M-am îndrăgostit. M-am dedicat ideii de a fi cu el. Şi acum, chestia asta. Dacă m-a minţit în tot acest timp?

— Nu cred că am energia necesară pentru încă o confruntare.

— OK, zice Liwy. O să-l întrebăm mâine. Bine?

— Bine.

Inspir profund. În seara asta o să cred ce vreau. Nu a citit jurnalul. Totul e minunat. Totul e perfect.

— Vrei să vii pe la mine? o întreb. N-am chef să-mi petrec seara de una singură.

Pentru că, de fapt, nimic nu e perfect. Odinioară mă pricepeam de minune să mă mint singură, dar acum s-a terminat cu asta.

— Ah! face Liwy, surprinsă.

— Nu eşti obligată, spun repede. E-n regulă dacă nu vrei să rămâi la mine.

Poate că încă nu m-a iertat că am fost implicată în campania împotriva ei. Nu pot să o condamn şi nici nu vreau să o grăbesc.

— Nu! spune ea, entuziasmată. Mi-ar plăcea mult să vin la tine, Quinn.

Mi se luminează ochii.

— Serios?

— Normal! Stai s-o sun pe mama.

Îşi scoate telefonul şi sună.

— Mamă, rămân la Quinn peste noapte.

Conduc spre casă, zâmbind larg, plină de un sentiment indescriptibil. Plină. Mă simt plină pentru prima oară în ultimele câteva luni.

22. Dacă mi-a citit Carter jurnalul

Maşinile ambilor mei părinţi sunt parcate pe alee. Când cobor din Mercedes, mă uit la lună. Deja a răsărit, luminoasă, în timp ce soarele apune la

orizont. Asfinţitul.

— Mi-e foame, spune Liwy, închizând portiera.

— Da, şi mie.

Când intrăm, luminile sunt stinse. Intrăm în bucătărie şi auzim televizorul în salon.

— Quinn? mă strigă tata înainte să ajungem în vârful scărilor.

Lumina de la televizor se reflectă pe pereţi, colorându-i. Tata stă întins, sprijinit de braţul canapelei, cu capul mamei pe piept şi cu trupul ei între picioarele lui. Este un lucru atât de intim şi aproape străin să-i văd aşa îmbrăţişaţi!

— Hei, scumpo! zice mama.

E beată. îmi dau seama din zâmbetul ei uşuratic. Apoi Liwy vine lângă mine şi mama se ridică în capul oaselor.

— Mă bucur să te revăd, Olivia.

— Şi eu pe dumneavoastră, doamnă.

— Puişor, zice tata, întinzându-se fără chef spre mine.

Dap, şi el e beat.

— Mama ta şi cu mine...

— Am găsit un terapeut pentru cupluri, izbucneşte ea.

— Ah! fac eu, căscând ochii. Nu ştiam că asta căutaţi.

Amândoi încuviinţează. Asta e bine, nu-i aşa? înseamnă că încearcă. încă încearcă.

— Începem mâine, adaugă tata.

Ambii zâmbesc emoţionaţi.

— E grozav! Felicitări!

Le zâmbesc liniştitor. Mă ţin de curelele rucsacului, aruncând o privire spre filmul de pe ecran — un film pe care nu l-au mai văzut niciodată, pentru că refuză să se uite de două ori la aceeaşi peliculă.

— E-n regulă dacă Liwy rămâne aici peste noapte?

Ei o privesc din nou, ca şi cum ar fi uitat cum arată. Apoi se uită unul la celălalt, comunicând din sprâncene.

— E-n regulă, zice tata, întinzându-se la loc pe canapea, iar mama se instalează din nou între picioarele sale.

— Putem să comandăm pizza?

— Ah! zice mama, ridicându-se din nou. Eu vreau nişte aripioare, Quinn! zice ea şi apoi se uită spre tata. Ce fel de pizza vrei, Dez?

— Ştii bine ce vreau eu.

Ea îi zâmbeşte, flirtând. Oftez, iar Liwy râânjeşte.

— Mamă, dacă tot ştii ce vrea tata, poţi să comanzi tu pentru noi?

— Tu ce fel de pizza vrei? mă întorc eu spre Liwy.

— Nu contează.

— Sigur, scumpo, zice mama şi ne face din nou cu mâna.

Pornim pe coridorul întunecat spre camera mea.

— Părinţii tăi sunt drăguţi, spune Liwy, rezemându-şi rucsacul de perete.

— Nu întotdeauna.

Mă aşez pe scaunul de la birou, gândindu-mă la ţipete şi la tăcere şi apoi la ei pe canapea, îmbrăţişaţi.

— Dar da, sunt drăguţi.

Îmi sună telefonul. Când văd numele lui Carter, mă cutremur. Trupul meu şi-l aminteşte, îi e dor de el, dar mintea mea nu poate desluşi vorbele pe care Destany şi Gia le-au pus între noi. Mă uit la ecran până când telefonul nu mai sună.

Liwy stă pe marginea patului, cu o mutră confuză.

— Carter?

Dau din cap. Apoi el îmi trimite un mesaj: **Cum a mers cu Liwy?**

Pun telefonul pe modul silenţios şi-l bag în dulap — ca să nu-l mai văd şi ca să uit de Carter. Pentru că aş vrea să-i scriu că a mers grozav. Când Liwy şi cu mine plecam de- acolo cu jurnalul, totul era perfect. Aveam dovada că Destany şi Gia erau cele care m-au şantajat. Am recuperat jurnalul. Îi aveam pe Liwy şi pe Carter şi totul era bine şi frumos.

Dar apoi am fost dată peste cap.

— Am teme. E OK dacă le fac acum? întreabă Liwy.

— Desigur.

Îşi ia manualele din rucsac şi se întinde la mine pe pat. Eu mă aşez la birou şi-mi deschid jurnalul pierdut şi regăsit. E aproape imposibil să mă uit la el, ştiind că, în tot acest timp, a fost la Destany şi la Gia.

Mă duc la prima pagină: sinistra listă cu lucrurile pe care trebuie să le fac. Mi-aş dori să nu o fi scris niciodată. Tai punctele pe care le-am îndeplinit, înlocuind numele lui Matt cu cel al lui Carter la punctul al doilea, terminând cu faptul că i-am spus lui Destany adevăratul motiv pentru care m-am îndepărtat de ea. Un mic zâmbet îmi joacă pe buze când mă uit la punctele îndeplinite.

Dar când mă uit la punctele despre Columbia şi la Hattie, pe care nu le-am tăiat de pe listă, zâmbetul mi se şterge.

Apoi răsfoiesc listele şi, după ce le găsesc pe cele preferate, îmi închipui că sunt Carter şi că aflu atâtea lucruri noi despre Quinn.

±. Culoarea el freferată e bleu.
2. *copacul el preferat este tel c are se înclină -peste iazul lui ttattie.*
3. Locul *ei favorit din* toată *lumea* asta *mare* e iazul lui Hattie.
-f. Melodia ei favorită este „How you *cţonna Act* Litee That", cântată de Tyrese.

Oh, a zis că ăsta e şi cântecul lui favorit. Oare e adevărat?

Dacă mi-a citit jurnalul, Carter ştie nişte detalii imposibile în ceea ce mă priveşte. Şi aceste informaţii sunt un motiv important pentru care ne-am legat de la bun început. M-a făcut să mă simt ca şi cum vedea părţi din mine care nu erau vizibile pentru altcineva, ca şi cum mă putea înţelege la un nivel la care nu mă putea înţelege nimeni altcineva. Dar oare s-a întâmplat aşa doar pentru că mi-a citit jurnalul? Mă cutremur de dezgust.

Apoi îi sună telefonul lui Liwy. Când mă întorc spre ea, văd că se uită la mine, indecisă.

— Nu răspunde! îi spun.

— Dacă nu răspund, o să-şi dea seama că s-a întâmplat

Oftează şi răspunde:

— Ce faci?

Îi aud glasul din telefon, din celălalt capăt al camerei.

— Hei, ai văzut-o cumva pe Quinn?

Când îi aud glasul, îmi vine să iau telefonul şi să-l sun. Vreau să-mi şoptească la ureche.

— Ăăăă...

Se uită la mine, cu ochii mari.

— Da, a trecut pe la mine puţin mai devreme.

Mă aşez lângă ea, pe pat. Carter spune:

— Şi apoi unde s-a dus?

— Nu ştiu. Acasă la ea, cred.

Tace o vreme, apoi zice:

— Şi tu unde eşti?

Olivia se uită panicată la mine. Clatin din cap.

— Unde în oraş?

— De ce trebuie să ştii? Ce naiba ai? Eşti taică-meu?

Zâmbesc, înăbuşindu-mi un hohot de râs.

— Fii atentă, Liwy, ştiu că eşti acasă la Quinn. Tocmai am vorbit cu mama Sandy.

Ne cade faţa.

— Nu ştiu de ce mă minţi şi nu ştiu de ce mă evită, dar mi-ar plăcea să-mi spună şi mie cineva ceva.

Liwy se uită la mine, clipind frenetic, fără să-i răspundă.

— Olivia, continuă el, spunându-i pe numele întreg.

— Las-o-n pace în seara asta! O să discute mâine cu tine.

El tace o clipă.

— OK, dar ştii cu ce am greşit?

— Las-o-n pace în seara asta. OK?

Amândouă aşteptăm răspunsul.

— M...bine.

Apoi închid amândoi. Mă întorc la birou. Liwy revine la temele ei. Nu vorbim despre asta. Mă bucur că nu vorbim, deoarece, cu cât citesc mai mult din jurnal, cu atât mai naşpa mă simt. Şi nu-mi pot imagina că lucrurile au ajuns atât de departe. Dacă l-a răsfoit, aşa cum a zis Destany, cu siguranţă nu a ajuns atât de departe. Cu siguranţă, nu a ajuns până la „Diverse".

Când soseşte pizza, Liwy lasă manualul deoparte, la trei felii cu pepperoni, iar eu iau toată cutia cu pizza vegetariană. Mâncăm şi ne uităm la *Bring It On*. Fac duş, apoi face şi ea. Se schimbă cu un tricou de-ale mele. îi vine ca o rochie mini. Se suie în pat pe partea cu peretele. Eu mă întind pe o

parte, cu faţa la uşă.

Pe birou, telefonul meu se aprinde. După câteva clipe, se stinge la loc. Mă răsucesc cu faţa la Liwy.

— Dormi puţin, Quinn. Nu-ţi foloseşte la nimic să-ţi faci griji pentru ziua de mâine.

Închid ochii.

— Ştiu.

— Bucură-te de victoriile tale. Şi poate că mâine vom afla că vacile alea au mîntit. Şi tu cu Carter veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Şi eu visez exact la acest scenariu. Dar o mare parte din mine crede că Destany spune adevărul.

1. ~~cred c o să l poci^ esc.~~
2. ~~s ar putea să~~ ***nu. vual*** ~~vorbesc niciodată~~ ***cu*** ~~el.~~
3. ~~s ar putea să l dan~~ ***uitării*** şI ~~să merg mal departe.~~
4. ~~S ar pntea să rut l dau. niciodată uitării şl să nu merg niciodată mal departe.~~

~~s. S arputea să plâng şl să l sărut.~~

b. ~~S ar putea să plâng şl să l sărut şl să l las să mă strângă în braţe până când nu mă mal doare.~~

J-. ~~S arputea să l lert.~~

Liwy doarme buştean. Sunt îmbrăcată şi gata de plecare când reuşesc în cele din urmă s-o trezesc. Poartă nişte haine de-ale mamei şi tot îi sunt mari. Îşi trage jeanşii pe ea şi-şi bagă doar o parte de tricou în jeanşi. Fata asta arată senzaţional în orice.

Stăm în maşina mea, care încă are motorul pornit, în parcare. Inima îmi bate cu disperare. Liwy se uită pe geam.

— A sosit autobuzul lui Carter.

Apoi se uită la mine. Eu mă holbez prin parbriz.

— Eşti OK?

Dau din cap, fără să o privesc în ochi. Ea îşi pune o mână pe braţul meu.

— Scrie-mi dacă ai nevoie de mine!

Îşi ţine în continuare mâna pe braţul meu.

— Vorbesc serios.

— Mulţumesc, zic.

Se dă jos din maşină şi atunci începe iureşul. Carter deschide portiera din dreapta şi se strecoară înăuntru, umplând maşina cu parfumul lui şi

derutându-mă total. Pentru că îmi doresc să-l sărut, dar mai întâi trebuie să aflu adevărul.

— Quinn? face el când observă că nu-i vorbesc şi că nu mă uit la el. Ce se întâmplă, iubito?

Iubito? Nu-mi face una ca asta!

— Ieri am descoperit că jurnalul meu era la Destany şi la Gia, spun. Liwy şi cu mine l-am recuperat.

— Uau! face el, apoi tace, pentru că e confuz. Ăsta e un lucru bun, nu-i aşa? Acum ştii cu siguranţă că nu ţi-am făcut eu farsa asta.

— Da, zic eu, zâmbind trist.

— Atunci de ce nu vrei să te uiţi la mine?

întinde mâna spre obrazul meu. Eu mă îndepărtez de atingerea lui.

— Carter, mi-ai citit jurnalul? întreb, privind fix în faţă, prin parbriz.

Mâna lui încremeneşte în aer. O văd cu coada ochiului. Se face linişte deplină, nu se mai aude decât bâzâitul motorului şi al aparatului de aer condiţionat.

— Poftim?

— Mi-ai spus că ai citit doar prima pagină, spun şi mă uit într-un final la el.

Lasă mâna în jos, cercetându-mi privirea.

— Quinn, mi se pare că toate astea s-au întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Oftez. Cred că o parte din mine încă speră că nu e adevărat. Acea parte din mine dispare încet, încet.

— Cât ai citit din el?

Clipeşte, uitându-se spre consola dintre noi.

— Pe tot.

Orice strop de speranţă care-mi rămăsese dispare acum şi mă lipesc cu spatele de uşă. Se apleacă înainte.

— Dar nimic din ce am citit nu a schimbat ceea ce simt pentru tine.

— Nu asta e ideea.

— Dacă poţi să mă crezi... faptul că ţi-am citit jurnalul m-a făcut să-mi placă şi mai mult de tine.

— Nu asta e ideea! Mi-ai călcat în picioare intimitatea.

— Şi-mi pare *rău* Mi-ar plăcea să nu

fi făcut asta. Sincer! Când te-am minţit prima oară, am făcut-o ca să nu te simţi prost. Apoi a urmat faza cu şantajul şi am ştiut că, dacă-ţi spun, o să crezi că eu sunt cel care te şantajează.

— Asta nu e o scuză.

— Ştiu că nu e!

Îşi lipeşte degetele de consolă.

— Nu încerc să-mi caut scuze. Încerc doar să-ţi explic.

Se uită la mine, respirând precipitat. La fel respir şi eu.

— Te rog, vino-ncoace!

Nu mă clintesc. Vreau totuşi să mă apropii de el. Nu vreau să fiu supărată pe el. Vreau să-l sărut. Dar ştiu că n-ar trebui să-mi doresc aşa ceva.

— Poţi să te dai jos din maşină?

Pare şocat.

— Ştiu că am făcut o greşeală, dar te porţi cu mine de parcă te-am înşelat sau ceva de genul ăsta.

Sunt foarte nervoasă.

— Îmi închipui că aşa te simţi când te înşală cineva. M- am îndrăgostit de imaginea ta. Acum descopăr că imaginea din mintea mea e greşită. Tot ce mi-ai spus vreodată, tot ce am făcut vreodată împreună e aiurea, pentru că tu ştiai deja totul despre mine! În tot acest timp, tu ai ştiut *totul*!

Clatin din cap. Adevărul propriilor cuvinte mă sufocă, mă înăbuşă. Îmi dau lacrimile.

— Poate că nu ai fost cu altă fată, dar nu mai am încredere în tine. Te rog, dă-te jos din maşină!

El întinde mâna spre mine, dar eu mă lipesc cu umărul de portieră.

— Te rog, pleacă!

— Îmi pare rău!

Se îndepărtează, deschide hotărât portiera, o închide trântind-o, apoi traversează parcarea cu mâinile în cap.

Mă prăbuşesc. Mi se frânge inima. Iau telefonul şi-i scriu lui Liwy: **Am nevoie de tine.**

23. Motivele pentru care nu mă pot uita la tine

Olivia aşteaptă să cobor din maşină. Chiulim de la prima oră. Merge cu mine până în faţa uşii clasei doamnei Henderson, apoi mă priveşte intens. îmi şterge ochii şi obrajii. Din fericire, nu m-am obosit să mă machiez astăzi.

— Arăţi minunat, zice ea, punându-şi mâinile pe umerii mei şi zâmbindu-mi larg. îl omorâm pe Carter mai târziu. OK?

Nu vreau să-l omor. Vreau să-l îndepărtez chirurgical din inima mea.

Deschide uşa clasei şi mă împinge înăuntru. Doamna Henderson ridică privirea de la tablă.

— Quinn?

Se întreabă de ce am întârziat. Se întreabă unde am fost în ultimele două zile. Se întreabă de ce arăt ca şi cum am plâns.

îmi ţin privirea în jos şi mă duc la banca mea din fundul clasei. Din fericire, profa nu mă bate la cap.

— S-a întors, zice fata din faţa mea. Speram să se care din şcoala asta.

— Ar fi trebuit exmatriculată pentru ce i-a făcut Oliviei.

— Da, biata Olivia!

Mă uit la cele două fete care bârfesc în faţa mea. Aproape că uitasem de lista *Cum să porţi o campanie de denigrare a imaginii cuiva*. Mă holbez la feţele lor fără să clipesc. Când văd că mă uit la ele, nu se pot uita în ochii mei. Se întorc pe scaunele loc şi tac mâlc, pentru că majoritatea oamenilor pot vorbi prostii doar dacă nu simt ameninţarea consecinţelor. însă eu arunc ameninţări din priviri. Astăzi nu e o zi bună să mă pui la încercare.

De-a lungul întregii ore, mă gândesc la tot ce s-a întâmplat după ce Carter mi-a citit jurnalul.

în ziua aceea, când mi-a zis că are senzaţia că l-a pierdut în autobuz a fost o mare minciună. Cu siguranţă, l-a răsfoit în timpul primei ore. Poate că dacă mi-ar fi spus adevărul, nu l-aş fi ispitit niciodată pe şantaj ist să facă public faptul că am fost respinsă de la Columbia.

Şi chiar mă convinsese că ştia *cumva* că muzica mea preferată este R&B-ul anilor '90, că ştia *cumva* că-l urăsc pe
Vontae şi că ştia *cumva* că folosesc termenul Oreo, dar toate astea se întâmplau pentru că-mi citise jurnalul. Coincidenţele astea neobişnuite nu erau, la urma urmelor, deloc coincidenţe.

Mă gândesc la momentul în care se afla în camera mea, cum a ghicit el că mi-aş vopsi pereţii în bleu, cum a susţinut că ştie că asta e culoarea mea favorită pentru că e un bun observator. Un bun observator, pe naiba!

Ce anume a fost real? A fost oare ceva real din ce mi-a

Când se termină ora, doamna Henderson mă cheamă la catedră. Mă întreabă de ce am lipsit. Îi arăt scutirile pentru zilele în care am avut absenţe, iar ea îmi dă temele pe care le-am ratat.

La analiză matematică e şi mai rău. Colegii de curs sunt blocaţi pe faza cu Columbia.

— Unde te duci la facultate, Quinn? La Universitatea de stat din Austin?

— N-are cum să intre acolo. Nu mai vorbi prostii!

Am rezistat la doar două ore şi sunt tentată să chiulesc din nou, dar am rămas în urmă cu lecţiile. Şi încerc din răsputeri să particip la ore azi, să nu fiu laşă, să nu dau bir cu fugiţii aşa cum am făcut mereu.

Trec de ora a treia şi a patra fără să mă întâlnesc cu Carter. Mă bucur, pentru că mi se pare că încep să mă adaptez la noua normalitate. Iau prânzul afară, pentru că Liwy e programată în seria a doua.

Mă holbez la copaci şi mă gândesc la singurul lucru care încă mă consolează — amintirile despre Hattie, despre singura ocazie în care am făcut ceva curajos şi nesăbuit. Atunci când am mers la iaz, în ciuda norilor negri adunaţi pe cer. Nu era doar ameninţarea ploii. Era şi avertizare de tornadă. Dar voiam să înot, iar Hattie nu a văzut de ce s-ar împotrivi. A spus:

— Deja suntem aici. Putem să facem lucrul pentru care

Hattie s-a dat jos din Gator şi s-a dus spre buza

iazului.

— Stai, Hattie, ce faci?

S-a întors spre mine, zâmbind larg.

— Fetiţo, eu nu mă bag în apă. Ar putea să fie ultimul lucru pe care-l fac pe pământ dacă sar în apă.

M-am dat jos din Gator şi am venit pe mal, lângă ea. Curentul era lent, domol.

— Intră odată, pisicuţă speriată! a zis ea, râzând, împingându-mă în umăr.

— Hattie! am strigat, sărind înapoi.

Era atât de copilăroasă! Mi-am încrucişat braţele la

— întoarce-te!

— Fetiţă, orice forme ai tu acum, eu le aveam de 10 ori mai conturate la vremea mea.

M-am uitat cu îndoială la statura ei micuţă.

— De unde crezi că ai rotunjimile astea?

— Ăăă... De la mama?

A râs.

— Mama ta e drăguţă, dar e slăbănoagă ca un băţ. De la mine ai fundul ăsta, draga mea.

Apoi a trecut pe lângă mine, plesnindu-mă peste fund în drum spre Gator.

Mi-am scos încălţările, şosetele, tricoul şi pantalonii scurţi şi le-am lăsat grămadă pe jos. Fulgerul a luminat cerul. A urmat tunetul. M-am uitat în spate la Hattie, care stătea în maşinuţa acoperită.

— Hai, intră în apă!

Aşa că am fugit spre „copacul cocoşat". Era un copac aplecat deasupra apei, ca o trambulină naturală. Hattie instalase la mijlocul trunchiului un leagăn făcut dintr-un cauciuc, agăţat deasupra iazului. Şi când apa se umfla, jumătate din cauciuc se scufunda — era cea mai tare senzaţie, puteam sta pe el, legănându-mă cu picioarele în apă.

A început să picure când m-am târât de-a lungul trunchiului. M-am uitat în jos, la apă. Vântul prinsese putere, la fel şi curentul.

— Hattie, poate că ar trebui să ne întoarcem!

— Dacă ţi-e frică, putem pleca. Dacă te rănesti... eu nu pot veni să te salvez.

Era adevărat. Eram pe cont propriu. Şi nu spuseserăm nimănui unde ne ducem, înainte de a pleca de acasă. Dintre noi două, eu fusesem mereu mai responsabilă. Hattie a crescut în alte vremuri, când ceea ce nu te ucidea te făcea mai puternic. Aşa că, dacă săream în curentul de sub mine, fie muream, fie deveneam şi eu mai puternică.

M-am uitat la cerul întunecat, apoi la Hattie care stătea pe locul din dreapta în Gator. Hattie ar fi făcut asta dacă ar fi putut. Nu s-ar fi codit. Am coborât pe frânghie până când am ajuns la cauciucul de la capătul acesteia. M-am aşezat, mi-am recăpătat suflul şi exact atunci a început să plouă mai tare. Apoi m-am ridicat în picioare pe colac,
ţinându-mă de frânghie şi legându-mă cât puteam de

— Iuhuuuu! am strigat peste glasul vântului, lăsând stropii de ploaie să-mi ude buzele şi ochii.

Am simţit că îmi ţin viaţa în palmă, că sunt nemuritoare, pentru că-mi doream atât de mult să trăiesc aşa cum trăiam în acel moment! Pentru că-mi iubeam viaţa atât de mult!

Aşa că am sărit.

Când ajung la cursul domnului Green, Carter nu se află în banca lui. Ochii mi se îndreaptă instinctiv spre Destany. Privirile ni se întâlnesc o clipă, apoi ea îşi lasă din nou privirea în jos. Fără vreun zâmbet arogant. Fără nimic.

Când m-am îndepărtat iniţial de ea, am crezut că, într- o bună zi, vom putea avea o discuţie sinceră despre rasă. Am crezut că, în cele din urmă, o voi putea ierta. Poţi ierta cu uşurinţă pe cineva dacă este ignorant. Dar nu după ce mi-a spus ce mi-a spus. Am terminat-o cu ea definitiv!

Auden mă salută când mă aşez pe scaun. Ridic privirea şi-i zâmbesc forţat. Apoi Carter se aşază lângă mine. Parfumul lui mă asaltează, pătrunzându-mi în golul din

Domnul Green vine spre noi.

— Voi trei aţi lipsit mult! zice şi pare dezamăgit. Vineri ne-am uitat la scenarii din trecut, care au câştigat sau au pierdut. Ieri, am ales roluri şi teorii ale conspiraţiei şi am mai dat un test. Puteţi

da testul fie azi după ore, fie mâine- dimineaţă, fie mâine după cursuri. Dacă nu, luaţi nota

— Da, domnule, spune Auden.

Carter şi cu mine tăcem mâlc.

Domnul Green predă aproape toată ora. încerc să mă concentrez la ce spune şi nu la sentimentele de recul pe care le am faţă de Carter. Ştia că jurnalul meu e strict personal, dar a avut tupeul de a-l citi pe tot. Nu doar câteva pagini, din întâmplare. *Tot* jurnalul!

în ultimele 10 minute ale orei, domnul Green ne lasă să ne scriem scenariul. Dar eu nu pot deschide gura. Nici Carter.

— Aveţi vreo sugestie pentru cine ar trebui să-l joace pe Kennedy? zice Auden şi se uită încordat la noi doi.

Noi nu spunem nimic.

— Cred că eu vreau să fiu guvernul.

Vreau să-l întreb: *întregul guvern, Auden*? dar n-o fac.

— Să ştiţi, zice Auden oftând, că am vorbit astăzi cu Olivia.

Ridic capul. La fel şi Carter.

— Am lăsat-o să-mi explice de ce m-a respins. Şi acum, în mod miraculos, mă simt mai bine. Sentimentele mele sunt în continuare rănite, să nu mă înţelegeţi greşit, dar acum ştiu că respingerea aceasta are mai mult legătură cu trecutul ei decât cu mine personal.

Mi se pare că încearcă să mă convingă să discut cu Carter şi nu-mi place asta deloc.

Sună clopoţelul. N-am decis cine îl va juca pe Kennedy şi cine va fi „guvernul", şi suntem foarte în urmă. Auden oftează, îşi strânge lucrurile şi pleacă.

îmi iau repede cărţile, pentru că nu vreau să ies din clasă împreună cu Carter. Dar, deşi ajung prima la uşă, mă urmăreşte pe coridor.

— Quinn, spune, prinzându-mă de mână.

Aproape că mă zbârlesc pentru că m-a atins. El ridică mâinile, defensiv.

— Scuze!

Dar continuă să meargă alături de mine.

— Vreau să-mi cer iertare. îmi pare rău că ţi-am invadat intimitatea şi că am fost atât de

nepăsător când tu mi-ai arătat atâta încredere!

Mă doare inima, simt că mi se zbate în piept.

Ajungem la ieşire, iar el se grăbeşte să-mi ţină uşa. Apoi mergem împreună spre parcare, ocolind grupurile de oameni de pe trotuar. El ţine totuşi pasul cu mine.

— Îmi pare la fel de rău că nu am încercat să-ţi înţeleg sentimentele şi să anulez cumva ceea ce ţi-am făcut. A fost oribil ce ţi-am făcut. Nu doar că a fost lipsă de respect, însă a fost şi crud, şi... scârbos.

De-asta probabil că mă simt atât de dezgustată.

— Dar vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să mă revanşez în faţa ta. Vreau să-ţi recâştig încrederea şi cred că singurul fel de a face asta e să fiu total sincer.

Deja am ajuns la maşina mea. Deschid portiera din spate şi-mi arunc pe banchetă manualele şi rucsacul.

— Trebuie să rămân în pielea goală în faţa ta, zice, apoi se grăbeşte să clarifice. Nu fizic, ci emoţional vorbind, aşa cum te-am obligat să faci tu.

Mă uit în jos, la pavajul dintre noi. Carter stă în dreptul portierei, blocându-mi accesul. Vreau să-l ocolesc, să urc în maşină şi să plec de-aici.

Probabil că mi-a citit gândurile, pentru că se dă la o parte şi-mi deschide portiera.

— Pentru că, astăzi, mi-am dat seama că asta ţi-am făcut. Te-am obligat să dezvălui tot înainte să fii cu adevărat pregătită. Şi sunt scârbit de mine însumi pentru că ţi-am făcut una ca asta.

Ochii mi se încălzesc. Cum poate face asta? Cum e capabil să pună în cuvinte exact lucrurile pe care le-am simţit eu toată ziua? Eu nu am ştiut să explic de ce sunt atât de furioasă şi de scârbită, dar exact aşa stau lucrurile. Exact aşa!

— Aşadar, aş vrea să-ţi dau asta.

Scotoceşte în buzunarul pantalonilor de trening şi scoate de acolo o bucată de hârtie ruptă dintr-un caiet, pliată în două. Hârtia pare periculoasă, un lucru pe care nu mi-l doresc acum, dar de care am atâta nevoie!

Îi ocolesc mâna întinsă, mă sui în maşină şi închid portiera.

— Te rog, Quinn! îmi bate el în geam. Nu mă aştept să mai vorbeşti cu mine după asta. Nici măcar nu trebuie s-o citeşti. Te rog doar s-o iei.

Mă uit fix spre parbriz, refuz să-l privesc. Mă întreb ce-i cu hârtia aia. A spus că vrea să fie sincer cu mine. Ce naiba o fi scris pe foaia aia de hârtie?

Nu e nevoie să ducă prea multă muncă de convingere. Deşi rezist cât pot, ştiu că mai târziu voi regreta dacă nu iau hârtia. Las geamul în jos, îi smulg din mână foaia împăturită, apoi ridic geamul la loc înainte să apuce să mai spună ceva, ceva care m-ar putea face să-mi doresc să-l iert. Simt cum duritatea mea se duce deja naibii; e evident.

Se îndepărtează încet de maşină, cu mâinile în buzunare, apoi o coteşte şi se îndreaptă spre staţia de autobuz. Îl privesc în oglinda retrovizoare, când portiera din dreapta se deschide şi Liwy sare înăuntru.

— Repede, Quinn! Calcă-le pe curvele alea!

Arată către Gia şi Destany care trec prin faţa maşinii. Zâmbesc. Cred că e primul meu zâmbet pe ziua de azi.

— Dar pe bune, acum, spune ea, întorcându-se spre mine. Când le punem la pământ?

Mă uit prin parbriz cum râd amândouă.

— În curând. Mai întâi trebuie să le spun părinţilor mei adevărul despre Columbia.

24. Manifestări ale esenţei lui Hattie

Chestia asta o să meargă prost.

De luni întregi, părinţii mei fac planuri cu privire la viaţa mea la New York. La naiba, mi-au planificat întreaga viaţă!

O să meargă foarte, foarte naşpa.

Liwy mă ţine de mână. O strâng cu putere în timp ce parcurgem foaierul. Observ scrisoarea de acceptare la Columbia înrămată şi expusă pe perete, când intru în living. Mama are notiţe răspândite peste tot pe măsuţa de cafea. Îi povesteşte tatei despre cazul la care lucrează în prezent, iar el o ascultă, stând pe podea, cu un pahar de vin în mână.

Atmosfera e atât de drăguță și liniștitoare... și eu sunt pe cale să arunc totul în aer.

— Quinn, iubito, poți să ne dai și nouă sticla de vin de pe bar? spune mama, făcând semn spre bucătărie. O, bună, Olivia!

Și când ajung la bucătărie, dau de bannerul pe care scrie Felicitări!, încă agățat de-a lungul peretelui. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul!

— Și tu ești în clasa a douăsprezecea, nu? o întreabă tata când mă întorc în living.

— Da, domnule.

— Unde mergi la facultate la anul?

— La Texas State, spune ea.

— Ah, impresionant!

Le întind sticla cu vin roșu părinților mei.

— Ce puneți voi două la cale? întreabă mama, văzând că nu am plecat din spatele canapelei.

— Nimic, zic emoționată.

Liwy se uită la mine. Își întinde mâinile lateral, ca și cum ar alunga răul.

— Spune-le și gata!

— Ce să ne spui și gata? întreabă tata.

— Mamă, tată, trebuie să vă spun ceva.

Mama mijește ochii îngrijorată. Tata se apleacă înainte.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Referitor la Columbia... Nu cred că pot merge acolo.

Tata se uită imediat la Olivia, de parcă ea ar fi diavolul
care m-a convins să-mi arunc viitorul la gunoi.

— Sigur că poți, spune tata, întorcându-se din nou spre mine. Vom face o călătorie acolo săptămâna viitoare. O să închiriem un apartament...

— Tată, nu mă duc acolo.

— Ba te duci!!!

Liwy mă ciupește de braț. *Spune-le și gata.*

— Tată, nu mă pot duce acolo, pentru că nu am intrat la Columbia.

În casă se așterne tăcerea.

— Cum adică, nu ai intrat?

— Am primit scrisoarea în care ne anunţă că eşti acceptată, zice mama, arătând spre rama de pe perete.

— E un fals. Am făcut-o eu.

— Ce-ai făcut?

Tata se ridică.

— Unde o să te duci la facultate, Quinn? Ce naiba?

Pune pe masă paharul cu vin şi se plimbă în sus şi în
jos.

— Ai intrat undeva? întreabă mama.

— Nu undeva unde să vă placă vouă. Chiar şi UT m-a pus pe lista de aşteptare.

Replica asta îl lasă pe tata fără aer.

— Îţi baţi joc de mine? Credeam că te descurci bine la ore. Şi scorul tău ACT, credeam că e 34.

— E24.

— O, Doamne Dumnezeule! strigă tata, aplecându-se şi ţinându-se de genunchi. Am spus tuturor că te duci la New York! Am tipărit chestia asta pe invitaţiile de absolvire! Am vândut pământul lui Hattie ca să putem plăti taxa la Columbia! Cum ai putut să ne faci una ca asta?

Îmi îngheaţă sângele în vine.

— Stai puţin! Aţi vândut pământul lui Hattie?

— Tu ai idee cât de mult costă Columbia? Taxa, manualele şi viaţa la New York, unul dintre cele mai scumpe oraşe... Ştii cine ar fi trebuit să plătească pentru toate astea?

— Aşa că i-aţi vândut pământul lui Hattie? I-aţi vândut şi mobila? I-aţi vândut canapeaua şi fotoliul în formă de

Îmi las capul în jos, deznădăjduită, ca şi cum ar fi prea greu să mi-l mai ţin drept.

— Le-aţi vândut unor străini?

Tata pare derutat.

— Sigur că nu, Quinn. Sunt depozitate undeva.

Flutur din gene, uşurată. Mobila lui Hattie nu e răspândită prin casele unor străini. Fotoliul ei nu se află în livingul lui Auden.

— Trebuie să răscumpăraţi casa şi

pământul.

— Am încasat deja cecul, Quinn. Cumpărătorul se mută weekendul viitor.

— Când aveaţi de gând să-mi spuneţi?

— Când aveai de gând să ne spui tu nouă? strigă tata.

Mama se ridică în picioare, punându-şi o mână pe umărul tatei.

— Poate că ar trebui să ne calmăm cu toţii.

Pământul lui Hattie. Casa ei. întreaga mea copilărie s-a evaporat.

— Quinn, du-o pe Olivia acasă! Tatăl tău şi cu mine avem multe de discutat.

Rămân încremenită şi mâinile îmi tremură necontrolat.

— Du-te! strigă tata.

O iau pe Liwy de mână şi o trag pe uşă afară, pe alee.

— Quinn, mai încet.

îi dau drumul când ajungem la maşina mea.

N-am mai fost pe proprietatea lui Hattie din ziua în care au luat-o pe bunica de lângă mine, acum mai bine de un an. Iar acum au vândut tot, pentru totdeauna.

— Ştii ceva? Nu. Nu te duc acasă.

Mă uit la ea peste acoperişul maşinii.

— Mergem acasă la Hattie.

CINCI MOOTO ÎN CARE Liwy MĂ ÎNTREASA EACA SUNT OR FĂRĂ

1. ~~„carter a fost întors -pe dos toată ziua. vrei să vorbim, despre asta?"~~
2. ~~„Cred că e cazul să mergi mai încet, ffluiru*. Bacă vrei, conduc eu."~~
3. ~~„Cum a putut tatăl tău să-ţi facă una ca asta? Poţi înjura, scuipa, plânge, ce ai tu chef."~~
4. ~~„o să fac fotografii la absolut tot, ca să nu uiţi niciodată cum arată locul acela."~~

B. ~~„Mă bucur că m-ai adus aici, ffiuinn. Te voi sprijini întotdeauna."~~

Când ajungem la Hattie la poartă, în capătul de est al oraşului Leander, toate amintirile îmi revin cu

viteza luminii. Vedem cum poarta se deschide şi mi se pare că şi în sufletul meu se deschide o poartă. Străbat lent aleea lungă, pietruită, amintindu-mi fiecare copac pe lângă care trecem. Pentru că unele curbe sunt foarte bruşte, drumul pare că dispare, iar noi o să intrăm direct în pădure.

Când casa se iveşte în faţa ochilor, nu mai clipesc.

Olivia face poze cu tot ce vede pe geamul deschis al maşinii.

— E superb!

Este. încă este foarte frumos. Lespezile care au aspect de cabană, veranda, şemineul de cărămidă într-o parte.

Coborâm din maşină. Olivia se îndreaptă spre casă, dar eu clatin din cap.

— Hai să mergem pe cărare! Vreau să-ţi arăt iazul unde înotam.

Grădina lui Hattie, din partea stângă a curţii din spate, e acum pustie. Uşa serei e larg deschisă. Plantele au dispărut toate, la fel şi păsările. Mă doare mai mult decât mă aşteptam să privesc toată această paraginã.

Gatorul e în continuare parcat în adăpostul lui, cu cheia în contact. Porneşte imediat. Olivia se aşază lângă mine, ţinându-se de mânerul lateral.

— Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta?

Ies în marşarier din adăpost şi mă îndrept spre şirul lung de copaci de pe deal.

— Nu, dar trebuie s-o fac!

Traversăm în viteză pajiştea. Vântul îmi zvântă transpiraţia şi-mi alungă emoţiile şi nodul din stomac. Olivia tace mâlc, în timp ce intrăm în pădure, pe o cărare pe care mi-o amintesc la fel de bine cum îmi amintesc dosul palmei lui Hattie. Cu cât ne adâncim mai mult, cu atât sufletul meu parcă vrea să-mi iasă prin piele. Mirosul de stejar şi de cedru mă duce înapoi în timp, când aveam 10 sau 12 sau 15 ani. Mă copleşeşte nostalgia, iar în piept simt uşurare, bucurie şi tristeţe, în acelaşi timp.

în cele din urmă, văd semnul — un copac cu o panglică portocalie legată în jurul său.

— Ajungem la Marea Zdruncinătură.

încetinesc. Intrăm în şanţul imens de pe potecă şi

— Odată, am trecut prin groapa asta cu viteză maximă! spun şi mă uit la Liwy zâmbind.

— Ne-am răsturnat. Tot ce era în maşinuţă a zburat în toate părţile, iar pe mine m-a durut noada o săptămână.

Olivia râde, cu capul lăsat pe spate.

— Hattie a însemnat copacul ăsta, ca să ştim când trebuie să încetinim.

Soarele de-abia mai ajunge la noi printre coroanele copacilor, dar aerul e sufocant de fierbinte. Conduc mai repede ca să se facă mai mult curent, dar ajungem la binecunoscuta răscruce de pe potecă. Virez la dreapta şi Olivia nu mă întreabă de ce. Conduc încet, iar ea face fotografii cu pădurea.

— E senzaţional! Tot pământul ăsta e al bunicii tale? mă întreabă.

— Era! zic şi îmi înghit nodul din gât. OK, vezi că urmează teren accidentat. Ţine-te bine!

Lasă jos aparatul foto, ţinându-se de bara de pe portieră. Cărarea se îngustează şi devine şi mai denivelată decât mi-o aminteam. Trecem peste o groapă uriaşă şi-mi muşc limba.

— Rahat! şuier, simţind gustul sângelui.

— Poate că n-ar trebui..., zice Olivia inspirând printre dinţii încleştaţi şi glasul îi tremură ca sunetul unui picamer. Poate că ar trebui să mergi mai încet.

Ajungem în vârful unei coline şi, la poalele acesteia, zăresc o familie de căprioare.

— Ia uite!

Oftează.

— Cât de drăgălaşe sunt! Putem să ne oprim ca să le fac nişte poze?

— Ăăă, poate...

Dar merg mult prea repede şi colina e mai abruptă decât îmi aminteam. Încerc să frânez, dar suntem deja la mijlocul pantei, zburând. Căprioarele fug ca din puşcă.

— Quinn! ţipă Olivia.

Ţin de volan cât pot de strâns, cu ochii cât cepele.

Urlăm cât ne ţin plămânii îndreptându-ne spre curba cea mare, ultima curbă. Zburăm de-a lungul

ei atât de rapid, încât nu-mi vine să cred că nu ne răsturnăm. Calc frâna la timp şi ne oprim la câţiva centimetri distanţă de ochiul de apă.

Liwy se întoarce spre mine, cu gura larg deschisă şi cu ochii ei ovali la fel de căscaţi ca ai mei. Apoi începe să râdă nebuneşte, ţinându-se de burtă. Zâmbesc şi eu şi apoi izbucnesc într-un hohot de râs.

— Quinn, ai luat curba aia de parcă eram naibii la Mario Kart!

Râd şi mai tare, înecându-mă cu propria salivă.

— O clipă, am crezut că sunt Luigi pe Rainbow Road.

Oftez.

— A, nu, nu, nu! În mod clar, am fost în Moo Moo Meadows!

Se răsuceşte spre mine, surprinsă.

— Ai totală dreptate!

Îmi duc mâinile la frunte, recăpătându-mi suflul.

— Fii atentă, spun, uitându-mă cu atenţie la iazul lui Hattie, cu apa la fel de limpede şi de albastră precum o ţineam minte.

Copacii înverziţi sunt cumva şi mai verzi, pomul cocoşat, leagănul făcut dintr-un cauciuc legat la mijlocul unei crengi, totul e acolo, intact, desăvârşit.

— Ah, oftează Olivia. E mai mişto decât mă aşteptam!

Zâmbesc, în timp ce ea coboară din maşinuţă, pornindu-şi camera foto. Face poze cu apa, cu copacii, cu mine stând în Gator. Eu îmi ridic ochii spre cer: niciun semn de ploaie. E oarecum dezamăgitor. Cea mai frumoasă experienţă pe care am avut-o vreodată aici a fost acea şedinţă de înot în ploaie cu Hattie.

După ce am sărit în iaz, apa a încercat să mă răpească. A încercat să mă tragă la fund. A încercat să mă facă să mă lupt cu ea. Eram speriată, dar nu m-am împotrivit. Am lăsat-o să mă poarte în voia ei. Şi, după un timp, apa m-a îmbrăţişat, m-a legănat şi m-a ridicat la suprafaţă. Când am putut să respir din nou, inima îmi bătea cu putere şi mă simţeam mai vie decât mă simţisem vreodată.

Hattie stătea pe mal, căutându-mă disperată cu privirea. Am strigat:

— Acum cine e pisicuţa fricoasă?

— Fetiţo! a ţipat, ştergându-şi faţa.

Credeam că te-am pierdut.

— Nu scapi tu de mine atât de uşor!

Mi-am şters picăturile de ploaie de pe faţă. Ea a zis, punându-şi mâinile în şolduri:

— Ieşi de-acolo! Hai să mergem acasă! Taică-tău o să mă omoare dacă află.

Era înspăimântată. Se simţea în glasul ei. Şi nu mai auzisem asta în vocea ei până atunci. Nu-i era teamă de tata. Îi era teamă că m-ar fi putut pierde.

Am înotat înapoi la mal şi, când am ieşit, eram epuizată. M-am aruncat în noroi cu lenjeria murată, bombardată de stropii imenşi de ploaie. Hattie stătea cu mine, în ploaie.

— E rândul tău, am glumit.

— Fetiţo, nu-mi vine să cred că-mi faci una ca asta!

Am ridicat din umeri, ştergându-mă la ochi.

— Probabil că semăn cu tine mai mult decât credeam. Nu mă dau înapoi din faţa unei provocări.

Hattie a clătinat din cap.

— *Rahat,* nu m-am îndoit niciodată că-mi semeni. Ştiu că eşti exact ca mine.

Hattie ştia. Întotdeauna a ştiut că sunt exact ca ea. Dar în tot acest timp, cred că am uitat de acea parte din mine care era atât de curajoasă.

În timp ce Liwy face poze cu copacul cocoşat, cobor din maşinuţă.

— Obişnuiai să înoţi aici? mă întreabă ea, fără să-şi ia privirea de la copac.

— Obişnuiam?

Îmi desfac cămaşa şi îmi scot încălţările şi pantalonii de trening. Mă îndrept spre copacul cocoşat, trecând pe lângă ea, doar în slipul roz-aprins şi sutienul bleumarin, desculţă, neînfricată.

— Ah, ce tare! spune Olivia, pozându-mă în timp ce mă târăsc spre mijlocul trunchiului copacului.

Apoi cobor pe frânghie, legănându-mă pe cauciuc aşa cum am făcut şi în acea zi.

— Eşti o zeiţă, zice Olivia. O luptătoare.

Are dreptate. Sunt o luptătoare. M-am luptat pentru jurnalul meu cu liste. M-am luptat pentru libertatea mea. Nu le-am mai permis lui Destany şi Giei să mă abuzeze. Le-am spus, într-un final,

părinților mei adevărul despre Columbia. Iar acum sunt aici. M-am întors în locul unde m-am descoperit prima oară, unde am regăsit multe fragmente din persoana care sunt astăzi.

Mă arunc în apa rece, lăsând-o să mă îmbrățișeze.

>

curajoasă — suficient cât să-mi asum responsabilitatea pentru minciunile -pe care le-am spus.

2. Oplângăcioasă... plâng în bobatel

3. Prefer să stau afară, chiar dacă plouă, chiar dacă e frig.

4. vegetariana.

5. luadaptată din punct de vedere social.

b. ~~o alergătoare, nu o luptătoare.~~

J-. ~~Leul—cel—las—înainte să și capete curajul,~~ o războinică.

~~g. Nu la fel de drăguță ca ea.~~ ~~o zeiță.~~

J. ~~Nepoata lui ttattle.~~

La întoarcere, o las pe Liwy la volan, iar vântul și lumina soarelui îmi usucă pielea.

— Știi, când locuiam în Houston, mă duceam în drumeții, călare, cu mama. Ai călărit vreodată?

Confuză, mă uit la cărarea dinaintea noastră, arătând spre ea.

— Nu, fată! izbucnește ea în râs. O drumeție călare e un mare eveniment, face parte din cultura negrilor din sud. O să te duc la Houston. Acum e sezonul drumețiilor montane călare.

— OK! ridic eu din sprâncene și râd scurt.

— în orice caz, mama era cu iubitul ei, Henry. Mergeam cu caii pe drumuri de țară, cu familia și cu prietenii lui și dădeam petreceri din două în două weekenduri.

Mă uit la ea, îndepărtându-mi o șuviță udă de păr de pe obraz. Pielea îi scânteiază când razele soarelui se reflectă în picăturile de sudoare de pe pielea ei de culoarea migdalei.

— Când am venit aici, spune ea,

făcând un gest spre pădure, mi-am dat seama cât de mult îmi lipseşte asta. La naiba, mi-e dor de calul meu, Chestnut!

Se întristează puţin, apoi se întoarce spre mine zâmbind.

— Dintre toţi iubiţii mamei, Henry a fost, categoric, preferatul meu.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? întreb.

Clatină din cap.

— A înşelat-o, dar — spune ea ridicând din umeri — acesta e probabil cel mai normal motiv pentru care s-a despărţit vreodată de un tip. Măcar el nu se droga şi nici n-a bătut-o vreodată în aşa hal încât s-o lase aproape moartă.

Se întoarce din nou spre mine.

— Înţelegi ce vreau să spun?

Nu. Dar dau din cap aprobator.

Ea continuă, uitându-se din nou spre cărare.

— Când te înşală cineva, poţi să-l ierţi. Mi-aş fi dorit să-l

— Serios?

— Uneori, zice ea.

Dacă mama ei l-ar fi iertat pe Henry, poate că Liwy nu s-ar fi mutat niciodată din Houston. Şi poate că n-am fi făcut niciodată asta. Poate că eu n-aş fi făcut asta niciodată.

— Şi cum ai ajuns să locuieşti în Austin? întreb.

— Mama a fost angajată de un magazin din South Congress să facă tot felul de coliere şi alte lucruri.

— Uau, ce grozav! zic, amintindu-mi bijuteriile pe care mama ei le confecţiona tot timpul când treceam pe la Olivia.

— Da, e marfă. Ne ţine pe linia de plutire, spune. Mama a fost cea care m-a încurajat să-mi vând fotografiile online.

Îi citesc afecţiunea în priviri. Au trecut prin multe împreună. Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar fi să am de-a face cu un şir de bărbaţi cu care s-ar întâlni mama, dintre care unii (se pare că majoritatea) să se dovedească a fi nişte adevăraţi imbecili.

Ea zice, conducând încet:

— Îmi pare rău că tatăl tău a vândut

toate astea. Chiar e o comoară.

— Dap, zic, mijind ochii din cauza luminii soarelui care pătrunde printre crengile copacilor.

— Atunci... de ce nu vrei să te duci s-o vezi?

E o întrebare grea. E un răspuns greu. Dar nu ştiu, aici mă simt în siguranţă, alături de ea. Şi încă simt adrenalina. Simt că pot face orice, pot vorbi chiar şi despre Hattie.

— Înainte ca părinţii mei să hotărască s-o interneze la căminul de bătrâni, îşi împachetase toate lucrurile, hainele şi tablourile — îşi scotea mereu tablourile de pe pereţi — şi le încărca în camioneta ei şi se plimba în toate direcţiile, aiurea. Ne lua ore întregi s-o găsim. Lăsa aragazul pornit, apa curgând. A făcut inundaţie în baie. Îşi îndesa hainele în maşina de spălat şi nu o pornea niciodată. Apoi, dacă îşi amintea s-o pornească, uita să le ducă la uscat. Erau pline de mucegai până când ajungeam noi la ea. Nu mai putea să aibă grijă de ea.

— Cred că e greu să vezi aşa ceva.

Dau din cap, uitându-mă la copacii pe lângă care trecem în viteză.

— Ţin minte ultima discuţie pe care am avut-o cu ea. M-a rugat să mă duc în camera ei şi să-i aduc o pătură, pentru că-i era frig. Mi-a spus să-i aduc pătura albastră din dulap, nu pe cea de pe pat, pentru că în patul ei dormea un bebeluş.

Mă uit la Olivia, clătinând din cap.

— Aşa că m-am uitat la ea pe pat şi, fireşte, nu era niciun bebeluş. M-am dus şi am întrebat-o despre cine vorbeşte şi ea a spus: „Bebeluşa Quinn".

Liwy se cutremură.

— I-am zis: „Dar *eu* sunt Quinn". Şi ea mi-a răspuns ceva de genul: „Da, ştiu că tu eşti Quinn". Părea atât de derutată! M-am dus să-i aduc pătura şi, când m-am întors, m-a întrebat dacă nu cumva am trezit bebeluşul.

Îmi muşc buzele.

— A fost prea mult. Nici măcar nu-mi pot imagina cum arată astăzi.

— N-am trăit niciodată aşa ceva, spune Liwy direct. Şi nu pot pretinde că ştiu cât de

greu îţi este, dar un lucru ştiu sigur — nu mai poţi amâna mult timp.

— Ştiu, îi răspund eu. Dar cu cât aştept mai mult, cu atât mi-e mai greu, căci ştiu că mă urăşte pentru că nu m-am dus niciodată în vizită la ea.

— Mai bine te duci s-o vezi chiar dacă e supărată, decât să nu mai apuci s-o vizitezi deloc.

Liwy se uită la mine, apoi din nou la drum.

— În plus, dacă îi spui că tatăl tău îi vinde pământul, poate că-l va opri.

Mă întorc spre ea, cu ochii larg deschişi. Ridică din umeri zâmbind.

— Eu, una, ştiu că i-aş face fundul roşu lui fiu-meu dacă ar încerca vreodată să vândă ceva atât de frumos care să- mi aparţină.

— O, Doamne, Liwy! zic, râzând printre lacrimi. Ai perfectă dreptate. L-ar omorî dacă ar afla.

— Dap. Hai să-i spunem mamei lui ce a făcut!

Ieşim din pădure şi ajungem din nou pe pajiştea deschisă. Inspir adânc, când văd casa lui Hattie. După ce parcăm maşina în adăpostul ei, îmi iau hainele din spate şi mă îmbrac.

— Înainte de a pleca, putem să intrăm în casă?

Se uită la mine, cu ochii ei căprui plini de blândeţe.

— Fireşte!

Urcăm pe verandă şi mă opresc, privind în jos, la cheia din mâna mea. Cheia lui Hattie. Ating uşa de lemn... şi o descui. Când intru, miroase la fel: a mentă şi a tutun. Şifonierul cu toate pozele a dispărut. La fel şi suporturile de reviste, frigiderul, cuptorul cu gaz şi solniţa în formă de brad de Crăciun. Singurele lucruri rămase sunt cadrele de pat şi saltelele din dormitoare.

Îmi amintesc cum era totul odinioară. Fotoliul lui Hattie era lângă fereastră şi, de cealaltă parte, era canapeaua. Chiar lângă televizor, Hattie pusese şifonierul în aşa fel încât să se poată uita în voie la chipurile noastre — eu, mama, tata şi bunicul. Tata a zis că nu a mai fost niciodată aceeaşi după ce a murit bunicul, dar pentru mine, a fost singura

Hattie pe care am cunoscut-o vreodată.

Încuiem uşa la loc şi ne îndreptăm spre maşină. Soarele apune la orizont, iar eu cuprind cu privirea întreaga proprietate. Cred că locul ăsta ar fi şi mai greu de părăsit dacă ar mai fi avut viaţă în el, dar totul s-a dus, inclusiv Hattie. Şi chiar şi unele părţi din ea dispar, încet-încet. Nu mai am mult timp la dispoziţie. Nu mai pot irosi nici măcar o clipă.

1. *curbele de -pe alee care-mi dau senzaţia că intru în Namia.*

2. ~~-Scărţăitul celei de-a doua~~ *trepte de pe verandă.*

3. ~~sunetul ploii ce loveşte acoperişul de tablă al adăpostului pentru~~ *maşină.*

~~-f. groapa de pe~~ *cărare şi* ~~necazurile pe care le-a provocat.~~

s. ~~Porţiunile de~~ *sumac otrăvitor din* ~~pădure şi ziua~~ *-în care* ~~H-attie~~ *mi-a arătat cum să-i* ~~deosebesc frunzele.~~

e>. ~~diferenţa dintre~~ *verdele-muştar* ~~şi verdele-prăzuliu şi faptul~~ *că* ~~Hattie îl prefera pe cel dintâi.~~

J. ~~Su şi~~ *oa,* ~~cântând în grădină.~~

8. ~~FOptul~~ *că* ~~păsările~~ *colibri din* ~~sera ei nu~~ *se speriau* ~~când le~~ *turnam nectar,* ~~una dintre ele rui a aterizat odată pe mână.~~

y. cum să fac un nod la fel de puternic ca acela de care era prins leagănul din cauciuc.

10. ~~-Mdiile de pe fundul iazului şi cât de tăioase erau cochiliile lor când călcai pe ele şi le spârgeai.~~

11. ~~-şemineul de~~ *Crăciun.*

iz. ~~-Bezelele fripte deasupra unei lămpi de gaz, vara.~~

13. ~~-orezul alb, de dimineaţă.~~

14. ~~-Slujba la biserică,~~ *duminica.*

is. ~~Reţeta~~ *-ei de ceai* ~~îndulcit.~~

16. ~~-Reţeta ei de limonadă.~~

17. ~~-Reţeta ei de fasole verde cu cartofi.~~

18. ~~Felul în care~~ *-pronunţa* ~~rabat: ra'at. şi cum toată lumea se~~ *-făcea că nu o* ~~aude când spunea acest cuvânt urât.~~

15. *-Cum jucam* ~~cărţi şi citeam, când~~

era ~~prea cald ca să ieşim din casă.~~

20. *Cum vedeam* ~~lumea întreagă rotindu-se, din balansoarul de pe veranda ei.~~

Potrivit lui Liwy, la căminul de bătrâni miroase urât, dar nu atât de urât pe cât ar fi fost cu putinţă.

Mergem la recepţie şi cerem să o vedem pe Harriet Jackson. Recepţionera mă întreabă cum mă cheamă şi îmi cere un act de identitate. Liwy nu poate intra cu mine.

— Poţi face asta. Eşti o luptătoare.

Însă în acest moment nu mă simt deloc ca o luptătoare. Simt că-mi vine să vomit.

O asistentă îmi arată pe unde să o iau, deschizând uşile cu cartela ei. Cu cât înaintăm mai mult pe coridor, cu atât paşii mei devin mai şovăitori. Piciorul meu stâng face paşi mai mari decât dreptul. Ajungem la capătul holului şi asistenta mă conduce pe un alt coridor. Îmi găsesc un strop de curaj. Aici seamănă mai puţin cu un spital şi mai degrabă cu un hotel, cu mochetă pe jos şi cu lumină ambientală.

Asistenta se opreşte în faţa camerei 1243, bate la uşă şi apoi o descuie cu cartela. Îşi bagă capul pe uşă.

— Doamna Hattie, aveţi un musafir.

Apoi aud glasul bunicii şi simt un gol în stomac. Vocea ei sună diferit. Mai slabă.

— Fiul meu tocmai a trecut pe-aici.

— Da, doamnă. Şi acum a venit nepoata dumneavoastră.

Asistenta deschide uşa mai larg, pentru mine.

— Nepoata mea? Quinn? strigă Hattie. Quinn a mea?

Simt nevoia să respir profund când o aud rostindu-mi numele.

— Da, doamnă, răspunde asistenta, făcându-mi semn din cap că pot intra în cameră.

Intru în grabă. Înăuntru e un pat imens, arcade la uşi, blaturi curate de granit şi un salonaş, unde pe perete e un televizor suspendat.

Stă pe fotoliu, cercetându-mă. Nu seamănă cu persoana pe care o ştiam eu. E micuţă, fragilă, cu pielea maronie mai ridată şi mai întunecată decât o ţineam eu minte. Părul ei cărunt e mai rar. Se ţine cu degetele de braţele fotoliului, ca şi cum ar vrea

să se ridice în picioare, dar nu pare că e în stare să facă asta fără ajutor. Pare atât de mică! Atât de mică!

— Hattie? şoptesc.

— Quinn!

Zâmbeşte, iar eu alerg la ea. Când mă aplec spre ea, încolăcindu-mi braţele în jurul gâtului ei, ea mă bate uşor pe spate.

Mă retrag, uluită de cât e de slabă. Nu ar supravieţui unei plimbări prin pădurea de acasă şi nici nu ar mai putea culege legumele din grădină.

— Mi-a fost dor de tine, Hattie!

— Ţi-a fost dor? Ne-am văzut ieri, când am fost în drumeţie.

Zâmbeşte, dar eu nu am forţa să-i răspund tot cu un zâmbet. Odinioară era cea mai normală persoană pe care o cunoşteam, apoi creierul a început să-i joace feste. Dar cel puţin, mă ţine minte, fac parte din fanteziile ei.

Ochii ei nu se concentrează la mine şi nici la alt detaliu. Se uită la televizorul de pe perete, iar eu mă aşez pe canapeaua de lângă ea. Nu ştiu ce să-i spun, ce să discut cu ea. Priveşte pur şi simplu cum lumea trece pe lângă ea, pierdută în amintiri.

— Hattie, zic. Trebuie să-ţi spun ceva.

Mă ridic, apoi îngenunchez în faţa ei.

— Tata îţi vinde pământul. Casa. Totul.

Ea încuviinţează.

— Da, ştiu. Eu i-am spus să vândă.

— Poftim? De ce?

Ridică din umeri.

— Nu le pot lua cu mine.

îi studiez disperată privirea.

— Nu eşti tristă? Căminul tău a dispărut.

Căminul *meu* a dispărut.

— Acesta e căminul meu.

— Nu, nu e, insist. Nu ăsta e căminul tău.

Cum a putut cineva să o lase să creadă că asta e casa ei? Şi cum de e atât de resemnată cu ideea că nu se va mai întoarce niciodată acasă? Niciodată!

— Şi veranda? Şi potecile din pădure? Şi iazul unde înotam, Hattie? Acela e

căminul tău. Acela a fost căminul *meu.* Cum de l-ai lăsat să-l vândă?

— Ascultă la mine, fetiţo!

Îmi ridică bărbia ca să se uite în ochii mei.

— Acasă nu e un loc anume. Acasă e aici, înăuntru.

Îşi duce mâna la inimă, bătând uşor. Apoi, zice:

— Nu-ţi fie frică, sunt aici.

Încremenesc, cercetându-i ochii întunecaţi. Îşi aminteşte cântecul nostru? Când plângeam la ea în grădină sau la masa din bucătăria ei, când eram atât de îngrijorată că părinţii mei s-ar fi putut despărţi, îmi reamintea că ea e cu mine. Pe atunci nu ştiam cât de mult mă voi baza întotdeauna pe acest adevăr.

Rostesc şi eu:

— Nu-ţi fie teamă, sunt aici!

Sunt foarte bucuroasă că mă aflu aici şi că ea îşi aminteşte cine sunt. Şi regret că mi-a luat atâta timp să vin să o văd. Mi-era teamă că nu o s-o mai recunosc, dar chiar dacă amintirile ei sunt tot mai difuze, este aceeaşi Hattie

1. ~~«~~ televizor era ***un vueci de*** ~~baschet,~~ ***dar*** ~~Hattie se~~ ***uita doar afară,*** ~~pe fereastră.~~
2. ***Am*** *chemat* ~~asistenta şi~~ *–am* ~~rugat-o s-o~~ *ducă* ~~pe Hattie~~ *afară, dar* ~~a spus~~ *că nu* ***e*** *o* ***du*** *bună,* ~~pentru~~ *că* ~~polenul~~ *din aer* ~~atingea un nivel foarte înalt. Apoi Hattie~~ ***a*** *zis în felul* ~~ei special:~~ *„Taci, fată,* ~~şi~~ *–adu-mi* ~~fotoliul ou rotile”.~~
3. ~~***Am trecut cu*** fotoliul ***de uşi,*** pe coridoare, până la ieşire, unde aştepta Liwy. i ***am*** prezentat-o lui Hattie drept prietena ***mea, iar*** Hattie a părut oă se gândească un pic. Apoi a zis: ***„T>ar nu e*** Bestany”. ***Am rămas*** surprinsă oă o ţinea ***minte*** pe Bestany. Hattie părea totuşi încântată. A luat-o pe olivia de ***mână*** şi ***a*** ţinut-o ***aşa, zâmbind.***
4. ~~***–Am*** stat în grădină şi ***am*** privit florile legănându-se în bătaia vântului, între Liwy şi Hattie, bând apă ou gheaţă. Hattie s-a~~

plâns de ***mâncarea de*** la cantină, şi-ar *fi* dorit să le arate angajaţilor de la bucătărie cum se gătesc legumele adevărate — nu porcăriile alea de la conservă. I-am spus cât de bune erau odinioară legumele lui Hattie. ***Ba m-a*** întrebat: „Odinioară?" Liwy şi cu mine nu ne puteam opri din râs.

s. trupă o ***vreme,*** Hattie a început să tuşească, iar eu m- am speriat, am sărit şi am ***încercat s-o duc*** înăuntru. t>ar ***ea a*** spus că e ***ok, că nu vrea să se întoarcă în*** cameră, ochii îi lăcrimau, şi nu eram sigură dacă din cauza alergiilor sau pentru ***că chiar*** nu şi dorea să se întoarcă înăuntru. însă pentru că tuşea i s-a înrăutăţit, nu am avut de ales.

i>. Asistenta i-a dat lui Hattie nişte apă la temperatura camerei şi ne-a *condus* înapoi în camera bunicii. Hattie părea atât de dezamăgită când a trebuit să-şi reia locul din faţa televizorului! şi-a *aruncat* privirea afară, pe fereastră, apoi s-a uitat la mine şi *nu-a* zdrobit *inima. A* syucs: „Ar trebui să vii să *mă* vezi *mai* des, *Buinn.* Tăticul tău *nu. mă* duce *niciodată* afară".

J-. Nu *voiam* s-o părăsesc. *îmi dădeam seama* cât de captivă se *simte.* Nu i-a plăcut niciodată să stea încasă. A fost din- totdeaun a un, spirit prea liber, ca să stea în, casă. Dar olivia ruă aştepta la ieşire şi părinţii ruei îrui luaserâ teleforut! Aşa că aru sărutat-o pe frun-te şi i *am promis* că ruă întorc *În wcekend.* Apoi rui-a spus că ruă iubeşte. A trecut ruai ruult de un- an de căn-d rui-a spus ultirua oară că ruă iubeşte, l-aru spus că şi eu o iubesc şi aru plecat cu in irua *frântă,* dar şi vindecată, în acelaşi tirup.

Ar fi trebuit de mult să o vizitez pe Hattie. Ar fi trebuit să vin în fiecare sâmbătă. Ne-am fi putut crea amintiri noi şi să le trecem în revistă pe cele vechi. Aş fi fost acolo şi aş fi văzut cum fiecare fir de nisip se risipea în vânt şi aş fi savurat ce a mai rămas din ea.

Am irosit atâta timp trăind într-o teamă pe care o socoteam confortabilă, când de fapt mă zbăteam

într-o cușcă despre existența căreia nu aveam habar, făcând liste cu toate problemele mele, fără intenția de a le rezolva în vreun fel.

Faptul că scriam liste cu toate temerile mele m-a făcut să nu le înfrunt niciodată.

Când ajungem acasă, mama și tata coboară la parter. Tata mă întreabă:

— Quinn, unde-ai fost?

Mama mă studiază, ca și cum ar căuta semnul vreunui abuz.

— Am mers s-o vedem pe Hattie.

Tata face ochii mari, uitându-se când la mine, când la Olivia.

— Asta ați făcut?

Dau din cap, lăsând privirea în pământ, la gresia de pe jos.

— Știe deja despre vânzarea proprietății. Se pare că eu sunt ultima care nu aflase.

— S-a întâmplat cu mare viteză, zice mama, venind în fața tatei. Încă nu eram siguri dacă voiam să vindem sau nu, când ne-a contactat cumpărătorul.

Dacă Hattie e capabilă să se despartă de toate astea, cine sunt eu să mă împotrivesc?

— Îmi pare rău că am mințit despre Columbia.

Expresia tatei e încrâncenată. Apoi, clatină din cap.

— Nu-mi vine să cred că ai putut…

Mama își pune o mână pe brațul lui.

— Hai s-o luăm ușor. Deocamdată, du-te și spală-te și coboară la cină. Olivia, scumpo, vrei să rămâi la masă?

— Ah, nu, doamnă!

Apoi, mormăie:

— Vine Carter să mă ia.

Mă întorc și mă uit la ea, dar îmi evită privirea. Spun:

— Mamă, de fapt, trebuie să discutăm despre un lucru. Mama se duce spre frigider și tata pornește cuptorul. Liwy și cu mine ne așezăm vizavi de ei, pe cealaltă parte a blatului.

— Cât de multe lucruri știi despre hărțuirea virtuală? Mama se întoarce spre noi. Și tata face la fel, cu ochii la

noi. Scot telefonul şi pornesc înregistrarea cu Destany şi Gia.

— Avem nevoie de ajutorul vostru!

***

Afară e beznă, dar tot îl pot zări la lumina din stradă pe Carter sprijinindu-se de maşina Oliviei. Trag cu ochiul pe fereastra dormitorului, din spatele draperiilor negre. Liwy iese cu rucsacul în spate şi cu camera foto agăţată de gât. Se duce pe locul din dreapta, făcându-i semn lui Carter să pornească.

El îşi trece mâna peste creştetul capului şi ridică privirea. Mă vede, iar eu încremenesc. Inima îmi bate cu putere. Aproape că uit de ce sunt supărată pe el. Dar apoi mă răsucesc în grabă, ducându-mă să mă aşez pe marginea patului ca să mă liniştesc.

Am simţit-o ca pe o povară din clipa în care mi-a înmânat-o, dar acum îmi arde coapsa, pur şi simplu. Trebuie să aflu. Scot foaia de hârtie împăturită şi o desfac, în cele din urmă.

1. Totul a început din ~~greşeală~~. ~~Mai întâi~~ ~~am.~~ ***crezut că*** ~~e~~ ***jurnalul meu, dar*** ~~după~~ ***ce*** ~~am.~~ ***văzut*** ~~lista „T> aeă~~ ***aş*** ■~~putea săruta pe~~ ***cineva" mi-am*** ~~dat seama~~ ***că e al*** ~~tău şi~~ ***că era ceva*** ~~extrem de persoual. a . Am~~ ***continuat*** ~~să oiteso pemtru~~ ***că*** ~~mi am văzut uumele la sfârşitul listei şi~~ ***nu am*** ~~ştiut niciodată că~~

te gândeşti la mine în felul acesta. Bram disperat să văd dacă-mi găsesc din nou numele pe vreo listă.

3. ~~nu te respectam., credeam că ştiu exact cine erai.~~
4. ~~***Bram furios*** din. ***cauza*** celor întâmplate cu. tatăl tău. ***Credtam că*** meriţi să-ţi fie ***învadată intimitatea. Am greşit foarte mult.*** Nimeni nu merită aşa ceva.~~
5. ~~***vedeam că*** scrii totul timpul înjurnal. eram ***curios*** să văd ce scrii acolo.~~
6. ~~Am fost fascinat. Cu cât citeam mai mult despre tine, cu atât voiam să aflu mai mult. imperfecţiunile tale, greşelile tale, dorinţele tale, totul mă atrăgea. Am răsfoit paginile din jurnal, ca şi cum n-ar fi fost fragmente din tine.~~

J-. ~~Faptul că ţi am aflat secretele a fost şansa de a~~

te cunoaşte din ce în ce mai bine — la ***fel ca*** un „cheat code" la jocurile video.

8. Nu mi-am dat seama că vor exista ***consecinţe.*** Credeam că secretele tale mă vor ***urma*** în ***mormânt.*** Nu ***credeam că*** mă voi îndrăgosti de tine.

9. Nu mi-am dat seama cât de serioasă poate fi această jignire, până ***când nu am*** văzut cât de mult te doare

25. Motive pro şi contra să ai o mamă avocat

1. investighează. N-am putut vreodată să mă prefac bolnavă ca să chiulesc de la şcoală.
2. se ceartă ca să şi câştige existenţă – imposibil să câştigi o ceartă cu ea.
3. îmi intră în creier. întotdeauna îmi cunoaşte următoarea mişcare.
4. e o fină observatoare, e o adevărată misiune periculoasă s-o minţi.
s. ştie să rezolve problemele. Când i se prezintă o problemă, e mai preocupată s-o rezolve decât să fie empatică.

PRO:

1. ştie să rezolve problemele, când i se prezintă o problemă, o rezolvă.
2. Câştigă bani frumoşi.
3. ***B o*** ticăloasă rea şi independentă, ***(s ok*** să-ţi numeşti propria mamă ticăloasă? Pentru că mama mea fix aşa este.)
4. Bacă aş comite o infracţiune, m-ar reprezenta gratis (probabil... cred).
s. Bacă îi ameninţă cineva copilul, îi sare cu toată viteza la beregată.

Directorul, domnul Falcon, are pe marginea biroului o sculptură din bronz reprezentând un şoim. Mă uit la el, întrebându-mă dacă nu cumva ăsta e singurul motiv pentru care a devenit director. în niciun alt birou nu s-ar potrivi mai bine această sculptură. Poate că în cabinetul guvernatorului,

dacă l-ar chema Falcon[4].

Stau între mama şi Olivia. Mama s-a îmbrăcat elegant şi a insistat să fac acelaşi lucru. Nu m-am pus la patru ace, dar măcar nu m-am îmbrăcat în trening. Stă în stânga mea, în ţinuta ei de avocat — pantaloni largi, negri, legaţi în talie, bluză albă de mătase băgată în pantaloni, pantofi negri cu toc cui. Stă picior peste picior şi bate din piciorul pe care se sprijină.

— Mi se pare interesant că două eleve *de culoare* au fost hărţuite chiar în şcoală şi că nu păreţi capabil să luaţi vreo măsură.

— Doamnă Jackson, iau această problemă foarte în serios. Asta — spune, arătând spre telefonul meu — reprezintă motiv de exmatriculare. Spun doar că e posibil să existe reacţii negative.

— Iar eu spun că nu ar trebui să fie, zice mama, aplecându-se spre el. Nu-mi pasă cine este tatăl Giei sau câţi bani a donat. Asta nu-i dă ei niciun drept să tortureze un alt elev. Fetele astea mi-au ţinut fiica *ostatică*.

— Înţeleg că…

Mama se apleacă şi arată spre Olivia, peste mine.

— Acum câteva luni au distrus reputaţia acestei copile, răspândind nişte minciuni scârboase, şi i-au vandalizat munca. Au făcut lucrul ăsta deja de două ori şi o să-l mai facă.

Se întoarce către director.

— Uitaţi care e situaţia: două fete de culoare au fost hărţuite, sub ochii dumneavoastră, de două fete albe, dintre care una este protejată de un donator important. Deja vă aşteaptă un proces de discriminare.

Directorul deschide şi închide gura ca un peşte. Sunt atât de mândră de mama, că-mi dau lacrimile.

— Ce-ar fi să le chemaţi aici pe fetele astea?

El îşi ia telefonul şi le cheamă pe Destany Maddox şi pe Gia Teller în biroul lui. Apoi se uită la mama.

— Trebuie să mă lăsaţi pe mine să le chestionez. Părinţii lor nu sunt de faţă…

— Înţeleg, spune mama, schimbându-şi poziţia picioarelor, încrucişându-şi-le invers.

Apoi aşteptăm. Mă uit la Liwy şi ea la mine, zâmbindu-mi pieziş. S-a bucurat foarte tare când i-am spus că vine mama la şcoală. Mi s-a rupt inima. Îmi închipui că ea aştepta de luni întregi să i se facă dreptate. E atât de puternică; s-a străduit mereu să pară că n-a afectat-o acel episod. Acum îmi dau seama cât de afectată a fost, de fapt.

Fetele vin împreună. Destany pare speriată, dar, când dă cu ochii de mama, e de-a dreptul înspăimântată. Gia este netulburată.

— Da, domnule Falcon?

— Luaţi loc, vă rog!

Îşi trag scaunele lângă biroul directorului.

— De curând, jurnalul lui Quinn a fost furat şi ea a fost şantajată prin intermediul unui cont necunoscut de Instagram. Şi fotografiile Oliviei au fost vandalizate în ianuarie. Fetele acestea au motive să creadă că voi două sunteţi implicate în ambele incidente.

Ridică din sprâncene, făcându-le semn să vorbească.

— Nu ştiu nimic despre asta, zice Gia.

Liwy pufneşte.

— Îţi baţi joc de mine?

Mama se întinde peste mine şi o prinde pe Liwy de mână. Liwy se uită în ochii ei, inspiră adânc şi se calmează, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Aţi fost etichetate în cele două postări cu listele din jurnalul lui Quinn? întreabă Falcon.

— Păi, da. Toată lumea a fost etichetată.

— Dar nu voi sunteţi cele din spatele contului fals de Instagram?

— Nu.

— Deci nu ai fost niciodată în posesia acestui jurnal?

Directorul arată spre caietul meu roşu cu spirală. Tresar,
văzând cum mâinile sale pătează coperta cu încă un set de amprente.

— Nu am văzut jurnalul ăsta în viaţa mea.

— Interesant! spune el.

Pune jurnalul la loc pe birou, apoi îmi ia telefonul

şi pune înregistrarea în care le cer caietul înapoi şi în care, la final, Gia m-a ameninţat că-i trimite tatei un mesaj. Destany rămâne cu gura deschisă. Gia pare enervată.

— Nu suntem noi.

— Ambele voastre nume au apărut în conversaţie, subliniază Falcon.

— Asta nu dovedeşte nimic. Pot să-mi sun tatăl? întreabă ea, ţuguindu-şi buzele. Nu mă simt bine dacă sunt interogată şi acuzată pentru ceva ce nu am făcut.

— Da. Îi vom suna pe părinţii voştri şi vom discuta ce urmează să facem.

— Ce urmează să facem? întreabă Gia.

— Această încălcare a regulamentului se poate pedepsi cu exmatricularea, domnişoară Teller. Nu tolerăm hărţuirea în acest liceu.

— Ştiţi cine este tatăl meu? zâmbeşte ea. Sunt sigură că-i va plăcea la nebunie să afle că ne interogaţi în prezenţa unui avocat.

— Doamna Jackson e aici în calitate de părinte. Nu de avocat.

Mă rog...

— Domnişoară Maddox, spune domnul director, înainte ca Gia să poată spune ceva. Ai tăcut mâlc. Ai ceva de spus în apărarea ta?

Destany ridică privirea la Falcon, apoi la mine. Nasul i se înroşeşte şi ochii i se umezesc — indicii sigure că e pe punctul de a izbucni în plâns. Ca la un semn, se apleacă, acoperindu-şi gura şi nasul cu mâna.

— îmi pare atât de rău! se văicăreşte Destany.

Gia îşi dă ochii peste cap şi se izbeşte exasperată de spătarul scaunului.

— Quinn, spune Destany, uitându-se la mine. Ai avut dreptate. Sunt o laşă.

Simt cum şi mie mi se umezesc ochii.

— N-am ştiut niciodată că..., zice şi se uită în pământ. Faza cu rasa, n-am ştiut că te deranjează. Glumeam cu toţii. Şi tu ai fost mereu diferită. Nu vorbeam niciodată despre *tine*.

Se uită la mine şi lacrimile îi curg pe obraji.

Nu pricepe că nu poate vorbi despre negri fără să

vorbească despre mine. Nu înţelege că a folosi cuvântul *care începe cu C,* în orice context, nu e niciodată o glumă. Pentru mine, în niciun caz. Dar îi pare rău. Îi pasă. Nu ştiam că-i pasă. Indiferent cât de mult m-a făcut să sufăr, în inima mea va exista mereu un loc pentru ea.

— Domnişoară Maddox, tu ai jucat vreun rol în povestea asta? o întreabă directorul, făcând semn spre telefonul meu şi spre jurnalul de pe birou.

Destany se uită la el, apoi clipeşte şi dă din cap.

— Eu am furat jurnalul.

— Şi contul de Instagram? întreabă el.

— Ştiam de el, dar nu eu am postat.

îi aruncă o privire Giei.

— Domnişoară Teller? întreabă Falcon.

Gia îşi încrucişează braţele peste piept.

— Nu am fost eu.

Directorul dă din cap. Apoi se uită spre mama.

— îi voi suna imediat pe părinţii celor două domnişoare. Sunteţi bine-venită să rămâneţi.

— Nu! zice mama, se ridică în picioare şi dă mâna cu directorul Falcon. Vă rugăm să ne transmiteţi hotărârea dumneavoastră finală.

Apoi se întoarce cu faţa la noi.

— Hai să mergem, fetelor!

Falcon îmi înapoiază telefonul şi jurnalul.

— Să-mi trimiţi şi mie înregistrarea pe e-mail, zice el.

Dau din cap şi o urmez pe Olivia spre ieşirea din birou.

Mă uit în treacăt la Destany. Se muşcă de buza de sus, privindu-mă cum plec.

— Mulţumesc, îi spun.

închide uşor ochii şi dă din cap. Apoi se răsuceşte spre Falcon, acoperindu-şi gura cu mâinile. Gia nu se uită la noi când ieşim.

După ce uşa biroului se închide, Liwy se răsuceşte şi chiţăie. Mă strânge atât de tare în braţe, încât de-abia am timp să-mi ridic mâinile ca s-o îmbrăţişez şi eu. Apoi alearg în braţele mamei.

— Mulţumesc din suflet.

Mama zâmbeşte, îmbrăţişând-o şi ea.

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi mie.

— Ba da, spun. Ai fost fenomenală, mamă.

Liwy se retrage şi dă din cap. Când mama se uită la mine, zâmbetul îi piere de pe buze.

— Mi-aş fi dorit să ştiu mai devreme, scutură ea din cap spre mine. Aş fi vrut să ştiu totul mult mai devreme — despre Columbia, rasism, şantaj. Nu-mi vine să cred că ai ascuns toate astea de mine.

Las ochii în jos.

— Ştiu. îmi pare rău.

Oftează.

— Olivia, te poţi întoarce la ore. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spune ea, privind-o cu seriozitate.

— Da, doamnă, spune Liwy, încuviinţând. Mulţumesc din nou.

Apoi se răsuceşte, făcându-mi semn cu mâna peste umăr.

— Şi eu? Eu nu mă pot întoarce în clasă?

— *Noi* mergem să luăm prânzul.

O luăm pe coridor spre recepţie.

— Acum? întreb în timp ce ea semnează pentru plecarea mea din şcoală.

Se uită la mine cu o privire îngheţată.

— Avem întâlnire cu o prietenă de-ale mele de la UT. Trebuie să ieşi într-un fel sau altul de pe lista de aşteptare.

Stăm la o masă de la fereastră, care dă spre terasă şi spre palmierii decorativi din depărtare. Aici vara pare prezentă, ca şi cum ar trebui să port o rochie uşoară şi sandale, în locul jeanşilor mulaţi şi a puloverului.

Mă trântesc cu capul pe braţul scaunului. Aşteptăm de 45 de minute, ocupând masa degeaba, fără să comandăm nimic, cu excepţia apei.

— Stai dreaptă! zice mama, bătându-mă peste braţ. A

E o femeie cu ten foarte închis, ale cărei tocuri se aud când calcă pe podea. Când dă cu ochii de mama, strigă încântată:

— Wendy!

— Alorah!

Mama se ridică în picioare şi o îmbrăţişează strâns. Se leagănă amândouă şi apoi se desprind, cercetându-se din priviri.

— Ce mămică sexy, spune Alorah, uitându-se la mama care e îmbrăcată cu hainele ei de birou.

— Fatăăăăă!...

Mama îi admiră rochia cu motive florale, decolteul generos, brăţările numeroase, cerceii rotunzi, uriaşi şi părul des, prins la spate într-un coc din care se revarsă un morman imens de şuviţe. Alorah face o piruetă şi mama o laudă pentru cum arată. E, într-adevăr, foarte frumoasă. Arată ca o regină.

Apoi se opresc amândouă brusc. Alorah se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

— Acesta e copilul delincvent?

Mă încrunt şi mă uit la mama.

— Dap. Ea e, zice ea, făcând semn spre mine. Spune bună ziua, Quinn.

— Salutare!

Îi întind mâna, iar ea mi-o strânge şi ia loc. Apoi vine chelnerul şi ne ia în grabă comanda. După ce acesta pleacă, Alorah îşi încrucişează braţele pe masă şi trece direct la subiect.

— Wendy mi-a povestit despre situaţia în care te afli. E cam aiurea ce ai făcut.

Îmi mut privirea, luată prin surprindere de tonul ei tăios.

— M-am uitat peste cererea ta de înscriere, spune ea. Scorurile tale GPA şi ACT sunt...

— Nasoale.

Ea dă din cap, cu dinţii dezveliţi.

— Destul de nasoale.

Mă uit spre mama, apoi spre paharul cu apă şi la picăturile de condens de pe el. Mă întreb când ne va sosi mâncarea. Aş vrea să plec de-aici chiar acum.

— însă apoi m-am uitat peste eseul tău.

O privesc în ochi.

— Îţi garantez, eseul te-a salvat. A fost interesant.

Îmi vine să zâmbesc, dar mă abţin.

— Tema era să scrii despre

trăsăturile care te diferenţiază de oricare alt candidat, îi explică mamei, apoi se răsuceşte din nou spre mine. Tu ai scris despre cât eşti de pricepută să te minţi pe tine însăţi. în mod ironic, eseul tău a fost unul dintre cele mai sincere pe care le-am citit la admiterea aceasta.

Îşi înclină capul, iar părul ei ondulat i se leagănă într-o parte.

— Vrei să-mi spui ce anume te-a inspirat?

— Ăăă...

Nu ţin minte în ce dispoziţie eram când am scris eseul. L-am compus în ultimul moment, pe la începutul lunii noiembrie.

— în ultima vreme, a trebuit să mă confrunt cu multe dintre minciunile pe care le-am spus.

Mă uit la mama.

— E adevărat că v-am mințit pe voi referitor la Columbia, dar şi pe mine m-am mințit. Toată viaţa mea am crezut că voi merge la Columbia.

Mă întorc din nou spre Alorah.

— Dar nu m-am străduit şi nici nu cred că-mi doream cu adevărat să merg la Columbia.

Aceasta mă priveşte cu un zâmbet subtil, genul de zâmbet de care nu eşti neapărat conştient.

— Am păstrat toate adevărurile mele într-un jurnal ca să nu ajungă niciodată afară, dar când asta *s-a întâmplat*, în cele din urmă, totul s-a întors împotriva mea. M-am mințit în privinţa prietenilor mei, m-am mințit că nu eram jignită de actele lor de rasism. M-am mințit în privinţa bunicii, m-am mințit că timpul se va opri pentru mine şi că o va lua de la capăt când voi fi eu pregătită s-o întâlnesc. M-am mințit în privinţa părinţilor mei.

Mama îşi lasă bărbia în piept. Alorah se uită la mama, apoi din nou la mine.

— în ce sens te-ai mințit în privinţa părinţilor tăi?

— Că tot ce făceam eu le putea afecta sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt.

— Şi când ai încetat să te mai minţi?

Zâmbesc şi ridic din umeri.

— Astăzi? Ieri? Literalmente, la un moment dat în ultimele trei zile.

Râde, întorcându-se spre mama. Pentru o vreme, se uită una la cealaltă, apoi mama clatină din cap.

— Să nu începi!

— Tu şi Dez?

Mama îşi coboară privirea.

— O să mergem la terapie.

Alorah pufneşte dezaprobatoare. Apoi se uită spre

— Ştii că eu am fost iubita din liceu a tatălui tău?

Cred că mi se citeşte oripilarea pe faţă, iar ea râde de figura mea.

— Pe Wendy am cunoscut-o la Columbia. L-am urmat acolo pe tatăl tău, spune, dând din cap. Ne-am despărţit la câteva săptămâni după începerea primului semestru.

— Uau, spun, lingându-mi buzele. Câte faţete are povestea asta!

Ea râde.

— Am cunoscut-o pe Wendy la...

— La studii feministe, zice mama.

— Tu ştii cum s-au întâlnit părinţii tăi? mă întreabă ea.

— Tot ce ştiu e că s-au întâlnit la Columbia.

Alorah zâmbeşte.

— Wendy învăţa la mine în camera de cămin. Eu am plecat să fac nu mai ştiu ce.

— Duş, completează mama.

— Şi tatăl tău a venit să lase ceva.

— Puloverul tău.

Alorah zâmbeşte din nou.

— Şi ce a zis, Wendy?

Mama îşi dă ochii peste cap.

— *Spune-i lui 'Lorah că i-am adus ăsta.* Dar se tot holba la mine. M-a întrebat cum mă cheamă şi dacă o să vin des pe-acolo, povesteşte mama şi zâmbeşte. Am zis că da. Aşa că el a replicat că, deci, va trebui să mai treacă pe aici să mai aducă un pulover.

Pufnesc în râs.

— Serios? Tata umbla cu vrăjeli de-astea?

— Nu prea, spune Alorah. Mamei tale i se părea că e cu nasul pe sus. Însă ei toată lumea de la Columbia i se părea cu nasul pe sus.

— Păi, chiar erau cu toţii, zice mama, luând o gură de apă.

— Wendy mi-a zis că Dez trecuse pe acolo şi că-i făcuse avansuri, spune Alorah, ridicând din umeri. Aşa că i-am spus să pună mâna pe el, dar nu la modul serios. Nu avea stofă de soţ.

— Nu ţi-a păsat că prietena ta s-a combinat cu fostul tău iubit?

— Fetiţo, spune Alorah, cu buzele ţuguiate. În ziua în care eu şi tatăl tău ne-am despărţit, aveam deja 10 tipi la mine prin cameră. M-am mişcat repede. El fusese singurul bărbat din viaţa mea în ultimii patru ani. Eram pregătită să experimentez ceva diferit.

— înţeleg, dau eu din cap, râzând.

— în orice caz, deşteaptă asta s-a măritat cu el.

— Hei, râde mama. Şi am făcut o fetiţă minunată.

— Da, spune Alorah, zâmbindu-mi. Este superbă.

Mă înroşesc.

— Şi inteligentă. în ciuda punctajelor, se vede că eşti isteaţă.

Îşi scoate paiul din apă, apoi îl bagă la loc.

— Ar trebui să primeşti mâine un răspuns final din partea administraţiei.

Ridic din sprâncene.

— Ce înseamnă asta? înseamnă că am fost acceptată? întreb.

— Nu! mă priveşte ea cu severitate. înseamnă fix ceea ce am spus. Mâine, spre finalul zilei, vei avea răspunsul.

Mama se uită la mine zâmbind, ca şi cum ar şti ceva ce eu nu ştiu. Sau poate că retrăieşte amintirile din studenţie. Oricum ar fi, îi zâmbesc şi eu.

£ |oc de cuvinte Intraductibil. Falcon=şoim. ('N.tJ

26. Momentele în care ţi-am înşelat încrederea

Mama vorbeşte la telefon cu domnul Falcon în timp ce parchează în faţa şcolii.

— Da, înţeleg. Mulţumesc!

Apoi se întoarce spre mine, cu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Gia a fost exmatriculată. Nu va putea absolvi.

Casc şi eu ochii.

— Serios?

— Destany a fost doar suspendată. Nu va putea veni la ceremonia de absolvire, dar îşi va primi diploma.

Dau din cap, lăsând privirea în jos.

— Mă bucur pentru ea.

— Da?

— Da. Ar trebui răsplătită pentru sinceritate şi pentru faptul că şi-a cerut scuze.

Întâlnesc privirea curioasă a mamei. Zâmbeşte şi mă cuprinde de obraz, trăgându-mă spre ea să mă sărute.

— Când ai devenit atât de matură?

Râd uşor, plină de lumină şi iubire.

— Ieri?

Mama şterge urma de ruj pe care mi-a lăsat-o pe obraz.

— Mulţumesc, mamă, pentru tot ajutorul tău!

Ea dă încet din cap, încă dezamăgită că i-am ascuns atât de multe lucruri. Sar din Land Roverul ei, întrebându- mă ce ar fi fost diferit dacă i-aş fi povestit de la bun început, dacă nu mi-ar fi fost atât de teamă să nu îi dezamăgesc, pe ea şi pe tata.

Intru exact când ora a şasea e pe cale să înceapă. Holurile sunt pline de oameni care au auzit deja despre Destany şi Gia. Îmi dau seama după felul în care se uită după mine, cu părere de rău.

Mă duc la dulapul meu, înfruntându-le privirile. Acolo îl găsesc pe el, sprijinit de uşă, îmbrăcat în jeanşi şi tricou alb, cu lănţişorul de aur la gât şi căştile în urechi. Îmi încetinesc paşii. Nu l-am mai văzut de aseară, când l-am întâlnit la mine pe alee,

când mi-a dat să citesc lista de motive pentru care mi-a citit jurnalul.

Când mă apropii de el, se desprinde de dulapul meu. În timp ce îl deschid, Carter spune:

— Nu ştiu ce să-ţi zic în acest moment.

Se reazemă de dulapul de alături şi sunt copleşită de cât de înalt este, de căldura, de mirosul lui. Îmi trec mâna peste manuale. Nici nu mai ţin minte ce carte caut sau ce oră urmează să am.

— Le-ai spus părinţilor tăi despre Columbia, ai fost în vizită la Hattie, le-ai înfrânt pe şantajiste. Sunt foarte mândru de tine!

Îmi vine să zâmbesc. E greu să mă abţin, pentru că mă simt atât de plină de iubire după orele petrecute cu mama şi cu Alorah! Dar mă stăpânesc, pentru că el nu merită să mă vadă zâmbind.

Carter îşi pierde din avânt când îmi vede figura sumbră. Îmi amintesc, în cele din urmă, că următoarea oră am biologie, aşa că-mi iau manualul de bio.

— Te ajut eu.

încearcă să-mi ia cartea din mână, cu o privire blândă.

— Pot să-mi duc şi singură cărţile, zic, smucind manualul ca să nu-l poată lua.

Trec pe lângă el, îndreptându-mă spre clasa doamnei Yates. El vine după mine.

— Nu ştiu dacă mi-ai citit sau nu biletul, dar...

— L-am citit, spun, oprindu-mă în mijlocul coridorului.

Se opreşte şi el, surprins.

— A fost grozav, zic serioasă. Acum ştiu de ce mi-ai citit jurnalul. însă tot nu mă pot împăca cu gândul că l-ai citit.

— Ştiu.

Pare că mai vrea să spună ceva, dar eu îi tai vorba.

— Tot nu ştiu cine eşti, zic râzând. Tot nu ştiu dacă a fost ceva între noi, dacă lucrurile pe care mi le-ai spus sunt adevărate.

întinde mâinile spre mine.

— *Tot* ce a fost între noi a fost real.

— Imposibil! Pentru că, în tot acest timp, tu te-ai jucat cu *cheat code*-uri, ca într-un joc

video, spun şi dau din cap. Cuvintele tale. Nu ale mele.

Se uită în podea, dând încruntat din cap.

— Ai dreptate. De-asta vreau să-ţi dau asta.

Îşi bagă mâna în buzunar şi scoate o foaie de hârtie, împăturită. Izbucnesc în râs.

— Alta? Asta cu ce mai e, cu momentele în care m-ai mințit?

îmi cercetează ochii cu o expresie solemnă.

— De fapt, da.

Apoi îmi lasă hârtia pe manualul de biologie şi pleacă.

Mă uit peste umăr, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, iar el nu se uită înapoi. Urăsc chestia asta. Urăsc să mă cert cu el, dar nu-mi pot înlătura senzaţia bolnăvicioasă din stomac când mă gândesc la ce a făcut.

După ce mă aşez în bancă, la ora doamnei Yates, despăturesc biletul de la el.

1. ~~Când ţi-am~~ ~~titiţjurmalul.

2. Când ţi-am spus tă mu am citit decât prima paginâ.

3. când ţi-am spus că am crezut că l-am lăsat în autobuz. Intrasem în. panică. Ştiam sigur că l-am avut în timpul primei ore, dar apoi pur şi simplu l- am pierdut. Speram, să-l găsesc mai târziu şi să ţi-l înapoiez.

4. Când ~~ţi am. spus~~ ***că*** ~~mu-mi pasă de ti~~ ***ne sau de*** ~~viitorul tău — a fost o~~ ***minciună.***

5. Când eram pe drum ca să mergem acasă la Auden şi am spus eă mu-mi plate de tine la modul acela. îmi plătea, categoric, deține.

e>. Când am ~~invitat o pe Liwy~~ ***să*** ~~meargă la Houstom tu moi, am~~ ***făcut-o*** ~~mai ales pemtru~~ ***că*** ~~ştiam~~ ***că te*** ~~simți vimovată pemtru~~ ***campania*** ~~împotriva ei. Am~~ ***crezut că e o ocazie*** ~~bumă să te destăimui... şi mi-am~~ ***imaginat că*** ~~voi două ați putea deveni prieteme. Mai ales pemtru~~ ***că,*** ~~toată vi~~ ***ața*** ~~ei,~~ ***oamenii au*** ~~spus~~ ***că nu are pielea***

suficient de neagră ca să se ~~poarte astfel. Mi-am imthipuit~~ ***că vă veţi*** ~~înţelege bine, într-un fel sau altul.~~

J. ~~—ttow you~~ ***şonna Act*** ~~Litee TViat" este şi~~ ***cântecul*** ~~meu preferat. Asta mu a fost o~~ ***minciună.***

8. ***. când am*** ~~sugerat~~ ***că*** ~~Matt este suspett, am~~ ***făcut-o doar fiindcă eram*** ~~gelos pemtru~~ ***că-ţi*** ~~plătea atât de mult de el. t>im pătate, m am tot gândit la famteziile~~ ***acelea*** ~~sexuale pe oare le-ai~~ ***scris despre el.***

J). Bar imm mimţit niciodată că sforăi în somn. sforăi. Foarte tare.

~~±o. N am mimţit despre experiemţa mea de la~~ ***şcoala de*** ~~stat şi miti despre te s-a~~ ~~întâmplat~~ ***au*** ~~Berritte, la~~ ***petrecerea de la piscină.***

li. ~~Nu am mimţit~~ ***când*** ~~am spus~~ ***că*** ~~eşti prima mea iubită şi miti îm privimţa motivului pemtru tare mu am avut vreodată o~~ ***relaţie serioasă.***

12. ~~Tehwio v/orbind, i~~***mani şi cu. nune avem. totuşi um*** ~~tată. Bar~~ ***eu*** ~~refuz să~~ ***m.*** ~~ai dkout vreodată ou aoel om.. Mi-ar faoe plăcere să-ţi povestesc de ce.~~

Când ies din clasă, el stă sprijinit de perete, aştep- tându-mă. Ceea ce e surprinzător, având în vedere cuvintele de respingere pe care i le-am spus cu 50 de minute în urmă. Credeam că s-a săturat să mai încerce.

— Dar când mi-ai ghicit culoarea preferată? Nu ştiai de ea pentru că ai citit la mine în jurnal?

Stau de cealaltă parte a uşii, rezemată de zid. Oamenii trec printre noi, intrând şi ieşind din clasă. Şi-mi dau seama că vrea să vină mai aproape de mine, dar nu vine.

— Am ghicit care e culoarea ta preferată, din prima zi petrecută în curtea ta din spate.

Îşi întinde gâtul ca să mă vadă printre numeroşii elevi care intră la ora doamnei Yates.

— Jurnalul tău doar mi-a confirmat, căci ştiam deja că-ţi place culoarea bleu.

— Hmm…

Mă uit în jos şi-mi strecor mâinile în buzunare.

— Şi ai luat-o pe Olivia cu noi la Houston doar pentru că te-ai gândit că nu o să mă mai simt vinovată?

Se scarpină pe gât, evitând să mă privească în ochi.

— M-am gândit că-ţi poţi cere scuze şi că apoi n-o să te mai simţi vinovată.

— Asta înseamnă să-ţi bagi nasul în poveşti care nu sunt deloc treaba ta.

Mă încrunt şi-mi încrucişez braţele la piept. Carter ridică privirea.

— Îmi pare rău. Într-adevăr, nu era treaba mea.

Trec pe lângă el.

— Chiar deloc!

El vine după mine, fără să spună nimic. Ştiu că vrea să-l întreb despre tatăl lui, dar nu sunt deloc pregătită să-l ajut să se descarce şi nici să-şi ducă la bun sfârşit planurile pe care le are — ca şi cum, dacă el îmi tot dă diverse liste, totul se repară între noi.

Mergem în tăcere spre clasa domnului Green şi ne aşezăm vizavi de Auden, care ne studiază atent. Îşi dă seama că tensiunea s-a mai calmat, dar că nu a dispărut de

Apoi cineva se aşază de partea cealaltă a pupitrului meu. Mă întorc şi dau de Matt, îngenuncheat lângă scaunul meu. Mă încordez, pentru că-l simt pe Carter încordându-se.

— Hei! zice Matt. Am aflat despre Gia şi Destany. De ce nu mi-ai spus?

Zâmbesc vag.

— Nu voiam să te implic. Şi nici să stric imaginea pe care o aveai despre Destany.

— Quinnly, nu poate să-mi placă de cineva dacă e rasist. Mi-ar fi plăcut să-mi spui ce ţi se întâmplă. Te-aş fi ajutat.

— Ştiu că m-ai fi ajutat, zâmbesc eu. Mulţumesc!

Preţ de o clipă, Matt se uită insistent în spatele meu, la Carter, apoi se ridică în picioare.

— Mă bucur că Gia a fost exmatriculată. Şi Destany ar fi trebuit...

— A primit ce a meritat, spun. Sunt

mulţumită de soluţia aplicată.

Se uită la mine contemplativ, apoi îi mai aruncă o privire lui Carter. Îmi pune o mână pe umăr, după care pleacă.

În timpul orei, Carter şi cu mine participăm la planul proiectului. Auden acceptă cu bucurie ajutorul nostru. După curs, eu şi Carter rămânem să dăm testul. Auden l-a dat deja azi-dimineaţă, pentru că aşa era şi normal.

Predăm lucrările, apoi Carter mă conduce în tăcere până la maşină. Tăcerea asta dintre noi începe să devină confortabilă. Deschide portiera din spate, iar eu îmi arunc lucrurile pe banchetă. Apoi deschide portiera şoferului, dar nu urc în maşină. Ridic privirea spre el, înclinând capul într-o parte.

— De ce? întreb.

Ridică din sprâncene, luat prin surprindere.

— De ce nu vorbeşti cu tatăl tău?

Lasă ochii în pământ, apoi îi ridică din nou, zâmbind vag. După care bagă mâna în buzunar şi scoate o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet, împăturită. Strâng din buze, zâmbind amuzată şi clătinând din cap. Carter chicoteşte, iar eu iau hârtia şi mă sui în maşină. Mă uit după el cum se îndreaptă spre staţia de autobuz, apoi despăturesc foaia.

1. ***tsīk- cauza lui nu. avu. fost la înmormântarea buvucii.***
2. ***Am*** ~~aflat~~ ***de*** ~~pe Faceboote~~ ***că*** ***bunica a murit***~~.~~
3. ~~–~~***Tata mu. nu-a*** ~~spus că bunica~~ ***a nutrit,*** ~~pentru că~~ ***înu*** ~~purta ranchiună.~~
4. ~~un bărbat în toată firea~~ ***ívul*** ~~purta ranchiună~~ ***mit,*** ~~fiul său în vârstă de lfe ani, pentru că, spunea el, era~~ ***m,*** ~~nerecunoscător pentru toate lucrurile frumoase pe care mi le cumpăra.~~

s. A ~~fost de acord cu ideea mamei de a-mi plăti taxa şcolară, în locul pensiei alimentare, deşi ştia bine că, dacă ar fi plătit pensie alimentară, ne-arfi fost mult~~

e>. crede ~~că mi poate cumpăra dragostea.~~

J-. ~~crede că dacă mi cumpără ţoale de~~

~~designer e ca şi cum ar fi alături de mine.~~

~~2. crede că dacă-mi plăteşte taxa de şcolarizare înseamnă că se implică în educaţia mea. crede că pentru că îi port numele sunt interesat să preiau afacerea de familie.~~

~~io. A lăsat-o pe mama să mă boteze ca pe el, ştiind foarte bine că nu va fi prin preajmă ca să fim carter Senior şi Carter~~***Junior.*** ~~Bîn punctul meu de vedere, numele meu nu are nimic de-a face cu persoana lui.~~

Carter Bennett este Carter Bennett al II-lea?

N-am simţit niciodată că-l înţeleg mai mult decât în acest moment. Iubirea lui pentru Imani şi refuzul său de a o lăsa să crească fără o figură paternă, ca şi cum ar fi datoria lui. Jur, dacă tata m-ar lăsa să ratez înmormântarea lui Hattie, l-aş omorî. Nici nu-mi pot imagina cât de îndurerată aş fi dacă n-aş merge la înmormântarea ei. Să nu am şansa să-mi iau adio. Mă doare sufletul pentru Carter.

Auden stă la biroul Oliviei, uitându-se pe pozele pe care ea le-a făcut cu o zi în urmă, pe proprietatea lui Hattie. Noi amândouă stăm la ea pe pat, dându-i lui Imani cu ojă pe unghiile de la picioare. Carter e plecat să joace baschet cu prietenii lui şi Imani n-a avut chef să meargă să asiste, aşa că a rămas aici, punându-ne să-i dăm pe unghii cu ojă roz şi violet.

— Vreau unghii albastre ca ale tale, zice Imani, trecându- şi arătătorul peste unghia degetului meu mare.

— Poate primi tot ce-şi doreşte, spune Liwy. I-ai văzut carnetul de note? Exemplar, în toate direcţiile.

Liwy o gâdilă pe Imani pe burtică.

— E atât de isteaţă!

— E senzaţional, zic zâmbind. Mi-ar plăcea şi mie să am note aşa bune.

— Ai note proaste? întreabă surprinsă Imani.

— Nu la fel de bune ca ale tale.

— Carter are mereu note bune, zice ea, uitându-se la mine cu milă. Poate ar trebui să-l laşi să te ajute la învăţătură.

Zâmbesc, terminând de dat cu ojă unghiile ei de la picioare.

— Poate că ar trebui.

— Liwy, vino să te uiţi la asta, spune Auden, făcându-i semn să vină la el.

Ea lasă deoparte sticluţa cu ojă roz şi dă fuga lângă el, în faţa monitorului. În timp ce deschid oja albastră pentru mâinile lui Imani, privesc cum Liwy îşi sprijină mâna de umărul lui Auden.

— Audee, e fenomenal.

Îl priveşte.

— Eşti un editor foto foarte talentat.

El ridică din umeri.

— Sunt talentat pentru că şi tu eşti talentată.

Mă uit zâmbind în altă parte, însă apoi Liwy strigă:

— Quinn, vino puţin să te uiţi!

Îmi ia oja albastră din mână şi schimbăm locurile. Mă duc lângă scaunul pe care stă Auden, uitându-mă la o poză fenomenală cu mine la iaz, agăţată de leagănul făcut din cauciuc de maşină. Sunt în lenjerie intimă şi tot trupul îmi este expus, cu toate defectele sale. Am părul răvăşit de vânt şi un zâmbet imens pe buze. Mă ţin cu o mână de frânghie, iar celălalt braţ e larg deschis. Par extrem de liberă, la fel de fericită ca atunci când eram cu Hattie.

Şi felul în care a editat-o Auden face ca pielea mea închisă la culoare să iasă în evidenţă, în contrast cu copacii verzi şi apa albastră. Nu mă confund cu fundalul. Ies în evidenţă.

Sunt absolut uluită. Mă holbez la mine însămi.

— O să te pun pe peretele ăsta, zice Olivia, făcând semn spre zidul gol din spatele patului.

Mă uit la tapiseria care o reprezintă pe mama ei şi mă imaginez pe mine însămi pe o tapiserie.

— Voi doi faceţi o echipă grozavă, spun, desprinzându- mi ochii de la fotografie.

— Facem, nu-i aşa? spune Liwy, zâmbind spre Auden.

Îi iau oja din mână, lăsând-o să revină lângă Auden, şi-i termin de făcut unghiile lui Imani. Apoi cineva bate la uşă şi, înainte să apucăm să răspundem, Carter intră în încăpere.

— Carter, Carter, Carter! strigă Imani, sărind şi alergând spre el. Uită-te la unghiile

mele! Queen mi-a făcut unghiile!

Queen. Zâmbesc şi pufnesc în râs. El trage aer în piept, luând mânuţele fetiţei în mâinile sale.

— Superb, 'Mani.

— Sunt albastre ca ale ei!

— Da, zice el şi se uită la mine zâmbind. Sunt fenomenale!

Se uită spre Liwy şi Auden, care stau unul în altul, apoi din nou la mine.

— Eşti gata, 'Mani?

— Stai, trebuie să-mi iau lucrurile, se văicăreşte ea, alergând prin cameră şi adunându-şi lucrurile cu atenţie, să nu-şi strice unghiile.

— Bine, iubito. Sunt afară.

Se uită la mine şi-mi face semn din cap.

— Pot să vorbesc ceva cu tine?

Mă gândesc o clipă, apoi îl urmez pe coridorul întunecat. Când ajungem în living, o sărută pe mama Oliviei pe frunte.

— Totul e-n regulă, mama Sandy.

Ea dă din cap şi-i spune:

— Te iubesc!

— Te iubesc şi eu!

Apoi Carter şi cu mine ieşim afară şi rămânem singuri, într-un fel. Suntem în inima oraşului, aşa că viaţa erupe în jurul nostru, dar locul din vârful acestor trepte pare izolat şi intim, mai ales când Carter se întoarce cu faţa spre mine.

— Mulţumesc că i-ai făcut unghiile. Ştiu că i-a plăcut la nebunie.

Afară e întuneric, dar încă îl văd. Mă duc la balustradă, mă aplec peste ea şi trag aer pe nas. Aerul e cald, ca atunci când intri în baie, deşi soarele a apus. Expir şi spun:

— Îmi pare rău pentru bunica ta.

Stă în spatele meu, dar are grijă să păstreze distanţa. Apreciez asta.

— Şi îmi pare rău şi pentru tatăl tău. Dacă tatăl meu mi- ar fi făcut una ca asta, nici eu n-aş mai fl vorbit vreodată cu el.

Mă întorc cu faţa la el, sprijinindu-mă cu coatele de balustradă.

— Mulţumesc, spune, apoi zâmbeşte şi-şi trece mâna peste ceafă.

Ne uităm unul la altul în tăcere. Încerc să-mi dau seama ce simt pentru el. îmi vine un gust amar când

mă gândesc la câte minciuni mi-a spus şi la cât de multe lucruri ştie despre mine. Dar când îl privesc în ochi, îmi dau seama cât e de hotărât să mă convingă să-l iert. Şi când mă uit la buzele lui, simt cât de mult îmi doresc şi eu să-l iert. Apoi mă uit din nou la el şi simt din nou acel gust amar.

îmi las ochii în jos. După care îi spun tot, pentru că nu mă pot abţine. îi povestesc despre masa de prânz de azi şi despre faptul că aş putea ajunge la UT, iar el pare entuziasmat la modul cel mai sincer de această perspectivă. îi povestesc despre Alorah, despre părinţii mei şi despre trecutul lor.

— Mama ta e cea mai bună prietenă a fostei iubite a tatălui tău? izbucneşte el în râs.

— Ceva de genul ăsta.

— Ce grozăvie! spune Carter. Dumnezeule, sper să intri la facultate!

îmi ridic privirea şi mă uit fix în ochii lui.

-Şi eu.

Apoi Imani iese pe uşă cu un rucsac mare în spate. Se opreşte când ne vede, apoi vine în fugă şi-mi îmbrăţişează un picior.

— Pa, Queen!

— Pa, Imani!

îmi trec palma peste codiţele ei. Apoi, ea îl ia de mână pe Carter. El îşi urmează sora pe scări. Se uită peste umăr şi

— Pa, Queen!

îmi dau ochii peste cap şi zâmbesc. Când ajunge jos, o ia în braţe, iar Imani surâde drăgălaş. Carter se uită la mine şi mă salută făcând un semn din cap, după care dispar amândoi după colţ.

27. Motivele pentru care nu-mi vine să mai scriu nicio listă

Mama şi tata iau cina în curtea interioară. Mă duc la etaj, sub imperiul unui vârtej de revelaţii. Mâine am test la biologie şi, în pauzele de învăţat, îmi recitesc jurnalul.

Mă opresc la lista cu *Dacă aş putea săruta pe cineva* şi mă uit la numele lui Carter care e trecut la ultimul punct, şi la numele lui Matt care e în fruntea

listei, precum şi la toate celebrităţile pe care le-am scris între ei doi. Lista asta nu mai e valabilă, în mare parte.

Mă uit la toate momentele mele cu Matt şi la toate fanteziile mele sexuale. Recitesc secretele oripilante. Niciunul nu mi se mai pare acum atât de grav, cât despre majoritatea lucrurilor pe care nu credeam că le voi mărturisi vreodată cu glas tare... le-am mărturisit între timp.

Apoi mă uit la momentele cu Hattie. Dacă îşi pierde toate amintirile, nu e cumva responsabilitatea mea să le păstrez? Dar poate că nimic din toate astea nu contează. Poate că singurul lucru de care am nevoie e să-mi amintesc cum mă cheamă, pe cine iubesc şi ce anume îmi place în viaţă. Asta e tot ce-şi aminteşte Hattie. Poate că asta e tot ceea ce contează.

Pe drum spre casă, mi-am dat seama că nu am mai scris nicio listă de când mi-am recăpătat jurnalul. Şi simplul gând că aş mai încerca vreodată să scriu vreo listă nouă îmi face rău. Nu mi se pare deloc un lucru sigur.

Şi nici nu mi se pare un lucru plăcut. Faptul că mi-am ţinut sentimentele în acest jurnal mi-a explodat în faţă în cel mai rău mod posibil. Nu cred că sunt traumatizată. Sunt doar diferită. Nu mai am nevoie de el, mai ales de când a fost făcut public. Întotdeauna am crezut că, în clipa în care voi fi suficient de nebună ca să renunţ la acest jurnal, o să apelez la alte metode, care să-l înlocuiască, iar după ce l-am pierdut, cred că am început să dezvolt aceste metode.

Mă duc la lista cu lucruri pe care le am de făcut, de unde a început toată tărăşenia.

~~sew*imiK*eli f«ţ« ete Mctthew Rado)~~ *cavttr* BeKwiett.

6. să / ayw» Ud- Pesta ,d real ,e*tm « ii rn rti vi care am.

~~uisă l. pe~~ ***aotsta*** ~~la~~ ***um.ă. ştil*** ~~ce~~ ***ai dt*** ~~făcuct.~~

Cred că sunt pregătită să îndeplinesc şi ultimul

punct de pe listă.

În dimineaţa următoare, mă trezesc înainte de răsăritul soarelui. Mă machiez, pentru că sunt convinsă că azi nu voi plânge. Mă îmbrac cu rochia verde, care mi se mulează pe coapse. Îmi fac unghiile de la picioare cu portocaliu, mă încalţ cu o pereche de sandale cu platformă şi îmi pun o pereche de cercei mari, rotunzi, un pic în stilul lui Alorah.

Cobor treptele. Mama se însenineză când mă vede, dar tata se încruntă.

— Schimbă-te! spune el.

Mama îi dă una peste braţ.

— E frumoasă şi e *adultă,* spune ea şi mă priveşte senină. Şi, în acelaşi timp, viitor boboc la UT.

— Stai aşa, cum? rămân eu cu gura căscată.

— M-a sunat Alorah. De-abia aştepta să-mi spună.

— Vorbeşti serios?

Mi se umezesc ochii. *La naiba!* Mă uit clipind în tavan. Am jurat să nu plâng azi. Mama mă trage la pieptul ei, iar tata ne îmbrăţişează pe amândouă.

— Felicitări! spune el şi mă sărută pe frunte.

— Nu eşti supărat? îl întreb.

— Sunt furios.

Mă priveşte de parcă aş fi nebună, dar privirea i se îmblânzeşte.

— Dar tot sunt mândru de tine. Sunt convins că Hattie va fi fericită când va afla. Acum nu te mai muţi aşa departe de ea.

Iată! Asta mi-a pus capac! O lacrimă de bucurie mi se scurge printre genele rimelate şi-mi curge pe obraz.

— OK, trebuie să plec.

Mă desprind din îmbrăţişarea părinţilor mei. Deja mi s- a stricat machiajul, plus că întârzii la şcoală.

— Quinn, să vii direct acasă după ore, strigă tata în urma mea. Azi trebuie să împachetăm ce a mai rămas din lucrurile lui Hattie.

Paşii mi se împleticesc şi mi se pune un nod în stomac. Mi se pare prea curând. De-abia am recuperat-o pe Hattie şi acum trebuie să-mi iau adio

de la o mulțime de lucruri care ne-au făcut *cine suntem*. Tata își cere iertare din priviri, pentru că nu poate rosti cuvintele. Mă întorc, recunoscătoare, știind că asta înseamnă mult mai mult decât aș fi obținut în urmă cu numai câteva săptămâni.

Ajung la școală și-l găsesc pe Carter așteptându-mă în parcare. Un zâmbet încrezător îmi apare pe chip. De-abia aștept să-i dau vestea cea bună.

Când cobor din mașină, el mă studiază din cap până-n picioare, cu buzele întredeschise.

— Naiba să mă ia!

Apoi își revine. Își drege glasul.

— Scuze! Ăăă, stai să-ți iau geanta.

Simt cum gâtul îmi ia foc și fierbințeala îmi urcă până la tâmple. În timp ce el deschide portiera din spate, eu inspir profund și-mi îndrept rochia.

— Ghici ce? spun emoționată când el intră pe jumătate la mine în mașină.

— Ce?

îmi aruncă o privire peste umăr. Zâmbesc entuziasmată.

— M-au acceptat!

El se oprește o clipă, cu rucsacul meu în mână, și mă privește cu ochi mari. Apoi trântește portiera.

— E senzațional, Quinn!

Mă strânge cu putere la piept, ridicându-mă de la pământ. Chițăi, pentru că nu mă așteptam să spargă zidul care ne separă trupurile de trei zile încoace.

Apoi își amintește și el de zid. Mă lasă jos și face un pas înapoi. E o chestie drăguță, astăzi pare că nu se poate abține. Îmi aranjez rochia, zâmbind stânjenită.

— Felicitări! zice ceremonios. Mă bucur enorm pentru tine.

— Mulțumesc!

Apoi mergem unul lângă altul spre clădire și tăcerea e mult mai puțin confortabilă acum. Bariera a fost spartă și îmi doresc din nou cu ardoare să mă atingă.

Între ora a treia și a patra, mă sprijin cu spatele de dulapuri și Carter se postează în fața mea. Îmi întinde o foaie de hârtie, împăturită.

Mă simt curajoasă, așa că o desfac și o citesc în fața lui.

1. *Te-ai cuibărit în mintea mea şi, indiferent cât am încercat să te scot de-acolo, iui pleci.*
2 **.** *Nici eu nu. vreau să mai pleci vreodată.*
3. *Imani mă* întreabă întruna despre tine.
4. ~~Olivia ruă întreabă~~ *întruna despre tine.*
5. ~~I~~***ar eu nu*** ~~pot decât să stau cu~~ ***ochii*** ~~pe tine.~~
£>. ~~Pot simţi~~ *mereu* ~~când eşti în apropiere.~~ ~~Energia~~ *mea* ~~se schimbă~~ *ca să-ţi facă loc ţie.*
J-. ~~Nici~~ *măcar jurnalul tău* ~~nu mi poate răspunde la toate întrebările pe~~ *care le am* ~~despre tine.~~

Citesc şi recitesc ultimul punct, la nesfârşit. Pentru că, poate, e o temere pe care nu mi-am dat seama că o am — de când mi-a citit jurnalul, Carter ştie practic totul despre mine, deci nu mai e nevoie să încerce să mă cunoască.

Poate că de-asta indiscreţia lui mi s-a părut atât de oribilă. Pentru că a făcut presupuneri bazate pe ceea ce a citit în jurnal şi apoi a presupus că ştie ce-mi doresc, fără să discute mai întâi cu mine.

— Ce frumos! spun ridicând privirea şi înghiţind în sec. Îţi mulţumesc!

— Cu plăcere! zice zâmbind.

După ore, mă conduce la maşină. Mă întreabă ce cred că am făcut la testul de la biologie. Îi răspund că „destul de bine". Apoi mă gândesc la ce a spus Imani, să mă ajute Carter la învăţătură. Îmi citeşte gândurile, pentru că zice:

— Data viitoare ar trebui să învăţăm împreună.

Zâmbesc în sinea mea.

— Da, poate.

După ce-mi pune rucsacul în maşină, îmi deschide portiera de pe partea cu volanul.

— Din nou, felicitări! Ar trebui să sărbătorim în curând.

Apoi scoate din nou din buzunar o foaie de hârtie, împăturită.

Nu ştiu dacă mai pot suporta să citesc încă o listă de- ale lui. O iau cu timiditate şi mă hotărăsc să nu o citesc în faţa lui. Nu sunt destul de curajoasă să-l las să mă vadă cum clachez psihic.

— Crezi că aş putea să te sun

disează? mă întreabă.

Ritmul inimii mele accelerează. Clipesc şi dau afirmativ din cap, apoi urc în maşină. El îmi închide portiera şi-mi face cu mâna, apoi se îndreaptă spre staţia de autobuz, învârt foaia între degete, privindu-l în oglinda retrovizoare. Apoi o deschid.

i. Nn ai mai scris în jurnal de când l-ai recuperat. •Sunt sigur că, din cauză că atâţia oameni ţi-au citit secretele cele mai intime şi mai întunecate, ţi- au stricat toată bucuria. îmi-pare rău

2.. Acum eşti fericită, văd asta. teadiezi.

3. ~~ştii exact cât eşti~~ *de* ~~sexy. Nu. te~~ *mai* ~~ascunde!~~

4. ~~şi ştii~~ *cum mi se* ~~înmoaie genunchii~~ *când îmi* ~~zâmbeşti. Ar trebui să profiţi de~~ *asta mai* ~~mult.~~

5. ~~îţi muşti buza de jos când încerci să te abţii. Mă ntreb: oare ce s-ar întâmpla dacă nu te-ai mai abţine atât de mult?~~

Aş da pe dinafară de bucurie, m-aş dezlănţui, aş sări din maşină şi l-aş striga, aşa cum fac chiar acum, de fapt.

— Hei!

Se întoarce de la jumătatea drumului spre staţia de autobuz.

Stau în dreptul portierei deschise, incapabilă să dau glas vreunui gând, vreunei emoţii, vreunei senzaţii.

îmi remarcă reticenţa şi vine spre mine, ocolind maşinile din parcare. Când se opreşte în faţa mea şi-mi ridic privirea spre el, ştiu că sunt pregătită să vorbesc. Sunt mai mult decât pregătită să vorbesc. Trebuie să izbucnesc şi să rostesc fiecare cuvânt amar care-mi vine în minte.

— Sună-mă neapărat diseară! OK?

Dă din cap, studiindu-mi chipul.

— Aşa o să fac.

— Şi ai grijă să-ţi faci timp, pentru că am foarte multe să-

Zâmbeşte şi-şi linge buzele.

— Să-mi spui tot! Am tot timpul din lume pentru tine.

— Foarte bine.

Dau din cap, privind în jos, la distanţa care ne desparte.

— Excelent!

Apoi îmi ridic privirea, emoţionată. Nu ştiu ce vreau de la el, dar nu vreau să plece încă. El mă priveşte cu mare atenţie.

Apoi face un pas mai aproape de mine. Inima îmi bate nebuneşte. Nu ştiu dacă vreau să se apropie. Mai face un pas, încet, uitându-se în ochii mei, şi se opreşte. Tenişii lui sunt la 30 de centimetri distanţă de sandalele mele. Se întinde după mâna mea. Mă atinge cu degetele.

Expir, privind în jos, şi aştept să nu mai existe deloc spaţiu între noi. Îmi ţin respiraţia, aşteptând ca trupul lui cald să se lipească de mine. Însă el face un pas în spate şi eu întind braţul spre el. Pot să respir din nou. Îl privesc în ochi, iar el îmi zâmbeşte blând. Apoi îmi dă drumul la mână şi pleacă.

Degetele îmi zboară spre buze, sunt uluită că nu m-a îmbrăţişat şi nici nu m-a sărutat. Mă întorc cu spatele la el, apoi mă uit din nou peste umăr. Şi el se uită la mine.

După ce mă urc în maşină, încerc să-mi revin. Şi-a dat seama cât sunt de nesigură pe mine, de-asta nu a insistat. Mă bucur atât de mult că nu a insistat!

Merg încet cu maşina pe aleea de pietriş. Sub roţile Mercedesului se aud pietricelele trosnind. Când opresc, văd un camion de la U-Haul parcat pe aleea lui Hattie. Uşa de la intrare este deschisă. Tata iese din casă ţinând de un capăt salteaua mea dublă de odinioară, urmat de mama, care duce celălalt capăt.

Cobor din maşină, timp în care ei pun salteaua în camion. E cald, iar eu nu sunt îmbrăcată potrivit pentru treburi de acest fel. Mama îşi pune mâna pe umărul meu, conducându-mă în verandă. Nu spune nimic. Pur şi simplu, mă strânge cu putere în braţe. Tata mă mângâie uşor pe spate când trece pe lângă noi, urcând treptele verandei.

— Acum că a venit Quinn, putem scoate şi cadrele de pat, spune el.

Mama intră în casă, după el. Dar eu mă opresc pe verandă şi mă prind de unul dintre stâlpii de lemn, rotindu-mă pe călcâie şi simţind sub tălpi lemnul bine cunoscut. Mă duc după părinţii mei în

dormitorul lui Hattie şi, chiar dacă acum e gol, e greu să nu-l văd cum era cândva.

Rafturile de pe hol, chiar înainte să intri în cameră, erau mereu pline cu pături şi prosoape curate. Televizorul ei învechit, la care ne uitam mereu la *Judecătoarea Judy*, înainte să adormim, se afla pe un suport pe care era un milieu alb, în colţul încăperii.

Dedesubt erau câteva rafturi pline cu de toate, cum ar fi o ceaşcă roşie cu cuie şi piuliţe, două agrafe şi un piepţăn

într-o parte era şifonierul ei, plin cu oje şi rujuri, în numeroase nuanţe de roşu, pentru că Hattie era întotdeauna curajoasă, încă dinainte de campaniile care promovau rujurile roşii pe buzele negreselor. Fereastra ei era undeva pe peretele îndepărtat, cu perdele albe de dantelă care de fapt erau doar nişte materiale textile atârnate de perete.

În garderobă avea mereu atârnate rochiile de duminică, la fel şi pe uşă, în saci de plastic, aşa cum primeşti hainele de la curăţătorie. Întotdeauna şi-a ţinut agăţat costumul roşu de mânerul uşii. Nu-l purta des, dar ştiam prea bine că e preferatul ei.

Pătura lui Hattie însă, nu-mi mai amintesc cum arăta. Cred că era albă… sau poate bej. Îmi aduc aminte exact cum se simţea la pipăit. Patul ei era cel mai confortabil pat în care m-am întins vreodată. Nu ştiu dacă era datorită saltelei, a acelei pături moi şi greoaie sau dacă era datorită faptului că pur şi simplu stăteam lângă ea, însă întotdeauna am dormit mai bine la ea în pat.

Nimic din toate astea nu mai există azi, aici. Nu a mai rămas decât cadrul patului. Tata stă lângă perete, la un capăt al cadrului. Mama e aproape de mine, la celălalt capăt. El zice:

— Quinn, ţi-am povestit vreodată despre cum a întâlnit-o Hattie pe mama ta pentru prima oară?

Clatin curioasă din cap. El se sprijină cu spatele de zid, mângâindu-şi barba, iar mama se aşază pe cadrul patului.

— Mama ta s-a întors la Chicago în acea vară, după primul an de facultate, dar când a ajuns acolo…

Brusc, tata pare stingherit. însă mama înalţă

capul şi spune:

— Nu mai aveam o casă în care să mă întorc. Mama mea stătea pe străzi. Nimeni nu ştia exact unde e sau dacă mai trăieşte. Iar familia mea nu era tocmai primitoare, aşa că îngerul pe nume Hattie Jackson m-a invitat să locuiesc aici peste vară.

Se uită la tata, care spune:

— Am adus-o aici cu avionul şi a stat în fosta ta cameră.

— Pe bune?

Cum de aflu această poveste tocmai acum?

Tata încuviinţează.

— Mama ta a plâns două săptămâni fără oprire. Se temea să nu fie o povară...

— Şi eram speriată, căci ce m-aş fi făcut dacă lucrurile n- ar fi mers între mine şi Dez? Unde m-aş fi dus?

— Am încercat s-o liniştesc, spunându-i că oricum ar fi fost, tot ar fi avut unde să stea. Dar...

Tata clatină din cap.

— Mă rog, mama ta plângea într-o disperare. Hattie a chemat-o în bucătărie şi, din senin, a învăţat-o pe Wendy să gătească fasole verde pinto.

— Nu mai mâncasem până atunci aşa ceva! râde mama. Dar Hattie *se descurca* de minune în bucătărie.

Zâmbesc. Aşa e, era regina bucătăriei.

— Ajutând-o să gătească fasolea, m-a făcut să nu mă mai gândesc la necazurile mele şi m-a făcut să simt că într- adevăr contribui şi eu cu ceva. Aşa că m-am oprit din plâns. Apoi ea mi-a oferit o slujbă la magazinul de mâncare pentru animale de fermă.

— Ştii vechiul magazin al bunicului? mă întreabă tata.

— Desigur.

Bunicul avea un magazin cu mâncare în oraşel. însă când m-am născut eu, bunicul murise deja, iar Hattie nu l- a putut administra de una singură, aşa că l-a vândut.

— Prin urmare, toată vara mi-am câştigat existenţa la magazin. Am plătit chirie, zâmbeşte ea. Şi în fiecare zi de marţi, Hattie mă

răsplătea gătind mâncarea mea preferată: fasole verde pinto, pui prăjit sau coaste de porc la cuptor. Apoi ne aşezam, doar ea şi cu mine, şi ne uitam împreună la câte un serial. Îi plăceau la nebunie serialele şi începuserã sã-mi placă şi mie. Sincer, draga mea, spune mama, nu am ştiut ce înseamnă să ai o mamă până când nu am stat aici, cu Hattie.

Apoi se uită la tata, înclinând din cap. Când se întoarce spre mine, observ că plânge. îmi tremură buzele. Nu o pot vedea plângând. Nu suport. Mă duc la ea şi o cuprind în braţe.

Tata se uită la noi zâmbind, cu braţele încrucişate. Îi şterg ochii mamei.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc atât de mult şi sper că nu ai pus niciodată asta la îndoială! zice ea.

— N-am pus niciodată la îndoială.

Inspirăm cu toţii profund, apoi ne reluăm locurile ca să mutăm cadrul patului.

— Trebuie să-l răsucim pe o parte ca să-l putem scoate pe uşă, spune tata şi îmi aruncă o privire. Quinn, speram să-l aduci şi pe iubitul tău cu tine. Ne-ar fi fost de folos ceva forţă masculină în plus.

îmi mut privirea şi deschid uşor buzele. Mama se răsteşte la el:

— Desmond!

— Ce este? zice el, confuz. Parcă e mare secret. Nu eu am intrat peste ei când se sărutau? Tu n-a trebuit să vezi asta.

Deschid gura şi mai mult. Faza asta e extrem de stânjenitoare.

— Dez, Quinn are 18 ani. Doar pentru că s-a sărutat cu un băiat nu înseamnă că e iubitul ei! zice ea, după care se uită la mine, cu bărbia ridicată. Am dreptate?

— Mda..., îmi dau eu ochii peste cap şi oftez.

— Lucrurile s-au schimbat, zice tata.

Mama îşi ţuguie buzele, uitându-se spre mine.

— Nu s-au schimbat atât de mult.

După ce cărăm cadrul patului în camion, mama şi tata se căznesc să urce Gatorul pe rampă. Străbat curtea încălţată cu sandalele mele cu platforme, ţinând jurnalul în mână. în capătul îndepărtat al curţii din spate e un cerc de cenuşă, decupat în

iarba verde, unde Hattie ardea frunze, crengi şi chestii de care nu mai avea nevoie.

Asta e atitudinea pe care încerc să o am şi eu acum. Am o bricheţă, câteva vreascuri şi un teanc de foi de hârtie care nu-mi mai folosesc la nimic. Sfâşii pagina cu prima listă, cea de la care a pornit totul, şi aprind bricheta. Şi îi dau foc. Iar după ce o să termin cu tot jurnalul, o să am mult mai mult spaţiu pentru lucrurile pe care noua Quinn le are de făcut în viitor.

Cum ar fi, toate noile amintiri pe care le voi avea alături de Hattie în fiecare weekend. Şi toate lucrurile noi pe care le voi experimenta alături de noii mei prieteni. Pentru că, fără acest jurnal, nu voi mai avea o grămadă de liste care să-mi dicteze cine sunt. Poate că noua mea culoare preferată va fi verde sau roşu, sau poate că va rămâne pentru totdeauna albastru. O să mă hotărăsc din mers. La fel şi toate noile fantezii pe care le am cu Carter. Doar că, de data asta, voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să le transform în realitate.

Arunc lista arzând peste mormanul de vreascuri şi mă uit cum iau foc. Apoi îmi las privirea în jos, la caietul roşu cu spirală din mâna mea. îl strâng cu putere, ştiind că, fără el, mă voi face mai bine auzită. În el mi-am ascuns sentimentele când nu ştiam cum să le exprim deschis, cu voce tare, dar acum nu mai pot face asta. Nu mai pot sta într-o cuşcă. Sunt prea liberă pentru acest jurnal.

Aşa că-l arunc în flăcări, fără să mă gândesc prea mult la acest gest. Mă uit la el cum arde, ducându-mi mâna la gură. Aproape că-mi vine să sar să sting flăcările cu picioarele, pentru că am senzaţia că amintirile mele sunt distruse sub ochii mei. Când am scris pentru prima oară despre plânsul meu? Care au fost cele mai frumoase zile din viaţa mea?

Fac un pas înapoi, alungând toate aceste întrebări. Ştiu cine sunt. Sunt fata care a fost respinsă de Columbia. Sunt fata care nu le are deloc cu limba engleză, dar care se pricepe să facă descrieri foto amuzante. Sunt fata care a învăţat să-şi apere drepturile. Sunt fata care şi-a învins toate temerile.

Coperta roşie se înnegreşte. Mă întorc şi-mi iau adio de la ce a mai rămas din proprietatea lui Hattie, în timp ce scrumul temerilor din trecut se

ridică spre cer.

28. Dacă nu mi-ar fi pierdut Carter jurnalul

— Scuze că a durat atât de mult până te-am sunat. Imani a fost într-o formă de zile mari în seara asta.

— E OK.

— Eşti în pat? Te-am trezit? mă întreabă.

— Sunt în pat, dar nu dormeam.

Nu mai zice nimic niciunul dintre noi. Carter aşteaptă să încep eu, dar nu prea ştiu cum. Am tot repetat în minte, însă acum, când e la telefon, am amuţit.

— Carter...

E un început dificil — numele lui. Cred că nu l-am mai rostit de câteva zile întregi.

— Da, Quinn?

Inspir profund.

— Deci, lămureşte-mă şi pe mine. Voiai să înveţi la istorie. Ai deschis ultima secţiune a jurnalului şi mi-ai văzut lista „Dacă aş putea săruta pe cineva". Şi apoi ce-ai făcut?

— Apoi mi-am dat seama că e jurnalul tău, nu al meu. Dar nu m-am putut abţine şi am citit toată lista. Pe urmă, când mi-am zărit numele la coadă — inspiră şi continuă să vorbească expirând —, am început să răsfoiesc jurnalul, căutându-mi numele. La momentul respectiv, nu mi-am dat seama ce fac.

— Atunci nu simţeai nimic pentru mine.

— Nu te cunoşteam. Singurul lucru pe care-l ştiam era că eşti frumoasă.

— OK, spun, încercând să procesez această ultimă frază. Şi ai decis să mă minţi că nu l-ai citit, pentru că...

— Pentru că mi-era ruşine. Şi pentru că ştiam că vei fi stânjenită. La vremea respectivă, m-am gândit să-ţi înapoiez jurnalul şi să termin odată cu toată faza asta. Nu trebuia să afli niciodată că l-am citit.

— Pentru că nu plănuiai să mă cucereşti?

— Păi... n-am plănuit niciodată să devii iubita mea, nu.

— Voiai să te culci cu mine şi atât? oftez eu.

— Quinn! râde el.

— Ce tupeu! Sunt o *doamnă,* spun zâmbind.

— Dacă voiai, voiam şi eu, asta e tot ce pot să spun.

Mă-ntreb dacă m-aş fi culcat cu el. Nu-mi pot imagina că-mi doresc doar să fac sex cu el şi gata!

— OK, să ne întoarcem la chestiunea arzătoare.

— Da, doamnă!

Mă întorc pe o parte, auzindu-mi propriul glas în minte.

— De ce ai fost atât de rău atunci când ai venit prima oară acasă la mine?

— Te-am judecat greşit, am crezut că eşti fata bogată şi fiţoasă! oftează el. Şi Oreo, pe deasupra. Nu eram cel mai mare fan al tău la momentul ăla.

— Dar asta nu a schimbat faptul că voiai să...

— ... să facem sex? izbucneşte el în râs. Nu, la naiba! Nu aveam orbul găinilor.

Îmi muşc buza de jos.

— Hmm... OK. Deci mă ajutai cu lista. Am mers la Houston şi tu ţi-ai luat libertatea de a o invita pe Liwy, pentru că-ţi închipuiai că va fi o ocazie bună să-i cer scuze...

Tace mâlc.

— Ţi-am zis că te bagi prea mult în treburile mele, îţi aminteşti? îl întreb.

— Aham...

— Dar ştii ce m-a călcat pe nervi cu adevărat?

Tace o vreme.

— Ce?

— Faptul că ai presupus că ştii ce e mai bine pentru mine. Doar pentru că mi-ai citit jurnalul nu înseamnă că ştii totul despre mine.

El izbucneşte:

— N-am crezut niciodată că ştiu totul despre tine!

— Foarte bine. Pentru că nici nu ştii.

Sunt lucruri despre mine pe care nu le vei afla citindu-mi jurnalul.

— Ştiu, Quinn. După cum spuneam, vreau să ajung să te cunosc cu adevărat. Nu vreau să ştiu doar ce ţi s-a părut ţie suficient de interesant să scrii în listele tale.

Îmi muşc buza de jos.

— Mă rog, ar trebui să fie totul mai uşor acum, că i-am

— Cum adică, ai ars jurnalul?

— Ăsta era ultimul lucru de pe listă — să dispară pentru totdeauna.

El respiră, iar eu aştept să aud protestele.

— Uau, n-aş fi ghicit niciodată!

— Nu ai fi ghicit niciodată că pot fi atât de curajoasă?

— Nu, ştiu că eşti curajoasă. N-aş fi ghicit niciodată că ultimul punct de pe listă ar fi putut fi atât de... definitiv. Şi înainte să înţelegi ceva aiurea...

— N-aveam de gând, zic zâmbind.

— Hmm, face el, deloc convins. Mă rog, voiam să spun că faptul că ţi-ai ars jurnalul este un lucru atât de raţional! Ştiai că e un obicei rău şi voiai să te opreşti.

Ascult vâjâitul aerului condiţionat care vine din tavan, îl aud pe Carter foindu-se în patul lui.

— Carter?

— Da!

— Ai citit despre cele mai îngrozitoare amintiri ale mele,

— Le-am citit.

— Inclusiv pe cea de când eram la grădiniţă?

— Da! zice cu glas blând.

— Ce părere ai avut când ai citit asta?

— Am rămas puţin surprins, dar nimic nu se compară cu fanteziile tale sexuale. Scrii atât de multe detalii... ar trebui să scrii literatură erotică.

Izbucnesc în râs.

— OK, nu contează. Următorul subiect!

— Vorbesc serios! Ai putea să faci carieră ca scriitoare.

— Următoarea întrebare, spun, râzând cu gura până la urechi.

Se potolește, apoi îmi șoptește tandru la ureche:

— Care-i următoarea ta întrebare, iubito?

Simt cum mă trec fiorii pe spate, apoi spre coapse.

— S-a întâmplat ceva între tine și Emily Hayes?

— Vorbești serios? râde el. Ai crezut zvonul ăla de doi

— Păi, nu știu ce să cred. E o fată drăguță.

— Nu e deloc, dar deloc, genul meu.

— Și *care* e genul tău?

— Tu!

Face o pauză, pentru ca replica lui să mă tulbure, apoi zice:

— în mod clar!

Zâmbesc și simt mii de fluturi în stomac. încerc să alung această senzație, dar e exact opusul plânsului meu în hohote. Mi-am pierdut complet controlul asupra mușchilor feței. Spun:

— OK. Următoarea întrebare!

Tata a plecat la lucru. Mama încă se îmbracă atunci când cobor eu. Iau un măr din fructieră, obosită pentru că am stat toată noaptea la telefon cu Carter, dar nerăbdătoare să-l văd astăzi.

Mă duc afară, simțindu-mă stăpână pe mine și entuziastă, până când dau cu ochii de o fată care stă pe alee, cu mâinile în buzunarele de la pantalonii de trening și cu părul prins într-o coadă înaltă.

— Hei, Quinn! spune ea fără vlagă.

— Destany?

Stăm jos, pe trotuar. Mi-a trecut prin cap să o invit înăuntru, dar nu am vrut să mă prefac că nu există o tensiune între noi. E prea mult.

Se apleacă și-și strânge genunchii la piept.

— Quinn! oftează ea, uitându-se pe cer, la soarele dimineții. Eram furioasă.

Deschid gura. Aproape că-mi vine s-o sfâșii, pentru că *Eram furioasă* nu e niciodată o scuză bună, dar îmi țin gura.

— Nu mai vorbeai cu mine şi am crezut că arunci pe geam prietenia noastră, din cauza unui băiat stupid. Aşa că ţi-am luat jurnalul. Nu intenţionam să-l citesc. Voiam doar să... să-l ţin la mine, ca un fel de ostatic, până când aveai de gând să vorbeşti din nou cu mine. Gia a fost cea care a început să-l citească. A fost ideea ei să te şantajăm. Şi nu ştiu... M-a convins că ţii mai mult la Matt decât la mine. Am fost o proastă. Îmi pare rău!

Mă uit lung la mâinile mele, pe care le ţin în poală. Mă simt puţin mai bine.

— Mi-a fost foarte greu să ştiu că mă crezi o rasistă. Ştii că nu te-am dispreţuit niciodată pentru culoarea pielii, nu-i aşa?

Mă uit vizavi, la casa familiei Johnson, la aleea lor pustie, la aspersoarele care udă gazonul verde.

— Cred că încercai să fii indiferentă când venea vorba despre culoarea pielii.

— Da, exact. Uitam mereu că eşti de culoare. Ştii ce spun? Adică, e un lucru la care nici nu mă gândesc.

Mă uit la ea, la chipul ei fără urmă de farduri.

— Ásta nu e un lucru bun.

Se încruntă.

— Când te gândeşti la mine, vreau să-ţi aduci aminte că sunt de culoare. E o parte foarte importantă din identitatea mea.

— Vrei să mă gândesc în permanenţă la diferenţele evidente dintre noi?

— Vreau să fii capabilă să te bucure aceste diferenţe. Vreau să fii conştientă de faptul că diferenţele dintre noi ne vor aduce rezultate diferite în viaţă. Şi vreau să ştii că doar pentru că nu mă încadrez în stereotipiile tale nu înseamnă că sunt mai puţin negresă.

Rostesc tăios această ultimă frază. Dacă pleacă de aici fără să asculte nimic din ceea ce i-am spus, măcar atât să priceapă.

— Quinn, eu glumeam când am zis că eşti „practic, albă".

— Dar înţelegi de ce nu este amuzant? Şi cât de nepotrivită a fost o astfel de glumă în acel moment? Gia arunca mereu cu insulte rasiste şi asta *m-a durut*. Cuvintele astea *mă rănesc*.

— N-am ştiut. Am mai spus cuvântul ăsta şi tu nu ai zis niciodată nimic. Aş fi dorit să ştiu.

Aş fi dorit să-mi fi spus.

Mă uit în jos, oftând.

— Mie mi-ar fi plăcut să nu fiu nevoită să-ţi spun asta vreodată. Mi-aş fi dorit să nu trebuiască să port discuţia asta cu tine. E epuizant.

Pare supărată.

— îmi pare rău. N-am vrut decât să vorbim. Am vrut să înţeleg.

— Ştiu asta! dau din cap. Şi-ţi apreciez gestul. Dar detest faptul că trebuie să-ţi dau asemenea explicaţii. Însă, Destany, spun, întorcându-mă spre ea, te rog, nu te opri din a pune întrebări. Mă bucur că-ţi pasă suficient de mult, încât să-mi pui aceste întrebări. Şi sunt dornică să vorbesc, dacă şi tu eşti dornică să asculţi.

— Sigur că sunt. Mai avem câteva luni la dispoziţie până mă mut la Dallas. Tu unde mergi la facultate, apropo?

— La UT.

— Serios? E extraordinar! zice şi privirea i se luminează.

— Mulţumesc!

Se ridică în picioare şi-mi întinde mâna.

— Pot să te sun mai târziu?

Clipesc de câteva ori, gândindu-mă. Nu sunt sigură că sunt gata să mai port prea curând o conversaţie ca asta.

— Poate trec pe la tine în weekendul următor? zic şi o prind de mână, lăsând-o să mă ajute să mă ridic.

Dă din cap zâmbind şi se îndreaptă spre maşina ei.

— Aşa rămâne, atunci. Sper să nu devină Carter prea gelos.

Zâmbesc şi eu şi sper ca până atunci să fiu pregătită pentru discuţii. Credeam că nu voi mai vorbi niciodată cu Destany după ce am aflat că ea mi-a luat jurnalul. Însă cum aş putea? Relaţia noastră a avut mereu o oarecare toxicitate, dar dacă acum nu-mi acord şansa de a-mi explica suferinţa, atunci lucrurile vor sta aşa pentru totdeauna. Şi nu mai vreau să mă las dominată de suferinţă. A venit timpul să mă las condusă de iubire.

— Quinn, nu te mai mişca!

— Dar îmi tot scrie Carter.

îmi reprim un zâmbet, uitându-mă la telefon.

îmi scrie: Ce faci după mall? Vreau să-mi petrec mai mult timp cu tine.

— Capul sus, oftează Liwy, căznindu-se să-mi adune tot părul cu mâinile.

Tastez: Ce vrei tu. Şi eu vreau să-mi petrec mai mult timp cu tine.

— OK. Am terminat! spun şi mă întind ca să-mi pun telefonul pe birou.

Ea trece cu peria prin părul meu de pe frunte, apoi lasă peria să-mi cadă în poală. Închid ochii, mă relaxează să fiu aşa aproape de ea. Au trecut două zile de când mi-am ars jurnalul. Încă îmi dă târcoale dorinţa de a face liste, dar nu mă învinge niciodată. Mă pândeşte, dar vede cum înfloresc şi râd şi-mi trăiesc viaţa. Am fost atât de ocupată să trăiesc, încât jurnalul nu mi-a lipsit aproape deloc.

Dar tind să gândesc tot făcând liste. De exemplu, când a rămas Liwy la mine peste noapte, m-am gândit la toate lucrurile pe care le puteam face împreună. Când mi-am dat seama că toate erau lucruri pe care le făceam cu Destany, am dat naibii lista! Am lăsat-o pe ea să decidă ce vrea să facem.

Şi-a dorit să înoate, iar după aceea ne-am spălat pe păr şi ne-am dat cu balsam, apoi ne-am uitat la filme şi am mâncat prăjituri.

Liwy vrea să-mi pună o bandană pe cap, lăsându-mi-l mai sălbatic în faţă, dar îmi sună telefonul şi, din reflex, mă întind să-l iau.

— Quinn!

Ne ia două ore să ne pregătim. Liwy mă machiază şi- mi alege o rochie scurtă neagră, cu bretele subţiri, pe care n-am mai purtat-o de când aveam cu cinci kilograme mai puţin şi care-mi scoate în evidenţă rotunjimile. Dar măcar nu mă obligă să-mi pun pantofi cu toc cui.

Îi aranjez părul lui Liwy — îl are până la umăr, e ondulat şi cu cărare pe mijloc — făcându-i două cocuri mici în creştetul capului. E îmbrăcată cu o bluză albă, transparentă, poartă sutien negru, şi un şort negru cu talie înaltă. *Arătăm megasexy.*

Aşa că atunci când coborâm treptele, mirosind a vanilie şi a unt de shea, tata, aflat în bucătărie, clatină din cap.

— Schimbaţi-vă! Amândouă!

Liwy se uită la mine, cu ochii cât cepele. Mama ne sare în ajutor, din living.

— Dez, lasă-le în pace! Sunt oameni în toată firea!

— Ăăă, draga mea. Tu nu vezi ce văd eu.

Apoi mama apare de după colţ cu ochelarii de citit pe vârful nasului. Când ne vede, se crispează toată.

— Mda, nu! Duceţi-vă să vă schimbaţi!

— Mamă, mă văicăresc, dând din cap.

Dă şi ea din cap, privindu-mă sceptic.

— Măcar puneţi-vă un pulover pe voi.

Mă uit la Olivia. Apoi ne întoarcem spre mama, aprobând-o.

— OK, sigur.

Aruncăm puloverele pe bancheta din spate a maşinii şi demarez.

Băieţii ne aşteaptă în zona restaurantelor.

— OK, Quinn. Bărbia sus! Spatele drept! Mergi sexy! spune Liwy când dăm cu ochii de Auden şi de Carter.

Stau împreună la o masă şi încă nu ne-au zărit.

Liwy merge dreaptă, se pricepe de minune la asta, mândră de pielea ei cafeniu-aurie. Nu apuc să-i văd prea des părul natural. Nu-i place să-şi despleteaască codiţele subţiri pentru că detestă să-şi îngrijească părul, dar chiar îl are superb. *Ea* e superbă.

Lui Auden îi cade faţa când o vede. Îşi trece emoţionat degetele prin părul creţ, fără să-şi desprindă ochii de la ea nicio clipă.

Carter observă şi se întoarce, urmărind privirea lui

încerc şi eu să merg ca la parada modei, reuşesc vreo trei paşi, dar mă simt ca un peşte scos din apă. Apoi merg cât se poate de normal, dar habar nu am ce să fac cu mâinile.

În orice caz, Carter e fermecat. Îşi duce mâna la gură şi- şi mângâie barba. Apoi se ridică brusc şi vine repede spre noi. Poartă o şapcă neagră de baseball cu cozorocul la spate, un tricou cu desene şi o pereche de jeanşi albaştri. Simplu, dar atât de

sexy!

Își face rapid loc prin mulțime, lăsând bunele maniere la o parte. Când ajunge la noi, Liwy se oprește în fața lui.

— Hei, Carter!

El de-abia dacă se oprește să o salute.

— Dă-te la o parte! zice și o ocolește cu dexteritate ca să ajungă la mine.

— Obraznicule! bombăne ea, îndreptându-se spre Auden.

Carter se oprește în fața mea, mușcându-și buza jos.
Ochii îi fug spre coapsele mele. Își aranjează șapca pe cap, cu ambele mâini. Apoi mă privește în ochi.

— Queen Jackson, nevrednicul tău servitor.

Îmi acopăr zâmbetul cu palma. El se întinde, îmi ia mâna de la gură și mi-o sărută.

— Ești pregătită să-ți alegi rochia pentru absolvire? întreabă, apropiindu-se și mai mult de mine.

— Așa cred.

Îmi pune un braț pe umărul lui și mă cuprinde de mijloc. Îmi pun și celălalt braț pe umărul lui, privindu-l în

— Nu prea îmi pasă, zic. O să fie oricum acoperită de robă, deci ce importanță are?

— Adevărat!

Își coboară privirea spre buzele mele, dar apoi se uită în altă parte, oftând. Nu ne-am mai sărutat de când am început să lucrăm la refacerea încrederii mele în el. Ne-am dorit amândoi, dar nu am simțit că e momentul. Încă am un gust amar, deși nu-mi vine să-i mai dau replici tăioase. Mi-a luat un minut ca acea amărăciune să-mi dispară și să facă loc acestei dorințe dulci.

Mă trage la pieptul lui.

— Totuși e un eveniment important. Absolvim liceul.

— Mda, spun, savurând căldura trupului său.

— Carter Bennett, dă-i drumul imediat! Dacă-mi strici opera, te omor!

Liwy și Auden sunt în spatele nostru, așteptând.

— OK! bate Liwy din palme după ce

ne desprindem unul de celălalt. Hai să mergem!

Merg cu ea în față, iar băieții ne urmează. Mă prinde de braț și-mi șoptește la ureche:

— Auden era practic mut când am încercat să vorbesc cu el.

— Cred și eu. Ești sexy ca naiba!

— Cred c-o să-l Invit astăzi în oraș, își mușcă ea buzele.

— Ești pregătită pentru asta?

Ridică din umeri, cu un zâmbet larg:

— Da, așa cred.

O lovesc cu șoldul, în glumă. Ei și lui Auden le-ar sta perfect împreună.

Când ajungem la primul magazin, Liwy se repede la primul raft cu reduceri, iar eu rămân în urmă, uitându-mă aiurea la niște bluze, lângă ușile de la intrare. Carter vine spre mine și mă privește intens, preț de o secundă. îi întâlnesc ochii.

— Vrei să probezi ceva?

— O, nu, e-n regulă. Nu sunt o mare fană a acestui magazin. Nu e stilul meu.

Se uită la rotunjimile trupului meu și cade pe gânduri.

— Vino încoace! zice, prinzându-mă de mână.

Mă uit peste umăr. Liwy îi așază lui Auden un umeraș pe cap, apoi îi pune o rochie mulată în față, să vadă cum i- ar sta. Râde. Izbucnește și el în râs.

Zâmbesc în timp ce Carter mă scoate din magazin. Mă trage după el pe lângă zid, ferindu-mă din calea oamenilor, apoi se întoarce cu fața spre mine. Are o anume expresie, ca și cum ar vrea să-mi spună ceva.

— Ce este? întreb.

îmi prinde ambele mâini în palmele sale, creând un fel de pod între noi.

— îmi pare rău, Quinn, că te-am făcut să suferi.

— Știu, spun și îmi las ochii în jos.

— Dacă n-aș fi fost eu, jurnalul tău nu s-ar fi pierdut niciodată și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Da, deci poate că e un lucru bun că s-a pierdut.

Mă uit la podul format de brațele noastre.

— Dacă nu mi-ai fi pierdut jurnalul,

sunt sigură că nu aş fi bifat niciodată lucrurile de pe lista aia.

— Nu cred asta.

Ridic privirea, iar el clatină din cap.

— Eşti puternică. Ai fi făcut asta şi singură.

— Da?

Carter dă din cap aprobator.

Încerc să-mi imaginez ce ar fi fost viaţa mea dacă nu mi-aş fi pierdut jurnalul. Nu ştiu dacă aş fi avut vreodată o conversaţie cu Olivia sau cu Auden, sau cu Carter. Poate că aş fi avut curajul să fac lucrurile de pe listă, dar nu m-aş fi distrat niciodată atât de mult, aşa cum am făcut învingându-mi temerile cu prietenii mei alături de mine.

— Mi-aş fi dorit să începem să vorbim mai devreme, spun. Poate după acel proiect la limba engleză, din clasa a

— Şi eu, zice zâmbind.

— V-aş fi putut cunoaşte mai demult. Şi pe tine, şi pe Olivia.

— Şi pe Auden, completează el.

— Şi pe Imani, adaug eu, ridicând din sprâncene.

Zâmbeşte larg.

— Voia şi ea să vină cu noi, dar — scutură din cap — astăzi te voiam doar pentru mine. Mă bucur că mergem la plimbare după ce termini aici. O să-ţi prezint partea de est a oraşului.

Îi văd sclipirea din priviri, în timp ce enumeră toate locurile pe care vrea să mi le arate, iar eu mă simt norocoasă că am avut şansa să-l cunosc. Să-l cunosc *mai*

— Arta de-acolo nu se compară cu nimic, la fel şi mâncarea. Îţi promit c-o să-ţi placă la nebunie!

— Carter, spun, apropiindu-mă de el, unde lucrează mama ta?

Îi citesc uimirea pe chip.

— Are două slujbe. E coafeză la un salon din cartierul MLK, iar noaptea lucrează la aprovizionare, la Target.

Mai fac un pas spre el.

— De-asta părul tău arată

întotdeauna atât de bine?

— Aşa cred, zâmbeşte el.

Apoi face o scurtă pauză.

— Stai puţin, de ce întrebi?

Privesc în jos, la spaţiul dintre noi.

— Pentru că am la fel de multe întrebări despre tine cum ai şi tu despre mine.

Mă priveşte, fără cuvinte. Apoi îmi cuprinde obrajii în palmele sale.

— Quinn...

De data asta, îmi rosteşte numele ca şi cum ar face parte din fiinţa lui.

— Am ceva pentru tine.

Scotoceşte în buzunarele de la pantaloni. Scoate o foaie împăturită în patru.

— Altă listă? Carter, nu trebuie să faci asta la nesfârşit.

— Ai încredere în mine. Citeşte-o!

~~i. s5-nu împărtăşesc cele mai înspăimântătoare amintiri cw <2 w.in.n Lwcrurile pe care n-w le-am recwnoscwt vreodată cw glas tare.~~

a. să-i spwn. Iwi tcmcte adevăratul motiv pentrw care n-w L-am mai băgat în. seamă.

~~3. să încerc să mă împac cw tatăl mew.~~

4. Pe wrmă, să-l întreb wnde e înmormântată bwnica.

~~5. Să vizitez mormântwl.~~

б. să-i spwn mamei că mă mwt de-acasă la toamnă, nw peste doi ani, cwm crede ea.

***J*.** ~~Lasă lpe acesta la wrmă. ştii ce ai de făcwt.~~

— Speram să mă ajuţi să bifez şi eu punctele de pe lista mea, zice el.

Ridic privirea, cu lacrimi în ochi.

— Care e ultimul punct? întreb cu glas tremurător.

— O să vezi!

Râd, continuând să mă uit în ochii lui.

— Fireşte c-o să te ajut să realizezi tot ce ai scris aici. Mi- ar face mare plăcere.

Zâmbesc. E un zâmbet tot mai larg; ca o plantă pe care o uzi în fiecare zi, ca o cicatrice care se vindecă dacă ai răbdare, ca răgazul pe care ţi-l permiţi ca să fii sigur că te simţi OK. Un zâmbet mare şi luminos.

— Promiţi? mă întreabă, întinzând mâna spre mine.

— O strângere de mână? spun, înclinând capul.

Înclină şi el capul, zâmbindu-mi pieziş.

— Cum altfel am putea pecetlui o înţelegere?

Îi iau mâna şi i-o aşez pe mijlocul meu, apropiindu-mă de el, bucurându-mă de căldura lui. Îşi pune cealaltă mână pe spatele meu, iar eu îi ating gâtul cu degetele. Mă joc apoi cu cozorocul şepcii lui, ridicându-mă în vârful degetelor.

— Eşti sigură că eşti pregătită? spune el, coborându-şi privirea pe buzele mele.

— Da.

Mă apropii de el. Şi când îi simt atingerea buzelor, respir adânc.

Când îl sărut pe Carter, îmi dau seama că mă aflu acolo unde trebuie să fiu. Ca şi cum totul s-a întâmplat ca să ajung aici, eliberată de minciuni, de teamă şi de vinovăţie, alături de nişte prieteni care mă înţeleg şi care mă respectă, alături de un băiat care nu e perfect, dar care are răbdare cu mine şi a cărui lumină se răspândeşte în întunericul din mine.

În sfârşit!

Mulţumiri

Am pornit în această călătorie alături de minunata mea agentă, Brianne Johnson. Bri, nici nu-ţi dai seama cum mi-ai schimbat cursul vieţii răspunzându-mi la acel e-mail. Îţi mulţumesc că mi-ai transformat visul în realitate, mie şi multor altor autori.

Editorului meu: Alyson Day, Îţi mulţumesc că ai crezut în această carte, că te-ai îndrăgostit de Quinn şi de Carter la fel de mult ca mine, că ai fost deschisă la ideile mele şi că m-ai ajutat să transform această poveste în ceva de care pot fi mândră în anii ce urmează. Mulţumesc, Aly şi Eva Lynch-Comer, pentru că mi-aţi răspuns la toate e-mailurile de începătoare speriată şi pentru că m-aţi ajutat să răsuflu uşurată de fiecare dată.

Mulţumesc tuturor celor de la HarperCollins. Mayei Myers şi Laurei Harshberger, pentru că au corectat toate greşelile. Lui Molly Fehr, pentru

coperta minunată, şi domnişoarei Belamour, care i-a adus la viaţă pe Quinn şi pe Carter cu geniul ei artistic. Îmi place coperta asta la nebunie!

Mulţumesc tuturor celor de la Hot Key Books! Mi-aţi cucerit inima de la bun început cu efortul pe care-l depuneţi în toate proiectele voastre. Mă bucur enorm că am lucrat cot la cot cu voi. Editorului meu, Caria: e- mailurile tale sunt mereu cel mai important moment al zilei pentru mine. Nici nu ştii ce bine mă simt avându-te în echipa mea, pentru că îţi pasă enorm — de Quinn şi de Carter, de cititorii de culoare şi de cultura afro-americană, dar şi de mine. Nu pot să-ţi mulţumesc atât de mult pe cât mi-aş dori! Şi ţie Sophie, designerul acestei coperte senzaţionale, îţi mulţumesc pentru grija pe care ai arătat- o, pentru ca totul să iasă aşa cum trebuie. Mulţumesc talentatei Sarah Madden pentru ilustraţia superbă. îmi place mult şi coperta ediţiei britanice!

Mulţumesc tuturor celor de la Writers House: Ceciliei De La Campa, pentru acest mod de adresare uimitor. FATĂ![6] Toţi cei care l-au auzit s-au îndrăgostit de el instantaneu. Ceciliei şi Alessandrei Birch, pentru că aţi promovat această carte în toată lumea. Nu mi-am imaginat niciodată cât de bine va fi primit acest volum. Alexandrei Levick, pentru că a avut grijă de mine şi de amănuntele de culise.

Cartea asta a trecut prin mai multe etape de revizie. Mulţumesc cititorilor şi criticilor mei.

Lui Jenevieve Gray: te-am descoperit pe un grup de pe Goodreads şi mă bucur că am făcut-o. Ai citit două versiuni ale acestei cărţi şi-ţi mulţumesc foarte mult pentru sfaturile tale utile şi pentru comentariile făcute pe marginea lor. Ai fost foarte aspră cu Carter şi-ţi sunt recunoscătoare. Era un personaj atât de toxic!

Lui Noni Siziya: mă bucur că nu ai tăcut, mai ales în privinţa lui Quinn. Perspectiva ta e foarte valoroasă, pentru că ai făcut observaţii prin prisma cititorului de culoare. Îmi amintesc că ai spus că nu ţi-ai dat seama câtă nevoie aveai să citeşti despre un cuplu de negri până acum şi asta m-a făcut ridicol de fericită. Sentimentul acesta mi- a rămas în suflet şi m-a făcut să merg mai departe. Sper că pot face asta pentru toţi cititorii mei.

Mulţumesc, doamnă Shevlin, profesoara mea

preferată de engleză, deşi am urât engleza mai mult decât orice altă materie. Aţi fost mai mult decât o profesoară pentru mine. Mi-aţi fost consilier, terapeut, prietenă când trebuia să discut cu cineva despre neliniştile mele îngrozitoare. Mulţumesc pentru că m-aţi sprijinit, nu doar pe mine, ci pe mulţi alţi elevi de-ai dumneavoastră. Vă iubesc!

Mulţumesc şefilor mei de la Kia, Adam şi Aaron, pentru că m-aţi lăsat să vorbesc la telefon despre carte în timpul orelor de program.

Îţi mulţumesc, mamă, că ai inventat din zbor numele personajelor şi multe alte lucruri. Pentru că mi-ai răspuns la telefon de câte ori te-am sunat să ne bucurăm şi pentru că ai fost la fel de fericită ca mine când venea câte o veste bună. Te-am sunat plângând de atâtea ori! îmi pare rău, dar nu se va termina aici.

Îţi mulţumesc, Blake! Tu m-ai suportat când m-am izolat ore în şir. Ai crezut în forţele mele când eu mă îndoiam de ele. Tu m-ai pus să le scriu editurilor. Şi îţi mulţumesc că m-ai lăsat să-ţi povestesc despre ideile mele şi pentru că ai fost cel mai bun partener de *brainstorming* pe care şi-l poate dori vreodată un scriitor. Tu eşti adevăratul erou.

La final, îţi mulţumesc, Francis Mae Harden (A-May), pentru amintirile lăsate mie şi surorii mele, din casa ta, din biserica ta, din grădina ta şi de pe bancheta din spate a Chevroletului tău Blazer. Te iubesc enorm şi mi-e foarte dor de tine!

-in original, CURL. (N.r.;